

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PACK GAMBLE

PART ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HANNAH HAZE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Paket Kumarı Birinci Bölüm

An Omegaverse Romance

Rockview Omegaverse

Hannah Haze

Contents

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Ayrıca yazan: Hannah Haze](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

[Hannah's Omegaverse Hakkında](#)

Foreword

Bir süredir bir 'evli uyandık' hikayesi yazmak istiyordum ve ne kadar eğlenceli oldu! Bu karakterleri çok seviyorum!

Bu kitap, bir kadın omega karakteri ve beş alfa erkeği ile daha tatlı bir 'neden seçim' (ters harem) omegaverse, bol miktarda buharlı sahne, çok sayıda mizah ve biraz angst. Bu kitap bir düettir ve mutlu son ikinci kitaba kadar gelmeyecektir. Önceki bir saldırıdan bahsedilmesi ikinci kitapta yer alacaktır. Daha detaylı içerik uyarıları için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

Bu kitapta herhangi bir yazım hatası görürseniz, lütfen bana bir satır bırakın, böylece düzeltebilirim:hannahhazewrites@gmail.com (Ya da sadece bana e-posta bırakın. Sohbet etmeyi seviyorum!).

Bu kitabın sonunda omegaverse'im için bir rehber bulabilirsiniz. Eğer omegaverse'de yeniyseniz, bir göz atmak isteyebilirsiniz.

Birinci Bölüm

A çok

Ow!

Ow ow ow!

Başım!

Başım çok fena ağrıyor. Sanki biri şakağımı mengeneyle tutmuş ve kafatasımı eziyor. Hayal edebileceğiniz en kötü acı.

Dün gece ne içtim ben? Dün gece *ne kadar* içtim?

Suya ihtiyacım var. Çok, çok, çok fazla su. Ve insanoğlunun bildiği tüm ağrı kesicilere.

Eğer dayanabilirsem.

Kusmadan bunun mümkün olacağından şüpheliyim. Belki yuvarlanabilir, sürünebilir ya da kendimi yerde sürükleyebilirim.

Tek göz kapağımı aralıyorum, bu çabayla istemsizce inliyorum.

Belki Isla bana su ve ağrı kesici getirir. Gerçi o da bana sağlam bir nutuk çekecek.

Işık - donuk ve gri olmasına rağmen - gözümü o kadar kötü acıtıyor ki, ikinci kez inleyip kapattım.

Belki de uyumaya devam edersem, bir iki saat içinde tekrar uyandığım da tüm ağrı ve bulantı bitmiş olacak.

Sonra yine, ağzım ve boğazım Sahra Çölü'nden daha kuru, her nasılsa çok fena işemem gerekse de. Biyoloji. Berbat bir şey.

Tekrar deniyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde gözlerimi açıyorum.

Odanın dönmeyi bırakıp görünmesi bir dakika sürüyor.

Otel odası.

Bir dakikamı daha aldı. Ama evet, otel odası doğru. Kuzenimizin bekarlığa veda partisi için Las Vegas'tayız.

Ablam ve en iyi arkadaşım ile aynı odayı paylaşıyorum (muhtemelen dün gece beni yatırmak zorunda kaldı).

Önümdeki ders gerçekten büyük bir ders olacak.

Sadece otel odasının bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyorum. Aslında, bu otel odası devasa. Küçük bir daire büyüklüğünde. Peluş görünümlü halının üzerinde sürünerek banyoyu bulmam bütün günümü alacak.

Yükseltme mi aldık? Çok iyi bir yükseltme olmalı; bu oda bir saray ve kokuyor... ilahi kokuyor. Odunsu, karanlık ve erkeksi.

Erkeksi mi?

Bekle...

Ne oluyor lan?

Ben bir Omega'yım. Bir omega ile aynı odayı paylaşıyorum. Klimadan feromon pompalamıyorlarsa, erkeksi kokmamalı, değil mi?

Bu konuda içimde kötü bir his var. Çok kötü bir his.

Gözlerimi kapatarak, devasa, çok yumuşak, çok peluş bir yatak olduğunu şimdi fark ettiğim şeyin içinde yuvarlanıyorum. Vegas bütçemizin kesinlikle karşılayamayacağı bir yatak.

Lütfen yanılmama izin verin. Lütfen yanılmama izin ver. Daha fazla hata yapmayayım. Isla beni öldürecek.

Derin bir nefes alıyorum - o kokudan daha fazlası sinüslerime doluyor. Oh lanet olsun.

Cesur ol, Avery.

İçimden üçe kadar sayıyorum, sonra küçük bir çılgılık atarak gözlerimi açıyorum ve kendimi uyuyan bir devle yüz yüze buluyorum.

Uyuyan bir *alfa* dev.

Lanet olsun, bu nasıl oldu?

Bir anlığına, yüzünün büyüüne kapılıp hareket edemedim. Kare bir çenesi, belirgin elmacık kemikleri, koyu, kalın kirpikleri ve bir tutam koyu, kalın saçları var.

Nasıl oldu da bir adamla aynı yatağa girdim?

Yorganın altına baktım. Çıplağım. Yan tarafa baktım. O da öyle ve vay anasını, adam tam bir Adonis. Daha önce gerçek hayatta bu kadar kaslı bir adam gördüğümü sanmıyorum. Kesinlikle kıyafetleri olmadan ve benim yatağımda değil.

Ya da yatağını.

Ya da rastgele bir yatak.

Kahretsin, hangi
cehennemdeyim ben?

Odaklan, Avery.

Giysiler!

Uyuyan Adonis'i rahatsız etmemek için dikkatlice başımı kaldırıyorum - ağrı yayılıyor - ve dün gece giydiğim şanslı elbisemi ve külotumu aramak için odaya daha yakından bakıyorum.

Tuvalet masasının yanındaki sandalyeye asılmış bir şey var.

Adama bir kez daha bakıp hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra yorganın altından çıkıp sandalyeye doğru ilerliyorum.

Ayakta durmak eğlenceli değil. Hiç eğlenceli değil. Bedenim ve aklım dikey durmanın bir hata olduğu konusunda hemfikir. Yatay kalmalıyım.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bir bulantı dalgasıyla nefes alıyorum ve yere yuvarlanmamak için yatağa tutunuyorum. Dalga geçtiğinde, titreyen ayaklarımın üzerinde sandalyeye doğru ilerliyorum. Donup kaldığımda bir adım .

Sandalyenin üzerinde asılı olan giysi küçük siyah bir elbise değil. Hayır, değil. Beyaz. Ve küçük de değil. Büyük bir elbise.

Büyük, şişman bir elbise.

Kocaman bir gelinlik! Ne oluyor be!

Odanın etrafında dönüyorum!

Yerde atılmış bir şampanya şişesi ve iki bardak, halının üzerinde bir konfeti izi ve bir 'Yeni Evlendik' pankartı var

yatağın ucunda asılı.

Yeni mi
evlendin?!

*Yeni mi
evlendin?!*

Lanet olsun!

Kahretsin, *kahretsin, kahretsin!*

Başım ve midem birbirine çarpıyor ve ciğerlerim çalışmayı
durduruyor.

Nefes alamıyorum ve
düşünemiyorum. Hasta olacağım!

Bu devasa odanın karşısında aralık duran bir kapı görüyorum ve
oraya doğru koşuyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum, kilidi kırıyorum
ve serin karo zemine batıyorum.

Aman Tanrım! Aman Tanrım!

Aman Tanrım! Evli! Evli mi?!

Evlenemez miyim?!

Bacaklarıma sarılıyorum ve yüzümü dizlerime
gömüyorum. Isla beni öldürecek.

Ardından annem. Beni öldürecek ve sonra yatağına girip günlerce,
aylarca ve yıllarca ağlayacak. Peki ya babam? Aman Tanrım, babam
mı?

Başım çok büyük belada.

Tam bir aptalım.

Hayatımı sonsuza dek mahvettim ve-

Ne be?!

Çılgılık atıyorum ve yerden bir metre kadar yükseğe sıçırıyorum.

Neydi o? Kafamın içinde bir ses. Kafamın içinde gerçekten yüksek
sesli, çok hırçın, çok seksi bir ses.

Bu bir rüya olmalı, değil mi? Kabus mu? Eğer bacağımı yeterince
sıkarsam, işte böyle, o zaman-

Acıdan kaşlarımı çatarak kalçamı olabildiğince sert çimdikliyorum.
Bekliyorum. Hiçbir şey yok. Hayatımın en kötü takıntısıyla hâlâ
burada, banyoda yerdeyim.

Banyoda mısın?

Kahretsin, yine o ses. Kafamın içinde. Ayağa fırlıyorum, çılgınca
sallanıyorum ve neredeyse devriliyorum. Ellerimi alnıma götürdüm.

Ne oluyor? Daha önce hiç bu kadar akşamdan kalma olup da
halüsinasyon görüp sesler duymaya başlamamıştım. Ama belki bir
yüzme havuzu dolusu votka içersen, bu mümkün olabilir.

Bir saniye sessiz olabilir misin?

Aman Tanrım ve şansına güvenin ki kafamda hayal ettiğim ses sadece seksi değil, aynı zamanda gerçekten otoriter ve huysuz.

Lütfen, lütfen, sadece... sus.

Ben mi susuyorum? Kafamın içinde olan sensin - çok ağrıyan bir kafa. Sen sessiz ol.

Kafamdaki sensin.

"Hayır," diyorum aynadaki yansımamı bulup yüksek sesle. "Ben kesinlikle varım. Sen hayal ürünüsün."

Yansımam pek hoş değil. Saçlarım başımın etrafında karmakarışık, gözlerim rimelle halkalanmış ve boynumda kocaman bir morluk mu var? Gözlerimi kısarak aynaya bakıyorum. En azından dün gece lenslerimi çıkarmayı unutmamışım.

"Alo?" diyor o ses yine, ama şimdi çok daha yüksek sesle, sanki artık kafamın içinde değil de banyo kapısının hemen dışında yüzüyormuş gibi. "Banyo kapısının dışındayım," diyor ve sanki bunu doğrulamak istercesine kapı tokmağı şiddetle sallanıyor.

İkinci kez çığlık atıyorum, arkamda yerde duran bir çift boxer gibi görünen şeyin üzerine basıyorum ve yere yuvarlanıyorum.

Bir gümbürtüyle kıcımın üzerine düştüm, şimdi başım kadar acıyor.

"İyi misin?" diyor ses. Ve yataktaki adamı hatırlıyorum.

Ve gelinlik.

Ve konfetiler. Ve 'Yeni Evlendik' pankartı. "Bu da ne?!" diyor ses.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve duvardaki boy aynasına doğru sürünüyorum, iğrenç yansıyamla yüz yüze geliyorum. Boynumdaki morluğu inceliyorum.

Bu bir morluk değil. Bu bir yara. Bir ısırık izi. Tam boğazımın dibinde.

Görüşüm dalgalanıyor, dalgalanıyor ve ciğerlerim tamamen çalışmayı bırakıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım,

"Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman ." Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Böyle bir olamaz. Nefes alamıyorum.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyor, banyo dönüyor, yanaklarım yanıyor -

"Omega!" Yine o ses. "Panik yapma!" Panik yapma mı? Panik yapmayın mı?! Ciddi mi bu?

Çünkü bu çok canlı, çok gerçek bir kabus değilse ya da alkol zihnimi tamamen çarpıtmadıysa, boynumdaki o ısırik bir iddia işareti. Bu da demek oluyor ki...

Bayılacağım. Boğazım yanıyor. Ciğerlerim de öyle. Hepsi oksijen için çığlık atıyor.

"yok, Omega. Her şey girecek."

Olmayacak. Her şey yoluna girmeyecek çünkü ben ve kapının diğer tarafında duran alfa -yatakta uyuyan, kafamın içinde konuşan-birbirimize bağlıyız.

İkinci Bölüm

A çok

Alfa kapıyı daha şiddetli tıkırdatır.

"Kapıyı aç," diyor, "hemen şimdi kapıyı aç." Ama açamıyorum. Nefes almak için mücadele etmekle meşgulüm.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum ve sonra ağır bir şey kapıya bir, iki, üç kez çarpıyor, dördüncüde kilit açılıyor ve çırılçıplak alfa içeri giriyor.

Eğer ciğerlerimde biraz oksijen olsaydı, üçüncü kez çığlık atardım. Oysa yerde kıvranıyorum, ellerim boğazımı tırmalıyor, görüşümdeki o karanlık noktalar gittikçe büyüyor, büyüyor ve büyüyor-

"Omega!" Gözlerimi açıp onunkilere bakıyorum, irisleri gün batımından hemen sonraki gökyüzü gibi derin bir mavi tonunda. "Aferin kızıma, aferin kızıma. Benim için nefes alabilir misin?"

Başımı çılgınca sallıyorum ama bakışlarım onunkilerden ayrılmıyor - gözleri fazlasıyla çekici.

"Nefes al," diyor tekrar, bu sefer daha nazikçe, elleri omuzlarımdan üzerinde bir saniyeliğine geziniyor, sonra daha da yaklaşıp kollarımdan aşağı çekiyor.

İşe yaramıyor. Hâlâ nefes alamıyorum. Hâlâ hayatımın içine ettim. Hala sevdiğim herkesle başım belada olacak ve-

Alfa mırıldanıyor. Geniş, kaslı göğsünün etrafında yankılanan derin bir ses. Bu ses sinir sistemime bir şey yapıyor, kontrol edemediğim ve açıklayamadığım bir şey. Bir yatıştırıcı gibi, derinlemesine yatıştırıcı, inanılmaz derecede seksi bir yatıştırıcı, beni yüzüyormuşum gibi hissettiriyor. Vücudum gevşiyor, ciğerlerim çalışmaya başlıyor ve başımdaki ağrı bile dağılıyor gibi görünüyor.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde mırıldanmaya devam ediyor ve açıkçası durmasını istemiyorum. Kısmen çünkü çok... hoş. Kısmen de çünkü durduğunda konuşmaya başlamamız gerekecek ve birbirimize tam olarak ne söyleyeceğiz?

"İsimlerle başlamaya ne dersiniz?" diyor. "Ha?"

"Bence isimlerle başlamalıyız." Doğru, isimler.

"Avery," diyorum.

"Avery," diyor, mavi gözleri yüzümde geziniyor.

"Peki seninki?" Kaşını kaldırıyor. "Bak, sen benimkini bilmiyordun, neden benim bileceğimi düşündün-"

"Cruise."

"Cruise? Bu bir ilk isim mi yoksa-"

Biraz daha yaklaşıyor, çenemi sıkıştırıyor ve bir tarafa yatırıyor. Boğazımın dibindeki ısırik izini inceliyor. "Bunu ben mi yaptım?" diye soruyor kararsızca.

"Ben senin sesini kafamın içinde duyabildiğime ve sen de benimkini duyabiliyor gibi görüldüğüne göre?" Başını salladı, "o zaman öyle tahmin ediyorum."

"Nasıl?" diye soruyor, parmakları hala çenemi fazla hoş hissettiren bir şekilde kavlıyor. "Bu nasıl oldu?"

"*Bana* söyleyebileceğinizi umuyordum."

Hayal kırıklığına rağmen çenemi bırakıyor ve geriye doğru sallanıyor. Adam aptalca iyi görünüyor, ama şimdi banyonun parlak ışıkları altında, kendisinin de o kadar iyi görünmediğini görüyorum. Gözlerinde koyu gölgeler var.

"Sence ben yakışıklı mıyım?" diyor, parmak eklemleriyle başını ovuşturarak.

"Herhalde bu yüzden o şeyi yapmana izin verdim," diyorum elimi ısırik izinin olduğu yöne doğru sallayarak.

"Bunu yaptığımı hatırlamıyorum," diyor, neredeyse biraz hayal kırıklığıyla. "Ben düşün falan hatırlamıyorum. Tek hatırladığım rulet masasında oturdum-"

"Ben de!" Dizlerimin üzerinde yükselerek söylüyorum. "Rulet masasındaydım ve gerçekten iyi oynamaya başlamıştım. İçimde bir his olduğunu hatırlıyorum, bilirsiniz, o gecenin benim şanslı gecem olacağı hissi." Hatıralar kafamda bir film gibi canlanıyor. "Böylece tüm paramı şanslı numarama (dokuz) yatırdım. Ve haklı olduğum ortaya çıktı, çünkü bir ton para kazandım, yani bir ton. Çok fazla para ve ..." Kaşlarımı çatıttım. "Bekle, benimle bu yüzden mi evlendin? Param için mi?"

Alfa homurdanıyor ve ayağa kalkıyor. "Biz evli değiliz."

"Sanırım öyle olabiliriz." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Her şeyiyle. Evlendik ve bağlandık. Bok, bok, bok, bok, bok."

Alfa volta atmaya başlar, gülünç derecede büyük olan banyoyu boydan boya geçer ve sonra tekrar geri döner.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Neredeyiz biz?" Bütün kazancımı balayı süitine mi harcadık?

"Otel odam."

"Otel odanız. Vegas'a geldiğinde hep balayı mi kalırsın? Bekle!" Ayağa fırladım. "Lütfen bana zaten evli olduğunu söyleme. Lütfen bana burada eşinle birlikte kaldığını söyleme ve-"

"Hayır, ben bekârım ya da en azından öyleydim. Şimdi ne sikim olduğumu bilmiyorum." Adımlarını durdurur. "Burası balayı süiti değil. Sadece normal bir süit."

Gülüyorum. "Sıradan bir süit mi? Burayı tutarken sana ne söylediler bilmiyorum ama dolandırılmışsın dostum. Burası sıradan bir süit değil. Bu bir saray." Gözlerimi kısıyorum. "Param tam olarak nerede?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Senin paranla

ilgilenmiyorum." "Elbette," diyorum düz bir şekilde.

Kaşlarını daha sert çatıyor. "*Benimle benim için evlenmediğine emin misin?*"

para?"

"Hiç var mı?"

Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor.

"Şey, Bay Cruise, bu ..." Ayaklarıma doğru yavaşça tırmanarak söylüyorum. Başım daha iyi olabilir ama hâlâ her an kusacakmışım gibi hissediyorum. "Ama polisleri aramaya ve Strip'teki tüm otel odalarının kapılarını kırmaya başlamadan önce gidip kız kardeşimi bulsam iyi olacak."

Külotumu lavabodan çıkarıp bacaklarıma geçiriyorum, sonra banyodan koşar adım çıkıyorum, gözlerim odanın içinde elbisemi ya da gelinlik olmayan giyebileceğim başka bir şey arıyor.

"Gidemezsin," diyor alfa, gardırobun kapağını açtığımda ve ütülenmiş birkaç takım elbise ve gıcır gıcır gömleklerin üst üste asılı olduğunu gördüğümde.

"Yapabilirim," diyorum, askıdan mavi bir gömlek çekip kollarımı kolların içine sokuyorum. Kolları kıvrırırsam, gömlek elbise olarak da giyebileceğime eminim. En azından gelinlikten daha iyi. Düğmeleri ilikliyorum ve telefonumu masanın üzerinde görerek kapıya yöneliyorum.

"Biz evliyiz!" diyor.

"İptal miyiz? Ünlüler böyle yapmıyor mu?"

Ayakkabım yok ama eminim spadan parmak arası terlik aşırabilirim - bunun gibi otellerde her zaman spa vardır.

"Bence oturup bunu değerlendirmeli, sonuçlarını ve seçeneklerimizi düşünmeli ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz."

"Hayır," diyorum, elim kapı kolunda.

"Eğer bu şeyi iptal ettirmek istiyorsam en azından senin lanet soyadına ihtiyacım var!"

"Loren, Avery Loren."

Kapıyı açıp dışarı bakıyorum. Etrafın temiz olduğunu ve kimsenin benim utanç yürüyüşüme tanık olmayacağını görünce, dışarı bir adım atıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha ve-

"Urgh!" Bağırsaklarımdan çukurunda güçlü ve acı verici bir şey beni geriye doğru çekerken bağıriyorum.

Bu bağ olacak, diyor alfa zihnimde açıkça.

"Bu da ne..." Mırıldanıyorum, arkamı döndüğümde onu kapının pervazına halde buluyorum, neyse ki üzerinde artık bir çift boxer var.

"Bağ. Aramızdaki bağ biliyorsun. Taze yapılmış ve yepyeni."

Kaşlarımla çatıyorum ve ondan uzaklaşmak için geriye doğru kararlı bir adım atıyorum ama acı o kadar yakıcı ki neredeyse kusacağım.

"Tanrım, bu gerçekten çok acıttı."

Alfa oflayıp pufluyor, sonra koridora çıkıp yayımı tutuyor. Yakınlığı acımı hemen hafifletti ve beni çekerek

Odanın içine.

"Anlamıyorum," diyorum suratımı asarak, beni bir koltuğa yatırıp karşısındaki koltuğa otururken.

"Bu bir bağ. Bu çok yeni. Ayrı kalmak çok acı verici." "Şaka yapıyorsun, değil mi? Öyle bir şey yok."

"Öyle."

"O zaman neden hiç duymadım? Ayrıca, bir sürü çiftleşmiş omega ve alfa tanıyorum. Ve her ayrıldıklarında acıdan iki büklüm olmuyorlar."

"Genellikle yeni bağlanan eşler sevişmekle, birbirlerinin ... taraflarına kilitlenmekle o kadar meşgul olurlar ki bunu hissedemezler."

"Hmmm."

"Sadece belirli bir süre devam eder. Bağ taze ve yeniyken."

Ona bakıyorum. "Peki, tam olarak ne diyorsun? Birlikte sıkışıp kaldık mı? Senin yanından ayrılamaz mıyım?"

"Yapabilirsin."

"Ama acıtacak."

"Evet."

"Sadece ben mi, yoksa ikimiz de mi?" "İkimiz de."

"Ama bir sürü ağrı kesici alsaydım..."

Başını iki yana sallar. "Az önce çok acı çektim ve sen benden sadece birkaç adım uzaklaştın. Mesafe artarsa bu acının ne kadar kötü olacağını bir düşün. Bağ bu şekilde çalışmıyor. Yeni olduğu sürece birlikte olmamızı istiyor."

"Doğru." Acıyla aram iyi değildir. "Fark ettim."

"Ve sanırım sen de iri yarı bir alfa olarak acı konusunda çok iyisin."

Bana bakıyor. Sonra elini yüzüne götürdü. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

Omzumu silkiyorum.

"Cruise Hamilton. Pack Hamilton'dan."

Gözlerimi kırptım. Bunun bir anlamı var mı?

"Bir içkiye ihtiyacım var," mırıldanıyor ve odanın telefonunu koğuşuna sürüklüyor.

Ve gerçekten kız kardeşimi aramam gerekiyor. Arama partisi konusunda şaka . Elimdeki telefona bakıyorum. Telefonun şarjı bitti.

Batarya.

"Şarj aletin var mı?" diye sordum. Koridordaki kâğıtlarla kaplı masayı ve bir dizüstü bilgisayarı işaret ediyor. Sanırım burası gerçekten onun odası.

Telefonuma bir kablo takıyorum ve birkaç saniye içinde cep telefonu cıvıldıyor, ekranım bir sürü cevapsız aramayla doluyor.

"Kahretsin!"

"Ne?" diyor, telefonu kapatırken sesi telaşlı geliyor. "Bu sosyal medya değil, değil mi?"

Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Sarhoş posterleri konusunda kötü bir şöhretim var. Çeşitli uygulamaların arasında hızlıca gezinirken, yeni nikâhımızı dünyaya duyuran düğün fotoğrafları bulamadığım için rahatladım.

"Benimkinde değil," diyorum.

Yanıma gelip masanın yanında duruyor - adamın üzerinde hala çok az kıyafet var, nereye bakacağını bilmek zor. Cep telefonuna uzanıyor.

"Benimki de değil," diyor, "ama..."

Ekranı bana doğru çeviriyor ve ikimizin bir fotoğrafı telefonu dolduruyor. Ben o beyaz elbiseyi giymişim, o smokin giymiş ve çok samimi bir şekilde birbirimize sarılmışız.

"Sil onu!" Emrediyorum.

"Hayır," diyor, telefonunu elinden kaparak. "Avukatım isteyebilir."

"Avukat mı?" Diyorum ama onu sorgulayamadan telefonum elimde 'Maneater' şarkısını çalmaya başlıyor.

Adam bana alaycı bir bakış attı.

"Bu bir şaka," diyorum ona, ekrana bakarak. Isla.

Bundan kaçınmanın bir anlamı yok.

"Hey abla!" En neşeli sesimle söylüyorum.

"Avery? Sen misin? Oh, Tanrıya şükür. ? Nerelerdeydiniz? Seni arıyorduk-"

"Spadayım," diye yalan söyledim.

"Spa mı?" diyor, sesi hiç de ikna olmuş gibi çıkmıyor. "Ama dün gece odaya geri döneceğini söyledin ve sonra orada değildin ve dün gece gelmedin ve biz-"

"Hayır, fikrimi değiştirdim ve küçük bir kumar oynamaya gittim-"

"Tek başına! Avery! Bu gerçekten çok tehlikeli! İyi olduğuna emin misin?"

"Biraz para kazandım, Isla! Ve bir ya da iki kadeh fazla içtim-"

"Deli misin sen?"

"Her neyse, akşamdan kalma gibiyim, bu yüzden spa

."

"Hangi kaplıca?"

"Cuuuuurrrrr coooor ... o da ne, Isla? ... cuuuuurrrrrrr ... ayrılıyorsunuz ... Seni sonra arayacağım."

Telefonu kapatıyorum, omuzlarım rahatlamış bir şekilde sarkıyor. Elimdeki cep telefonu hemen tekrar çalmaya başlıyor, ama onu doğrudan sesli mesaja gönderiyorum. Güvende olduğumu biliyor, önemli olan da bu ve o öğüt vermeye başlamadan önce bu karmaşayı çözmek için biraz kafa dinlemeye ihtiyacım var.

Bir nefes çektim ve alfanın tek kaşını kaldırmış bana baktığını gördüm.

"O senin kız kardeşin miydi?"

diye sorar. "Evet."

"Ona olduğunu anlatmadın."

"Gerçek bir kriz geçirecek. Banyodaki panik atağımın kötü olduğunu mu sanıyordun? İnan bana, Isla'nın bu haberi nasıl karşılayacağını yanında hiçbir şey."

"Neden?"

"Neden?" Ona inanamayarak söylüyorum. "Bağlandık! Evlendim! Tamamen yabancı biriyle, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir alfabla."

"Adımı biliyorsun."

"Hepsi bu kadar. Yaşınızı bilmiyorum-"

"33."

"Senin işin-"

"Teknoloji."

"Ya da bir köpek ya da kedi adam olsanız bile."

"Köpek."

"Yanlış, doğru cevap her ikisi de."

"Kedilerden nefret ederim. Çok

kötüler."

"Sadece pisliklere." Bu adamın ne kadar çok kası olduğunu fark etmemeye çalışarak ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Sen bir pislik misin?"

Bu soruyu düşünüyor. "Bazen."

"Harika," diye mırıldanıyorum, midemdeki o panik hissi beni tekrar ele geçirmekle tehdit ediyor.

Alfa bana doğru endişeli bir adım atıyor. "Ama sadece bu şekilde davranılmayı hak eden ."

Başımı salladım.

"Bak, Avery," diyor ve Tanrım, onun ağzında, o derin boğuk seste benim adım kulağa... hoş geliyor. "Bunu . En iyi adamlarımı bu işe vereceğim."

İnsanları mı? Adamları mı var?

"Ama bir çözüm olsa bile, bunu tersine çevirmenin bir yolu olsa bile," diyorum elimi o ısırik izine doğru sallayarak, sıcak ve oldukça tatmin edici hissettiren bir ısırik izi, "öngörülebilir bir gelecek için hala birlikte sıkışıp kaldık, değil mi?"

Bunu birkaç saniye daha düşünüyor. Düşüncelerinin zihnimde mırıldandığını duyabiliyorum ama takip edemeyeceğim kadar hızlılar. "Evet, sanırım öyle. Özür dilerim."

Alt dudağımı çiğniyorum. İşte bu yüzden omegalar birbirlerine kenetlenir ve birbirlerini kollarlar. Bu yüzden zengin omegaların onları koruyan korumaları vardır. Bu yüzden omegalar gruptan ayrılıp kendi başlarına dışarı çıkmamalı. Tam olarak bu durumdan kaçınmak için. Hormonların seni ele geçirdiği için sik kafalı bir alfaya bağlandın ve onunla çiftleştin.

"Neden arkadaşlarından gizlice kaçtın? Ablan haklı, bu çok tehlikeli."

"Bekarlığa partileri pek bana göre değil."

"Çünkü?"

Bakışlarım halıya düşüyor ve beni bir cevap için zorlamıyor.

Sik kafalı birine benzemiyor - lütfen, lütfen Tanrım, sik kafalı olmasına izin verme. Belki de saf ve aptalca davranıyorum ama o da bu durum karşısında benim gibi gerçekten kafası karışmış ve şaşkın görünüyor. Sarhoş bir omega'yı hedef alıp ondan faydalandığını sanmıyorum. Aslında, düğün fotoğrafında benim kadar sarhoş görünüyordu.

"Bu davranışımı mazur göstermez," diyor, uygun bir şekilde utanmış görünerek. "Ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Daha önce tek gecelik bir ilişkim bile olmadı."

"mı?"

"Öyle mi?" diyor kaşlarını çatarak.

Parmağımı ona doğru salladım. "Şu an beni yargılamak için uygun bir zaman değil."

"Hayır, hayır, özür dilerim." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Kahretsin, aramızdaki bağdan olmalı.. Senin başka bir adamla birlikte olduğun fikri... Genelde kıskanç bir tip değilimdir."

Evet, onun başka bir kadınla birlikte olması fikri... "Bu bağ işi tam bir baş belası," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor - o mavi gözlerini aydınlatan ve midemin takla atmasına neden olan bir ifade. "Öyle." Başını sallar. "Benim sürüm-"

"Paket mi?" Diyorum, ağzım o kadar açık kalıyor ki bademciklerimi görüyor olmalı. "Senin bir sürün var."

Üçüncü Bölüm

Cruise

Bu kız gerçek mi?

Aralarındaki bağda herhangi bir ikiyüzlülük sezmiyorum. Yüzde yüz, tamamen gerçekten bilgisiz görünüyor.

Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü?

"Evet, bir paketim var."

"Kaç kişisiniz?" "Beş."

"Beş!" diyor, kaşları alnından yukarı fırlayarak. Sanırım bir sürünün bizimki kadar büyük olması alışılmadık bir durum. "Tüm alfalar mı yoksa bir om-"

"Tüm alfalar," diyorum kararlılıkla.

"Sürü arkadaşlarınızdan herhangi biri bağlı mı?" "Sana söyledim, bizim bir omega'mız yok." "Neden?"

"Bir alfanız var mı?"

"Şey... hayır."

Sessizce duruyoruz, ikimiz de bir an için bunu düşünüyoruz.

"Çoğu sürünün bir omega'sı vardır," diyor.

"Çoğu omeganın bir sürüsü vardır." Birbirimize bakıyoruz.

"Yani, birlikte sıkışıp kaldık," diyor sonunda. "En azından şimdilik."

Bu durumda bunu bir dezavantaj olarak gördüğümünden emin değilim. Aslında, sürü arkadaşlarımla tepkisi bunlardan biri olmayacak olsa da, pek çok avantaj görebiliyorum. Özellikle de onu eve getirdiğimde. Sonra yine ... Tatlı yapışkan bal gibi kokuyor ve koyu renk gözleri açıkçası baştan çıkarıcı ve sonra o kalçalar var.

Kahretsın!

"Bu işi halledene kadar gelip Los Angeles'taki evimizde kalabilirsin," diyorum ona ve bu fikre inanılmaz derecede çabuk ısınıyorum.

Bana bakıyor. "Bir yabancının yanına taşınamam."

"Bir havuz evimiz var. Orada kalabilirsin. Hepsi senin." Açıkçası, mükemmel bir durum gibi görünüyor. Havuz evinde tatlı kokulu küçük bir omega. Bu fikir çok hoşuma gitti. "Tamamen senin olur."

"Ya da gelip benimle kalabilirsin," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Mümkün değil. Bizim şirketimiz var ve-"

"Ne olmuş yani?"

"Beş alfa için yeriniz var mı?" Şüpheyi söylüyorum. "Beş büyük alfa. İçimizde 1.80'den kısa kimse yok."

Yutkunuyor.

"Hayır, ama bir işim var."

"Ne iş yapıyorsun?"

Tereddüt ediyor, ki bu garip görünüyor. İşinden utanıyor mu? Lanet olsun, lütfen o kamera kızlarından biri olmasın. Olmak için yeterince güzel ve kesinlikle vücudu var.

Yüzünü inceledim. "Uyuşturucu satıcısı mı?" Başını sallıyor.

"Cenaze levazımatçısı mı?"

"Eww, hayır."

"Striptizci mi?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum. Pislik gibi davranıyorum ama diğer erkeklerin onu çıplak görmesi fikri hoşuma gitmiyor.

"Hayır." Sandalyesinde kıpırdanıyor, taklit etmek istediğim bir şekilde alt dudağını çiğniyor. "Şey... Ben garsonluk yapıyorum."

Garsonluk mu? Hepsi bu mu? "Hooters'da mı?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Diğer erkeklerin onun göğüslerine bakması fikri beni gerçekten kızdırıyor.

"Hayır, sadece Cardval'da bir lokanta."
"İzin iste."
"Ha! Bunu karşılayamam."
"Bu tahvil durumu bir hafta sürecek. En fazla on gün."
"Yine de maaşımı kaçırmayı göze alamam."
"Neden? Bizimle kaldığın sürece kira ödemen gerekmeyecek."
"Doğru ya! Ama yine de yemek yemem gerekecek. Tuvalet malzemeleri ve kitaplar için paraya ihtiyacım olacak ve-"
"Kayıp maaşını ben karşılayacağım."
"Tabii ki yapacaksın," diyor büyük bir alaycılıkla. "Benim kim olduğumu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"
Elini belinin kıvrımını vurgulayacak şekilde kalçasına koyuyor ve gözlerini deviriyor. Üzerinde benim tişörtlerimden biri var ve etek ucu kalçasının ortasını çok, çok, çok seksi bir şekilde sıyrıyor. Kadın büyüleyici. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve boğazında benim ısırık izim. Kahretsin, tek yapmak istediğim dilimi o ısırık izinin üzerinde yalamak, sertçe emmek.
Dürtümü bastırıyorum, aklıma gelebilecek en erotik olmayan düşünceleri düşünmeye çalışıyorum, çünkü aksi takdirde çelik bir çubuktan daha sert olacağım ve sadece külotumla bunu fark edemeyecek.
"Bunu aptalca ve şifreli bir şekilde söyleyip duruyorsun. Senin kim olduğunu bilmem mi gerekiyor, Cruise ... Cruise ...?"
"Hamilton."
"Hamilton."
"Pack Hamilton'daki gibi." Bana boş boş bakıyor.
"Hamilton Enterprises'daki gibi," diyorum.
Yüzünde yavaş yavaş bir farkındalık belirir. Bunun bir aldatmaca olduğunu sanmıyorum. Dün gece ikimiz arasında her ne olduysa ve ikimiz de bu berbat duruma düştüysek, onun tarafında herhangi bir kasıt ya da ikiyüzlülük olduğuna inanmıyorum.
Sürümü buna inandırmak için mücadele edebilirim. Dediğim gibi, anlık, rüzgara karşı önlem alma türünden eylemlerimle tanınmam.
"Hamilton Enterprises," diye tekrarlıyor ve telefonuna bakıyor. Bir Hamilton cep telefonu. Model Z7.0. "Hamilton Girişimcilik'teki gibi mi?"
"Evet."

"Bu telefonu yapan firma gibi mi?" "Evet."

"Peki ya dizüstü

bilgisayarım?"

"Muhtemelen."

"Ama sen... sen..."

Kaşlarımı çattım. "Ben neyim?"

"Bilmiyorum," diyor, ağzı açık bir şekilde bana bakarak. Ama şaşkınlığı uzun sürmüyor; kısa süre sonra yerini şüpheyeye bırakıyor. "Benimle kafa buluyorsun. Herkes iddia edebilir."

Dizüstü bilgisayarına doğru yürüyorum ve şirket logomuzun altında benim ve çantamın bir fotoğrafını getiriyorum. Cihazı kollarımın arasına alıp ona ekranı gösteriyorum.

"Herkes yapabilir."

Öfkeyle şirketimizin wiki sayfasını açıyorum ve ona kurucu ortakların listelendiği kısmı gösteriyorum. O bunun da sahte olduğunu iddia edemedi, şirketimizin web sayfasını buluyorum ve ona CEO'ların listesini gösteriyorum, fotoğrafım - kuşkusuz birkaç yıl eski - ismimin yanına yapıştırılmış.

"Tanrım," diyor, tökezleyerek koltuğa doğru ilerliyor ve koltuğun kucağına düşüyor. "Aman Tanrım."

Beklediğim tepki tam olarak bu değildi. Yine de nasıl bir tepki beklediğimden emin değilim. Belki biraz coşku. Gururum biraz . Tamam, bu durum berbat ama kötü bir av değilim, değil mi?

Yani, vücuduma bakıyorum, spor yapıyorum. Ben bir milyarderim. Yüzüm hiç de fena değil-

"Yüzün sorun değil," diye mırıldanıyor. "Güven bana. Sadece bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Ya da bunu nasıl gizli tutacağımızı."

"Kimden?"

"Dünya!" diyor ellerini sallayarak. "Yani, bu sabah sosyal medyada hiçbir şey olmadığı için çok şanslıyız gibi görünüyor."

"Evet," diyorum karşıdaki koltuğa gömülürken, uzun, çıplak bacaklarına ve kalçalarının altın sarısı tenine bakmamaya çalışarak. Kahretsin, kadın şeker gibi kokuyor. Yenecek kadar güzel.

Ve bir omega yemeyeli çok uzun zaman oldu. Nerede bu içki?

"Peki, ne yapacağız Bay Cruise Hamilton, Hamilton Enterprises'ın CEO'su?" diye soruyor.

"Dediğim gibi, bu iş için en iyi adamlarımı görevlendireceğim. Bu arada, yeni oluşan bağın etkileri geçene kadar gelip havuz evimizde kalabilirsiniz."

Birbirimize tekrar bakıyoruz ve sonra gözlerim boynundaki yaraya kayıyor. Hayatım boyunca bir omega'yı sahiplenmeyi ve ona bağlanmayı hayal ettim. Dişlerimi boynuna geçirip onu benim yapmayı. Ve şimdi yaptım ve bununla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum.

"Ben de," diyor ve hayal mi görüyorum yoksa sesi benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi mi çıkıyor?

Ancak bunu düşünecek vaktim yok çünkü kapıya yüksek sesle vuruluyor.

"Oda servisi" dedim. Tanrıya şükür. Köpek tüyüne hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

"Genelde bu kadar ısrarcı mıdır?" diyor omega, kapı daha fazla çalınırken gözleri kapıya kayıyor.

Ayağa kalkıyorum, kapıya doğru ilerliyorum ve geri sallıyorum, bakışlarım odamdakine oldukça benzeyen başka bir küçük omega'ya takılıyor, görünürde oda servisi yok.

Kadının bakışları üzerimde toplanıyor. Gözleri dehşetle açılıyor ve ağzını açıp çığlık atıyor.

Bir dakika sonra Avery yanımdaydı, beni odaya itti ve kapı girişine sıkıca yerleşti.

"İsla," diyor.

Kız kardeşi.

"Avery!" diyor kız kardeşi, panik atağın eşiğinde görünüyor. "Ne haltlar dönüyor? Sen dedin-"

"Çünkü takıldım ve bu konuda çıldırmanı istemedim, tamam mı? Ama şimdi gitmene ihtiyacım var Isla, çünkü gerçekten vahşi, çılgın bir seksin ortasındayım ve-"

"Onunla mı?"

"Tabii ki, onunla!"

"Avery," diyor kız kardeş, elleri omega'nın kollarını kavırıyor. Sesini fısıltıya indiriyor ama bağ sayesinde sözlerini hâlâ duyabiliyorum. "Her şey yolunda mı? Başın belada mı? Polis çağırmam gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim. İyiden de öte. Bu adamın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Tamam," diyor kız kardeş, geriye doğru kararlı bir adım atarak. "Detaylara ihtiyacım yok." Gözleri küçük kız kardeşinin yüzünde geziniyor. "Kız kardeşin

"İyi olduğuna gerçekten emin misin?"

"Asla daha iyi olmadı, biliyorsun sanırım o-" "Tamam, gidiyorum. Sadece..." Diğer kadın parmağıyla işaret ediyor, sonra sallar. "Uçağı kaçırmayın yeter."

"Yapmayacağım," diye el sallıyor omega, "sepet örmenin tadını çıkarın."

Avery kapıyı kapatıyor ve rahat bir nefes alarak kapıya yaslanıyor.

"Vahşi, çılgın seks, ha?" Ben de öyle diyorum. "Beni konuda bilgilendirmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Yaptık mı mı hiçbir fikrim yok. Yani, anlayamıyor musun? Taşakların daha hafif hissediyor mu?"

"Taşaklarım hafifledi mi?! Öyle bir şey yok."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Her neyse, anlayamıyor musun?" Külotu giymeden önce gözüme çarpan şeyi düşünmemeye çalışarak orta kısmını işaret ediyorum.

Kalçalarını birbirine sürtüyor. "Yapış yapış hissetmiyorum."

Boğazımdaki hırıltıyı bastırıyorum ve ona saldırıp onu lanet, lanet, lanet yapış yapış yapma dürtüsünü bastırıyorum. Çok yapış yapış...

Bana bakıyor, yanakları pespembe.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Ama sen açtın."

"Belki de güvenli konulardan konuşmaya devam etmeliyiz." Başımı salladım. "Ve belki üzerine bir şeyler giyebilirsin."

Vücuduma bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum.

"Kız kardeşin bizi tam olarak nasıl buldu? Ona kaplıcada olduğunuzu söylemedin mi?"

"Telefonumdaki takip cihazı. Kaybolmak gibi bir alışkanlığım var."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan kapı bir kez daha çalındı.

Avery gözlerini deviriyor.

"Oh Alfa," diye . "Bu çok iyi hissettiriyor! Çok çok çok iyi!"

Aynen , aynen.. ... böyle. Yapacağım, yapacağım-"

"Daha sonra gelmemi ister misiniz, efendim?" diye kapının diğer tarafından bir ses.

Avery ciyaklar ve kapıdan atlar.

"Oda servisi," diyorum sırtarak, o banyoya doğru koşarken.

Kapıyı açıyorum, bu kez otelin garsonlarından birini görünce rahatlıyorum ve üç yemek arabasını odaya getirip masanın üzerine koymasına izin veriyorum.

Kapı arkasından tıklandığında, omega başını banyo kapısından çıkarır.

"Gitti mi?" "Evet."

"Bir şey söyledi mi?"

"Çok profesyoneldi."

Gözleri masaya yayılmış tüm kahvaltı tabaklarına takıldı. Neyi sevdiğini bilmiyordum, bu yüzden her şeyden bir tane sipariş ettim.

"İçki sipariş edeceğimi sanıyordum," diyor.

"Kahvaltıya ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," diyor, masaya doğru ilerliyor ve bir yığın krepi incelerken inliyor.

"Buyurun," diyorum, elimle işaret ederek.

Damlayan üç krepi bir tabağa sürüklüyor ve sandalyelerden birine kıvrılıyor.

"Biliyor musun, her gün kahvaltı böyle oluyorsa seninle yaşamak o kadar da kötü olmayabilir."

"İki özel aşçımız var. Kahvaltı için ne isterseniz sipariş edebilirsiniz."

Bana bakıyor, çatalı açık ağzının yarısına kadar gelmiş, akçaağaç şurubu tabağa damlıyor. "Sen ciddi misin?"

"Evet, çok meşgulüz. Yemek pişirmek için fazla zamanımız yok."

"Oh," diyor, kocaman bir çatal dolusu krepi Bekleyen dudaklarının arasından. "Peki, burada Ve- gas'da tam olarak ne yapıyordunuz, Bay çok meşgul Cruise Hamilton?"

"Bir etkinlikte konuşmak."

Başını bir yana eğiyor. "Rulet masasına nasıl düştün? O kısmı hiç açıklamadın."

Karşısındaki koltuğa oturuyorum ve çok koyu, çok bitter bir kahve dolduruyorum. Kahveyi ona doğru kaydırıyorum ve dört çay kaşığı şeker eklemesini dehşet içinde izliyorum. Sonra kendime bir fincan dolduruyorum.

Rulet masasına nasıl düştüm?

"Tam olarak hatırlamıyorum," diyorum. "Etkinlikten sonra bir akşam yemeği vardı. Sıkıcıydı. Çok fazla içtim. Erken ayrıldım. Odaya çıkarken ta- ble'yi gördüm."

"Sonra ne olduğunu hatırlıyor musun?" diyor parmaklarındaki şurubu yalayarak.

Kahveden bir yudum alıyorum, tadı dilime acı geliyor. Sonra ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Güneş ışııyla parlayan kakkahasını, elbisesinin vücudunu sarışını, kokusunun parfümünü hayal meyal hatırlıyorum. Ama ondan sonra... ondan sonra...

"Hayır," dedim.

"Ben de öyle. Daha önce hiç böyle bayılmış mıydın?"

Başımı sallıyorum. Alkolden değil zaten. "Sen aldın mı?" Ben sordum. "Bir kere. Lise dansım. Ama o zaman flörtüm aslında aşık olduğu kızla takılmıştı ve ben de geceyi yaralarımı sararak, daha doğrusu votkayla besleyerek geçirmiştım.

votka."

"tekine benziyor."

"Öyleydi." Gözleri masanın üzerinde geziniyor ve bir sonraki pastırmaya doğru hamle yapıyor. "Bu çok iyi bir fikirdi." Sonra tabağımın boş olduğunu fark ederek duraklıyor. "Sen yemiyor musun?"

"Ah... evet," diyorum, onu izlediğimi fark ederek. Bir simidi önüme sürüklüyorum ve üzerine çırpılmış yumurta koyuyorum. "Neye karar verdin?" Sesimi nötr tutmaya çalışarak soruyorum.

"Ne hakkında?"

"Durumumuz mu?"

Çiğniyor. "Kız kardeşimle tanıştın, değil mi? Bir yabancıyla gitmeme izin vermesine imkan yok. Ve babam kaç tane şirketin olduğunu umursamayacak. Seni bulup öldürecek."

"İkisiyle de konuşabilirim. Niyetimin saf olduğunu ve herhangi bir komiklik olmayacağını açıkça belirtin."

"Komik bir iş mi?" diyor, fazlasıyla flörtöz bir tavırla gülümseyerek ve bana bu sözü tutmanın çok zor olacağını düşündürerek.

Dördüncü Bölüm

A çok
"Sanırım," diyorum, karşımdaki adama bakarak - ki kendisi hala çok az kıyafet ve dakikalar geçtikçe daha da lezzetli kokuyor, "kız kardeşim, babam ya da başka biri ne düşünürse düşünsün, burada fazla seçeneğimiz yok. Ve bu sadece birkaç gün sürecek, değil mi?"

"Doğru."

"Tamam o zaman." Başımı sallıyorum, bu karara biraz olsun inanmaya çalışıyorum. Ne de olsa son 24 saat içinde zaten hayatımı ve gelecekteki mutluluk şansımı mahveden aptalca kararlar vermiştim, bir tane daha olsa ne olurdu?

Omuzları biraz çöktü. Rahatlamak için mi? Karşı koyacağımı ve gelmeyi reddedeceğimi umduğu için mi?

"Pilota bir uçuş daha yapacağımızı bildirmem gerekiyor."

"Pilot."

"Bu akşam için helikopter rezervasyonu yaptırdım." "Bu akşam mı?" Ben de öyle dedim.

"Bu kadar çabuk mu?"

"Yarın sabah 10'da yönetim kurulu toplantım var."

"Erteleyemez misin? Sen CEO'sun."

"Hayır, üzgünüm, yapamam, Avery. Dünyanın dört bir yanından gelen insanlarımız var."

"Ama bu kişisel bir acil durum, mi?"

"CEO'lar kişisel acil durumlarla ilgilenmezler. Bu hisse fiyatını etkiler." "Oh... tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Büyük kızımı giyme zamanı

pantolon, o zaman." Peçetemle ağzımı silerken karşımda oturan Adonis'i inceliyorum. "Gidip duş alsam, bana kıyafet ayarlaman mümkün olur mu sence?"

"Tabii ki. 10 numara mı?"

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Doğru." "Ne istiyorsun?"

İç çektim. "Kız kardeşine ve en yakın arkadaşına yanlışlıkla evlendiğin ve bir yabancıyla bağ kurduğun haberini vermek için uygun bir kıyafet. Ne dersiniz deyin: panik yapmayın, her şey yoluna girecek."

"Pantolon mu?"

"Elbette, neden olmasın? Hayatımda hiç pantolon takım giymedim. Belki daha sık giymiş olsaydım, bu kadar sık hata yapmazdım."

"Bu mevcut durumun sizin için benzersiz bir olay olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Yeni kocama yalan söyleyip söylememeyi düşünüyorum ama kiminle çiftleştiğini tam olarak bilmesi muhtemelen adil olacaktır.

"Daha önce hiç evli olarak uyanmadım ama hayatımı mahvetmek gibi büyük bir alışkanlığım var."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl?"

"28 yaşındayım. Üç farklı garsonluk işinden kovuldum ve muhtemelen dördüncüsünden de kovulmak üzereyim. Bekarım, evde yaşıyorum ve bir pantolon takımım yok. Oysa sen ..."

"Her zaman başarılı değildim. Aslında başarılı olmadan önce çok başarısız olduk. Başarısızlık sürecin bir parçasıdır."

"Bunun sürecin bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?" İkimizin arasında dolaşıyorum. "Sence bu işi o kadar kötü batırdık ki, sonrasında gerçek aşklarımızla tanışabilecek miyiz?"

"Hiçbir

fikrim

yok."

Benim de

yok.

Boğazımdaki ısıruk izine dokunma isteği duyuyorum. Güvenli bir şekilde banyoya kilitlenene kadar buna direnmeyi . Sonra parmağımı-

Uçları derin diş izlerinin üzerinde geziniyor. Hassas ama elektrikli bir his, vücuduma ürperti gönderiyor.

Gezegendeki diğer tüm omega'lar gibi ben de bir al pha ısırığının hayalini kurdum - genellikle yatakta düğümlenmiş dildomla birlikte. Bu tam olarak planladığım şey değildi.

Banyodan çıktığımda, alfa gardıropta asılı duran birkaç fermuarlı giysi torbasını işaret ediyor ve kendisinin de duş alması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor.

Banyoya doğru ilerleyişini izliyorum, adamın sahip olduğu çok güzel kıcı görmemeye çalışıyorum. Yani, Tanrım, bence adam o kıcı yanaklarıyla yumurta kırabilir.

Sonra kıyafetleri incelemeye gidiyorum. Birden fazla kıyafet var. Krem rengi bir pantolon. Bir kot pantolon ve bir tişört. Hafif bir yazlık elbise.

Elbiseyi kafamda sürüklemeyi önce uzun bir süre pantolon takımını düşündüm. Kimi kandırıyorum ben?

Bir pantolon takımına layık değilim. O kadar düzenli ya da sorumlu değilim. Kesinlikle CEO eşi olacak biri değilim. Ve herhangi bir CEO değil, dünya çapında tanınan bir milyarder. Böyle adamların büyük vakıfları yöneten ve yetişkin sorunları için kampanya yapan eşleri vardır.

Bu ben değilim. Son garsonluk işimden tüm tuz kaplarına şeker koyduğum için kovulmuştum. Bu ilk değildi.

Birkaç dakikamı gardırobun önünde telaşla geçiriyorum, keşke makyaj çantam yanımda olsaydı diyorum ve sonra alfanın beni hiperventilasyon geçirirken ve yerde yeşil yeşil yatarken gördüğünü hatırlıyorum. Muhtemelen benim gibi berbat bir omega ile bağlandığı için bilinen tüm tanrılara lanet ediyordur.

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum ve telefonumu alıyorum. Kaçınılmaz olanı yeterince erteledim. Hesaplaşmayla yüzleşmeliyim.

En iyi arkadaşım Jacks'e mesaj atıp yirmi dakika içinde Isla ve onunla buluşmam gerektiğini söylüyorum. Buluşma yerini halka açık bir yer yapmayı düşünüyorum, Isla'nın bana bağıramayacağı ve Jacks'in alfayı yumruklamaktan kurtulamayacağı bir yer. Ama sonra Cruise Hamilton'ın iyi tanındığını ve ihtiyacımız olan son şeyin insanların fotoğraflarımızı çekmesi olduğunu hatırlıyorum.

Jacks bana yarı biçimlendirilmiş bir hasır sepet resmi gönderdi.

Ona sanat ve el işlerinden en az benim kadar nefret ettiğini ve bunun acil olduğunu hatırlatıyorum.

On dakika sonra Isla telefonumu çaldırıyor ama duymazdan geliyorum - bu konuşmanın yüz yüze yapılması gerekiyor. Onun yerine gidip banyo kapısını yumrukluyorum.

Sanırım alfa benden daha uzun süredir orada. Umarım bütün gününü dış görünüşü hakkında yaygara kopararak geçiren adamlardan biri değildir, ancak ona karşı dürüst olmak gerekirse, yaygara koparmaya çok hakkı var. Adam göz kamaştırıcı.

Ve her neyse, zamanını nasıl geçirdiği kesinlikle beni ilgilendirmez, tabii ki en iyi arkadaşım ve kız kardeşimin tam o duştan çıkarken, çırılçıplak, ıslak ve ...

"Bitirmek üzere misin?" Tam kapıyı açtığında sesleniyorum ve neredeyse onun çıplak, tonlanmış ve parlayan göğsüne düşüyorum. Büyük bir yara izi sol göğüs kafesini kesiyor ve bir diğeri de karnının alt kısmında zikzaklar çiziyor. Bu sadece onun çekiciliğini artırıyor.

"Benden bu kadar" diyor, açıkçası çok hoş bir yer olan bir yerden uzaklaşmak için kendimi bir adım atmaya zorlarken.

"Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım on dakika içinde burada olacaklar." "Çünkü mü?"

"Onlara neler olduğunu anlatmam gerekiyor ve ayrılamayacağımız için benimle kalman gerekecek."

"Doğru." Başını sallıyor ve gardıroba doğru yürüyor, bu sırada havluyu kaybediyor.

Gıcırđıyorum ve arkamı dönüyorum, ona biraz mahremiyet veriyorum, her ne kadar mutlu bir şekilde ayakta durup adamın giyinmesini izleyecek olsam da.

Beklerken dudağımı çiğniyorum, haberi tam olarak nasıl vereceğimin provasını yapıyorum.

Meğher endişelenmeme gerek yokmuş. Tam on dakika sonra kapıyı kız kardeşime ve arkadaşıma açtım. Kreşteki ilk günümünden beri tanıdığım, huysuz bir çocuğun Barbie silgimi çalmaya çalıştığı ve kızın onu yumruklayarak yere serdiği kankam bana şöyle bir baktı ve ilan etti:

"Evlendin, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Halının üzerinde hâlâ duran konfetileri işaret ediyor.

"Ne?!" Isla sandaletlerinin içinde sallanarak, "Ne?" dedi. "Sen nesin?"

İkisini de odaya çekiyorum ve Jacks'in gözleri arka planda gezinen alfaya takılıyor.

"Cruise Hamilton!" diye bağırıyor.

"Ne?" Isla son derece solgun görünerek mırıldanıyor.

İkisini de bileklerinden tutup banyoya çekiyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Jacks hemen Isla'yı bir tabureye itiyor ve kız kardeşimin kafasını dizlerinin arasına sokuyor.

"Daha da kötü," diye itiraf ediyorum. Isla inliyor. "Biz de bağlandık." "Oh, kutsal Meryem, Tanrı'nın annesi," diye mırıldanıyor Isla.

"Biliyorum," diyorum, kız kardeşimin paniği bana da bulaşıyor. "Hayatımı tamamen mahvettim."

"Berbat mı?!" Jacks, Isla'yı omzundan çimdikleyerek ve bana 'kendini toparla' dercesine ölümcül bir bakış atarak şöyle diyor. "Hayatını nasıl mahvettin? Bu Cruise Hamilton. O bir milyarder. Zengin, seksi, yakışıklı. Büyük ikramiyeyi kazandın, Avery."

"Onu tanımıyor!" Isla dizlerinin arasından söylüyor. "Kesinlikle!"

Ciyaklıyorum. "Pisliğin teki de olabilir, hasta bir sapık da, ya da gizli bir katliamcı."

"Öyle değil. Sürüsü servetlerinin yarısından fazlasını iyi amaçlar için dağıttı. Sadece moda olanlara değil, demans hastası yaşlılara ve faturalarını ödeyemeyen bekar annelere yardım etmek gibi."

"Gerçekten mi?" Isla, Jacks'e bakarak "Gerçekten mi?" diyor. Isla büyük kalpleri ve iyi amaçları olan erkeklere bayılır.

"Evet, gerçekten. Sen şanslı bir sürüksün, Avery Loren. Keşke dün geceki partiden kaçsaydım."

"Ama ayrılamayız," diyorum, en iyi arkadaşımın sunduğundan biraz daha fazla sempatikliği hak ettiğimi düşünerek. "Görünüşe göre aramızdaki bağ çok güçlü ve ayrılmak çok acı verici."

Jacks ve Isla bunu zaten biliyormuş gibi başlarını sallarlar.

"Önümüzdeki on gün boyunca 7/24 birlikte takılmak zorunda kalacaksınız."

"Gidip havuz evinde yaşamamı istiyor."

"Babam kalp krizi geçirecek! Gidip yabancı bir alfanın evinde yaşamana izin vermesine imkan yok."

"Havuzlu ev," diye düzeltiyorum, "ve bir sürüsü var. Görünüşe göre beş kişiler."

"Aman Tanrım!" Isla mırıldanıyor.

Jacks sırtarak, "Hepsi de onun kadar ateşli," diyor ve banyo kapısını işaret ediyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Adam yeterince iyi görünüyor. Ama onunla yaşamak? Bir yabancıyla mı yaşıyorsunuz? Onunla yaşamak

Beş yabancı mı? Beş alfa yabancı mı?

"Ne? Beş seksi ve müstehcen derecede zengin alfayla takılmak mı? , nasıl başa çıkacaksın?"

"Jacks!" Ağlıyorum. "Ben ciddiym. Beni bilirsin. Tek gecelik ilişkiler olabilir, ama birlikte yaşamak?"

"Tek gecelik ilişkiler mi?" Isla öyle diyor.

"Onun saçmalıklarını dinleme, Isla. Tam olarak dört erkekle yattı. O bir femme fatale değil."

"Dört kişi dışarıdaki alfayı da içeriyor mu, mu?"

"Aman Tanrım, evet," diyor Jacks ellerimi tutarak. "Nasıl biriydi? Aleti söyledikleri kadar büyük müydü? Seni ısırdığında yıldızları gördün mü?"

"Aletin ne kadar büyük olduğunu söylüyorlar... bekle, hayır birlikte yatmadık."

"Ama sen dedin ki-"

Başımı salladım. "Seks yok, ikimizin de hatırlayabildiği kadarıyla."

"Seksi hatırlamıyor musun?"

"Seks falan yoktu. Isırma ve düğüne gelince, hiçbirimiz onu da hatırlamıyoruz."

"Kesinlikle bağlı olduğunuza emin misiniz?" Isla umutla sorar.

Saçlarımı bir yana savuruyorum ve onlara yeni oluşan ısırık izimi gösteriyorum. Gözlerini dikmiş bakıyorlar - Jacks hayranlıkla, Isla ise biraz hasta bir ifadeyle.

"Çok güzel," diyor Jacks hayranlıkla.

"Bir yığın bela, bu," diye mırıldanıyorum.

Jacks elini omzuma koydu. "Avery, iyi olacaksın. Ve eğer gerginsen, kendine güveniyormuş gibi davran. Farkına bile varmadan, sen de kendine güveniyor olacaksın."

"Bilmiyorum," diyorum.

"Senin tek başına olman fikri hoşuma gitmiyor," diye ekliyor Isla.

"Hmmm," diyor Jacks, "seninle gelmemi ister misin?" "Ne?" "Ne?" diyorum. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Bir milyarderin evinde bir hafta yaşamak mı? Tabii ki yaşarım. Tabii ki yaşayacağım."

"Ama işleriniz?" Isla diyor ki.

"Dave işini kıçına soksun," diyor Jacks. "Her zaman Rockview'e gitmek istemişimdir."

"Bence bu babamı daha iyi hissettirirdi," diyor Isla, "seni kollayan bir beta arkadaşın olduğunu bilmek."

Başımı salladım.

"Anlaştık o zaman. Isla ve diğerleriyle birlikte eve gideceğim. İkimizin de eşyalarını topla, Dave'e parmağını göster, sonra seninle Rockview'de buluşuruz."

"Şimdi benimle gelmiyor musun?"

"Avery, tam olarak üç çift külot paketledim. Kedi Colin'e bakması için birini ayarlamam gerekiyor. Ve Isla'nın bu haberi ailene vermesine yardım etmem gerekiyor."

"Bunu telefonda yapmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Hayır," diyor Isla ve Jacks birlikte.

Jacks omzumu sıktı. "Yarın uçağa yetişebilirim. Yalnız bir gece olacak. Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Doğru," diyorum. "Ateşli alfa ve dört sürü arkadaşıyla baş başa bir gece. Bunu yapabilirim."

Beşinci Bölüm

Cruise
Omega'nın helikoptere binmesine yardım ediyorum ve ardından onu takip ediyorum, emniyet kemerini bağlamasına ve kulak koruyucularını takmasına yardım ediyor.

"Daha önce hiç bunlardan birine binmemiştim," diye bağıyor dönen bıçakların arasında. "Güvenli olduğuna emin misin?"

"Mükemmel."

Ona elimi uzatıyorum ve bir an tereddüt ettikten sonra elimi tutuyor. Nazikçe sıkıyorum ve son beş saattir tekrar tekrar söylediğim mantrayı kendi kendime tekrarlıyorum.

Bundan zevk almıyorum. Seksi şeyler düşünmüyorum.

Ben iyi bir alfabim. Kendimi kontrol edebilirim.

Küçük elinin ne kadar sıcak olduğunu ve çıplak kalçasının benimkine sürtünme şeklini görmezden geliyorum.

Onun kokusunu ağız dolusu içime çekmiyorum. Onun yerine, bizi bekleyen bok fırtınasını düşünüyorum.

Sürü arkadaşlarımı aramadım. Ya da mesaj atmadım. Eve evli, bağlı ve yanımda bir omega eşiyle geldiğimi bilmiyorlar.

Aramalıydım. Mesaj atmalıydım.

Ancak bu haber bir kurşun balon gibi patlayacak ve ben bunu söylemeye kendimi bir türlü ikna edemedim. Tatlı omega gibi çok daha cazip dikkat dağıtıcı şeyler varken olmaz.

Büyük bir hata yaptım.

Sürü arkadaşlarımı .

Omega için cesur bir yüz takınıyorum. Her şey iyi olacaktı gibi davranıyorum.

Ama mı?

Declan anlayışlı olabilir. En azından ışıklarımı söndürmez.

Max ve Jonah? Hiç şansları yok.

Peki ya Kent? O asla bir omega istemedi. Bunu her zaman açıkça belirtti. İş onun hayatı ve omegalar çok büyük bir baş belası. Şimdi böyle bir sıkıntıyı havuz evimize taşıyacağım.

"Sürü arkadaşların nasıl?"

Kahretsin, düşüncelerimi mi takip ediyor? Koltuğumda hafifçe kayıyorum.

Ne diyebilirim ki? Acımasız, odaklanmış, kararlı. İş medyasının inanmanızı istediği şey bu.

Ama aynı zamanda sadık, ilkeli ve hatta zaman zaman komiktirler.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz."

"Öyle mi? Ne zamandır?"

"On beş yıl. Üniversitede tanıştık. Jonah ve Declan matematik okuyordu. Max bilgisayar bilimleri. Kent ve ben işletme."

"Hepiniz ineksiniz o zaman?"

"İnekten ne anladığınıza bağlı" diyorum, zira hayal gücümün sınırlarını zorlayan küçük bir aptal olmadığımın farkındayım.

"Eğlenmek için ne yaparsınız? Rulet salonlarında takılmak ve yeni tanıştığın kadınlarla evlenmek dışında?"

Eğlence mi? Son birkaç yıldır eğlenceye pek vakit kalmadı.

"Erm... Spor yapmayı severim."

"Hmmm," diyor ve nedense bu cevabın onu etkilemediği gerçeği beni panikletiyor.

"Okumak," diye ekliyorum hemen, "okumayı seviyorum."

"Ben de," diyor, yüzü aydınlanıyor. "İyi bir kitaba bayılırım. Jacks'e en sevdiğim kitapları getirmesi için söz verdirdim, her ne kadar bagaj limitini aşacağını ve ekstra ücret ödeyeceğini söylese de."

"Ben ödeyeceğim. Tüm kitaplarının kargo parasını ödeyeceğim." Gülüyor, belli ki şaka yaptığımı düşünüyor.

"Ne okumaktan hoşlanırsın?" diye soruyor.

Şirket raporları, rekabet analizleri ve iş pa- pers. "Şey, cinayet romanları," diye yalan söylüyorum. Yaklaşık bir yıl önce internetin kesildiği ve kitap almaktan başka yapacak bir şey kalmadığı bir dönemde bir tane okumuştum.

"Ara sıra okuyorum." "Ne okuyorsun o zaman?"

Dönüyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Çok güzel," diyor.

Evet, öyle. Ve onun arkadaşlığını seviyorum. Bu garip mi? Onu ne zamandır tanıyorum? Bir gündür ve onunla geçirdiğim saatler hiç de kötü değildi. Genelde, sürü arkadaşlarım dışında kimseyle birlikte olmaya dayanmam.

Declan sosyal olan. Ben değilim.

"Declan?" diye soruyor, arkasını dönüp tekrar bana bakarak. "Evet, sanırım ondan hoşlanacaksın."

Declan. İlk söyleyeceğim kişi o. Kızı onunla tanıştı. Diğerleriyle uğraşmadan önce onu kazan.

Hafifçe yanıma doğru eğiliyor ve kolumu ona dolayıp kendime çekmemek için tüm irademi kullanıyorum.

Belki de Kent haklıdır. Belki de omegalar büyük bir çekişsizliktir. İçimden bir ses bunun özellikle böyle olacağını söylüyor.

* * *

Omega tüm uçuş boyunca cıvıldıyor ve nefes nefese kalıyor, bakışları altımızdaki karanlık manzaraya kilitlenmiş. Ama ben sürü arkadaşlarımla bu durumu nasıl idare edeceğimi düşünmekle o kadar meşgulüm ki pencereden bakamıyorum.

Migrenim varmış gibi yapıp onlara huzur ve sessizlik için havuz evine gideceğimi söyleyip omega'yı da yanımda içeri sokabilir miyim? Büyük açıklamayı sabah yaparım.

Yoksa bununla yüzleşip, onu doğrudan eve götürüp gerçeği söylemem daha mı iyi olur?

Yoksa şu anda onları başlarına geleceklerden haberdar eden bir mesaj mı yazmalıyım?

Helikopter evimizin hemen batısındaki araziye indiğinde hala kararımı vermiş değildim, ancak her türlü seçenek

Arabasının yanında beni bekleyen Declan'ın ortaya çıkmasıyla elimden sıkıca fırladı.

Helikopterden inerken sırtarak bana el ve "Gelip seninle tanışmak istedim. Büyük konuşmanın nasıl geçtiğini duymak istedim..."

Omega'yı peşimden helikopterden çıkarırken beni izlerken sözleri kesiliyor.

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Merhaba," diyor omega, ben daha bir şey söylemeden elini ona uzatarak. "Ben Avery."

Declan onun elini tutuyor ve ona o kazanan gülümsemelerinden birini veriyor, beyaz dişleri altın teninde parlıyor, sedir kokusu havada net bir şekilde hissediliyor. "Declan," diyor.

"Sürü arkadaşlarından biri," diyor.

"Cruise'un sürü arkadaşlarından biri, evet."

Omega'ya gülümsemeye devam ediyor ve sonra aniden gülümsemesi kayboluyor ve kaşlarını çatıyor. Gözleri bana, tekrar omega'ya ve sonra bana dönüyor.

Kokluyor. Avery endişeli bir bakışla bana bakıyor.

"Biz birbirimize bağlıyız," diye ağzımdan kaçırıyorum, lanet olası onuru kaldıramıyorum ve bu sırrı göğsümden çıkarıp açıkta bırakmaya ihtiyacım var.

Declan hızla göz kırpmıyor.

"Özür dilerim," diyor, hala kaşlarını çatarak, "az önce-" dediğini sandım. "Yaptım. Birbirimize bağlıyız."

Declan gözlerini biraz daha kırpmıştır ve bir an için yüzünde yaklaşık on düzine farklı duygu titreşiyor gibi görünüyor. Sonunda, "Nasıl?" diye sorar.

Ben Avery'ye bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Biriyle çıktığını bilmiyordum. Neden sır saklıyorsun? Neden sen-"

"Daha dün gece tanıştık," diyor Avery. "Gizli bir ilişki yaşamıyoruz."

"Dün gece tanıştınız!!" Declan'ın yüzünde bir inançsızlık ifadesi belirliyor.

"Çok fazla içtim. Avery de çok içti. İkimiz de ne olduğumu tam olarak hatırlamıyoruz. Ama işte buradayız."

"Bağlı ve evli," diyor Avery küçük bir . "Sen de mi evlisin?"

"Evet."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Görünüşe göre Las Vegas yetkilileri gelin ve damatlarının ne kadar ayık olduklarına pek dikkat etmiyorlar. Ve bir ruhsat, birkaç şahit ve-"

"Hayır, yani, bu nasıl oldu? Cruise öyle bir adam değil-"

"Ben öyle bir kız değilim." Avery kollarını kavuşturdu. İçimden homurdanıyorum. Umduğum başlangıç bu değildi. Declan'ın benim kolay kazanımın olması gerekiyordu.

"Bunun nasıl olduğuna bakılmaksızın. Oldu. Avery ve ben aramızdaki bağ gevşeyene kadar birbirimize bağlıyız. Bu gerçekleşene kadar havuz evimizde kalacak. Arkadaşı yarın ona katılacak."

Declan bizim baş geyikçimiz ve müzakerecimiz. Gergin iş anlaşmalarını, sinirli yatırımcıları ve yüksek riskli kavgaları halletti. Bir dakika boyunca ikimize de bakıyor ve sonra çantadan bokunu çıkarıyor.

"Sizi evimizde ağırlamaktan büyük mutluluk duyarız," diyor neredeyse içten bir gülümsemeyle. "Ve size iyi bakacağız, söz veriyorum."

Onu bekleyen arabaya doğru yönlendiriyor ve yolcu koltuğunun kapısını onun için açıyor, içeri girdiğinde kapıyı kapatıyor.

Sonra dirseğimi tuttu ve tısladı.

Kendimi destekliyorum, hak ettiğimi bildiğim azarı bekliyorum. "Kahretsin, adamım, nektar gibi kokuyor. Ve çok güzel." Yutkundum. "Biliyorum."

"Ama neden bizi uyarmadın? Yani, lanet olsun, tıraş olur ve en iyi takım elbisemi giyerdim," diyor çenesindeki kirli sakalı ovuşturarak.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kızlar senin yataktan yeni kalkmış haline bayılıyor." Tembelce sırtıyor. "Bunu yüz yüze açıklarsam daha iyi olur diye düşündüm. Kent çok kızacak."

Declan başını sallar. "Muhtemelen. Ama onu gördüğünde..." "Omega istemiyor."

"O bir insan ve bir alfa. Göreceğiz."

"Bu geçici bir şey Declan. Fazla umutlanma."

"Geçici mi?" Declan kıkırdar. "Dış izlerin onun boynunda, dostum. Bu geçici değil."

Onunla tartışmaya gidiyorum, ama o çoktan sürücü koltuğuna tırmanıyor ve ben de arkaya doluşmak zorunda kalıyorum.

Mlkmze giden kısa yol boyunca hararetli bir Şekilde konuştular, Declan omega'ya ona sormayı gereken her Şeyi sordu - nerede yaŐadığını, ailesini, yaŐını, doğum gününü. Bir kocanın karısı hakkında bilmesi gereken Şeyler.

Altıncı Bölüm

A çok
Arabadan inerken iki alfaya da "Burası bir ev değil" dedim ve etrafa bakın. "Burası bir köy. Yani tam olarak kaç tane mülk var?"

Declan sırtarak arabaya yaslanıyor. Teni daha koyu, gözleri altın sarısı kahverengi, saçları çene uzunluğunda ve dalgalı olmasına rağmen sürü arkadaşı kadar uzun ve geniş. "İşte ana ev. Havuzlu ev. Arazide bir yazlık ev. İki misafir evi."

"Peki bu mülklerin her birine omega yerleştirdiniz mi?" Şaka yollu ve biraz da şüpheyile sordum.

"Sen ilksin," diyor Declan. "Bir tur ister misin?"

Ve-gaz'dan ayrıldığımızdan beri son derece sessiz olan Cruise'a bakıyorum. "Aslında gerçekten çok yorgunum. Turu ve tanışma faslını atlasam çok mu kötü olur? Bunları sabah daha az akşamdan kalma ve daha insani hissettiğimde yapabilir miyiz?"

"Elbette, kocanızın size yolu göstermesine izin vereceğim," diyor muziplikle. "Sabah görüşürüz."

Cruise, gerçek bir evden çok bir malikâneye benzeyen ana evin etrafında ve arkadaki arazide onu takip etmemi işaret ederken, "İyi geceler," diyorum. Ay ışığında masmavi parlayan bir havuz ve ötesinde golf sahasına benzeyen inişli çıkışlı çimler.

Havuzun yanında başka bir ev daha var. Ana mülkten çok daha küçük ama yine de ailemin evinden en az iki kat daha büyük.

"Burası havuz evi," diyor.

İkimiz de pencereleri tamamen karanlık olan binaya bakıyoruz. "İçeri giriyor muyuz?" Ben soruyorum.

"Doğru, evet," diyor Cruise, kapının koluna bastırıp içeri giriyor ve ışıkları yakıyor. Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum. Otel süitinden daha iyi. Beyazlar ve mavilerin karışımı bir dekor, duvarlarda deniz kabukları asılı ve iki kanatlı kapıların etrafına yerleştirilmiş üç büyük kanepe pırıl pırıl parlayan havuza bakıyor. Burayı tasarlamak için yetenekli birine para ödediklerini söyleyebilirim ve her şey göz kamaştırıcı derecede pahalı görünse de bir şekilde rahat. Kanepelerden birine kıvrıldığımı hayal edebiliyorum. Muhtemelen alfa ile birlikte.

Belki Jacks haklıdır, belki de şansım yaver gitmiştir. Belki de bu durum hakkında düşünmek için doğru yol bu değildir.

Cruise'un neden bu kadar rahatsız olduğunu anladım. Sürü arkadaşları benim servet avcısı olduğumu düşünecekler. Benimle bağ kurması için onu kandırdığımı düşünecekler. Ne de olsa adam çok zengin. Hangi omega böyle lüks bir evde yaşamak istemez ki?

Declan böyle mi düşünüyor? İyi birine benziyordu. Yutkunuyorum. Çok hoş.

Yeni kocanızın seksi paket arkadaşına şehvet duymak, muhtemelen onun aşırı derecede muhteşem kravatlarına hayran olmak kadar aşağılık bir şeydir. Ama yine de, paketler böyle çalışmaz mı?

Müsait olan en yakın kanepeye uzandım. Bu çok fazla ve başım yine ağrıyor.

"İyi misin?" Cruise kapıyı kapatıp panjurları indirerek sorar.

"Dediğim gibi, sadece yorgunum. Sanırım iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var ve sabah her şey daha kolay olacak."

"Yatmadan önce size içecek ya da yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Başımı sallıyorum. "Beni en yakın yatak odasına götürün lütfen," diyorum. Alfa'nın gözleri parlıyor. "Yani, bana yolu gösterebilir misin?"

"Bu taraftan," diye homurdanıyor, çıkardığı ses midemdeki bağa tuhaf şeyler yapıyor.

Beni yumuşak ışıklandırmalı dev bir yatak odasına götürüyor. Mekâna bir yatak hâkim, üzerinde bir yığın farklı minder var ve zemini yumuşak, pelüş bir halı kaplıyor. Bir duvarda gömme bir gardırop, diğer duvarda ise çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği bir makyaj masası var.

İkimiz de kapı aralığında duruyoruz. "Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Bu iyiden de öte. Harika görünüyor." Neredeyse bir yuva gibi. Bu bir yuva mı? Yuva olarak mı inşa etmişler?

Bana bakıyor ve kafamın içinde dönen her düşüncüyü okuyabildiğini hatırlıyorum. Yanaklarım kızarıyor.

"Seni rahat etmen için yalnız bırakayım." Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

Çok güzel kokuyor ve gömleğinin göğsünü germesi bana ne kadar güzel görüldüğünü de hatırlatıyor.

"Sanırım doğruca şu çarşafın arasına girip uyuyacağım."

Başını sallıyor. "Ben ana evde olacağım. Bana ihtiyacın olursa arayabilirsin."

"Oh," dedim. "Nerede?"

"Sana göstereyim." Onu salona kadar takip ediyorum ve o da havuzun karşısındaki devasa malikâneyi işaret ediyor. "Orası benim yatak odam, yukarıda," diyor, ikinci kattaki pencereyi göstererek.

"Sence ..." Diyorum, sonra tereddüt ediyorum. "Evet?"

"Mesafenin çok uzak olacağından mı?"

"Sen burada, ben orada?" diye sorar. "Olabilir. Burada, havuz evinde kalabilirim. Diğer odalardan birinde."

"Bence bu daha iyi olur." "Bu bağ yeni," diyor. "Ve özellikle güçlü."

"İşte," diyor, koridora doğru geri yürürken. "Bu odayı ben alacağım."

Koridor boyunca ilerliyorum. Onun yatak odasıyla benimki arasında iki oda var.

"Hmmm," diyorum. "Hâlâ biraz uzak."

Gözleri yüzümde geziniyor ve yutkunurken adem elmasının boğazında sallanışını izliyorum.

"Yan alabilirim."

"Evet," dedim. "Bence yan odada uyumanız daha mantıklı olur."

Birlikte koridor boyunca yürüyoruz, Cruise onun kapısında, ben de benimkinde duraklıyoruz. Aramızdaki altı metre sonsuzmuş gibi geliyor.

"Ya da belki.." Cesaret

ediyorum. "Belki mi?"

"İlk gece olduğu için-" "Ve aramızdaki bağ çok taze." "Ve çok güçlü."

"Odanızda yerde uyuyabilirim?" diye öneriyor.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Evet, odamda. Bence yapılacak en mantıklı şey bu."

"Çok mantıklı," diyor başını sallayarak ve birlikte odanın içine ve dev yatağa doğru bakıyoruz.

"Şey," diyorum, "Gidip dişlerimi fırçalayacağım." "Şurada bir ebeveyn banyosu var," diyor bana.

Birkaç dakika sonra döndüğümde, yerde benimkinin hemen yanında kendine bir yatak yapmıştı.

"Rahat görünüyor," diyorum. "Senin gibi bir milyarder yerde uyumakla başa çıkabilir mi?"

Homurdanıyor. "İyi olacağım."

Yatmadan önce giydiğim kıyafetime bakıyor - ergenliğimden beri giydiğim Bart Simpson geceliğine.

"Rahat," diyorum, bakışları Bart'ın şortunun hemen yanındaki deliğe takılınca. Vegas'a gitmek için hazırlanırken Jacks ve Isla dışında geceyi kimseyle geçirmeyi planlamamıştım. Balayına yakışır bir gece kıyafeti de almamıştım.

"Hey," diyor, "Simpsonları severim. Gerçi ben her zaman daha çok Lisa hayranıydım."

O banyoya doğru yürüyor ve ben bir anlık tereddütten sonra yatağın yorganının arasına giriyorum. Hangi pozisyonda yatacağımı bilmiyorum. Sırt üstü, kollarım ve bacaklarım dimdik, kararlı bir şekilde seni baştan çıkarmaya çalışmıyorum duruşunda. Ya da her zamanki tercih ettiğim pozisyonda, yüzüstü, popom yukarıda.

Ben ilkini tercih ediyorum.

Bir süre sonra başka bir boxer ve tişörtüyle yeniden ortaya çıkıyor ve itiraf etmeliyim ki o bir kez daha göremediğim için biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

Işığı kapatıyor, ikimizi de karanlığa gömüyor ve ben onun tökezleyerek etrafta dolaşmasını, bir çığlık atarak yatağa çarpmasını dinliyorum, ta ki sonunda derme çatma yatağını bulup yerleşene kadar.

Sonra oda, nefeslerimiz ve yüzme havuzunun uzaktan gelen uğultusu dışında sessizleşiyor.

Dudağımı çiğniyorum ve kendimi koyunları saymaya zorluyorum - çirkin, kokuşmuş koyunları. İşe yaramıyor. Zihnim daha çok yanımda yerde yatan adamla ilgileniyor - dönüp durduğunu duyabildiğim adam. Sürü arkadaşlarının nasıl olduğunu merak ediyorum. Benden nefret edecekler mi? Declan gibi arkadaş canlısı mı olacaklar? Cruise kadar ateşli olacaklar mı?

"Sıcak mı?" Cruise'un sesi beni bir metre kadar havaya sıçratıyor.

"Ha?"

"Sıcak mı? Çok mu soğuk? Yatak rahat mı?"

Yan dönüyorum ve karanlığın aşağı bakıyorum, parıldayan gözleri bana bakıyor.

"Yatak iyi. Seninki nasıl?"

"İyi," diyor. Ama öyle olmadığını anlamak için bağın gücüne ihtiyacım yok.

"Bu çok aptalca. Bu yatak devasa. Gelip burada benimle uyumalısın."

"Bunun uygun olacağından emin değilim."

"Biz evliyiz. Sanırım buna izin var." "Ben iyiyim."

"Belli ki değilsin."

"Sana söylüyorum, ben iyiyim."

"Bak," diyorum yatağın uzak tarafına doğru koşarak, "burada bir sürü oda var ve inan bana, bu yatak süper rahat ve ben prenses ve bezelye gibiyim. Eğer yatakta küçük bir tümsek varsa, onu ben bulurum."

"Eminim yatakta ben olmadan çok daha rahat edeceksin." Bundan emin değilim.

"Aptalca davranıyorsun. Sadece buraya gel, olur mu?" Tişörtünü avuçlamak için aşağı uzandım.

"Avery?" dedi, elimi tutarak.

"Evet, Cruise?"

"Biz yeni bağlanmış eşleriz. Şu anda alfa içgüdülerimi bastırıyorum. Seninle o yatağa girersem kendime güvenebileceğimden emin değilim."

"O-o-oh," diyorum, yanaklarımla birlikte bedenimin de ısındığını hissederek. Kendini kontrol etmesini istiyor muyum? Kontrolünü kaybettiği ve beni yatağa yapıştırdığı görüntüler zihnimi dolduruyor.

"Tanrım," diyor.

Parmaklarımı gömleğinin kumaşından çözüyor.

Kafamdaki görüntüleri silkeliyorum ve kendimi toparlamaya zorluyorum. "Bak, ikimiz de yetişkiniz. Biz azgın gençler değiliz.

Tamam, yani

Ben bir omega'yım ve sen bir," yutkunuyorum, "alfa'sın. Ve evet, yeni bağlandık ama biz hormonlarımız değiliz, değil mi? Bundan daha iyiyiz. Ayrıca, aramıza yastıklardan bir bariyer inşa edebilirim."

"Yastıkların beni durduracağından emin değilim," diye mırıldanıyor.

"Daha önce sayısız kez kız kardeşimle aynı yatağı paylaştım ve o kız uykusunda yürüyor, konuşuyor ve her şeyi yapıyor. Güven bana, iyonları işe yarayacak. Sırtınıza vereceğiniz zarardan da ben sorumlu olmayacağım."

Minderleri yatağın başından çekiyorum ve yatağın ortasından aşağıya doğru bir duvar örerek iki kat yukarıya yığıyorum.

Alfa isteksizce kendini yerden kaldırıyor ve yatağa tırmanıyor, ağırlığını azalttıkça şilte sarkıyor. Yine de onu göremiyorum. Tüm o minderlerin arkasında değil.

Tabii ki kokusunu alabiliyorum. Ama bu tamamen başka bir sorun. Bir tanesiyle başa çıkabilirim.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun yakınlığının - beni azgın bir çılgınlığa sürüklemek yerine - göz kapaklarımdan sarkmasına ve ağzımın geniş bir esnemeyle açılmasına neden olduğunu görüyorum.

Uzun bir gün oldu. Akşamdan kalma halimi hala atlatamadım. Ve onun yakınımda olması bir şekilde rahatlatıcı, yatıştırıcı. Ne olduğunu anlamadan önce, alfanın endişelenecek bir şeyi olmadığından emin bir şekilde uykuya dalıyorum.

Yedinci Bölüm

A çok
Biri gün önce olduğu gibi, nerede olduğumu bulmak birkaç dakikamı aldı.

ertesi sabah gözlerimi açtığımda. Ancak bu sefer kafatasıma saplanan binlerce hançerin acısıyla karşılaşmıyorum. Hayır, belime sarılmış güçlü bir kol, sırtıma yaslanmış sert bir beden ve daha da sert bir şeyin kıcıımı dürttüğünü görüyorum.

Kıvraniyorum ve o sert şey çok daha sertleşiyor ve bana sürtünüyor.

Oh... doğru, bu benim kocam olmalı.

Sayım için dışarıda, nefesi kulağımda ağır ve tenime karşı sıcak.

Tam olarak nasıl bu duruma geldik? Dün gece uyuduğumda aramızda minderlerden bir duvar vardı. Şimdi o minderler hiçbir yerde görünmüyor.

Şikayet ettiğimden değil.

Odunsu kokusunu içime çekiyorum ve vücudumda bir mutluluk hissinin dolaşmasına izin veriyorum.

Bu oldukça hissettiriyor. Hoştan da öte. Rüya gibi. Her gün bu şekilde uyanabilseydim mutlu bir kadın olarak ölürdüm.

Biraz iç çekiyorum, ona yaslanıyorum ve alfa boğazıma sokulmadan önce uykusunda bir şeyler mırıldanıyor.

Donup kaldım.

Onu .

Onu gerçekten .

Dudaklarını boynumdan aşağıya, aşağıya ve aşağıya doğru takip etmesine izin vermemeliydim.

Tanrım!

Dilini omzumdaki yaraya sürterek diş izlerini emiyor.

Onu şimdi durdurmalıyım.

Mırıldanıyor, arka tarafıma biraz daha sert vuruyor ve bu adamın ne kadar iri ve şişman olduğı hakkında tam bir fikir ediniyorum.

Gözlerim yuvalarına geri dönüyor ve kayganlık kalçalarımın altına akıyor.

Hemen odayı yoğun bir kayganlık kokusu dolduruyor ve alfa arkamda sarsılarak uyanıyor.

Nefesimi tutuyorum ve hareket etmiyorum. Belki tekrar uykuya dalar ve ben de kaçabilirim.

"Omega mı?"

"Ee, günaydın," diyorum geldiğince parlak ve neşeli bir şekilde, kolunu savurmasını bekleyerek.

Hareket etmiyor. Aleti hâlâ kıcıma sıkıca bastırıyor ve kolu vücuduma sıkıca sarılmış durumda.

Burnunu çekiyor. "Bu...?"

Bir elini bacaklarımın arasına uzatıyor, parmağını bacağımdan yukarı kaydırıyor ve kalçamdan aşağı inen kaygan tabakayla buluşuyor.

Hırlıyor ve kutsal duman, eğer bu beni elinin üzerine daha da fazla kayganlaştırmazsa.

"Açıklamak ister misin?" diyor o kadar boğuk bir sesle ki nasıl orgazm olmadığımı merak ediyorum.

"Sen... şey... ısırık izimi kokluyordun." Sessizlik.

"Öyle miydin?"

"Evet."

"Ve bu," diyor, ağzı tekrar yaraya yaklaşırken, "buna mı neden oldu?"

Parmaklarını kaygan zeminde gezdiriyor ve elini yorganın altından çıkararak incelemek için yukarı kaldırıyor.

"Evet," diye onaylıyorum.

Aleti arkamda sarsılıyor ve yardım edemiyorum ama muhtaç bir iç çekiyorum.

"Kahretsin," diyor.

"Bu kaçınılmazdı," diyorum.

"Yerde kalmalıydım," diye mırıldandı. "Sence bunun bir faydası olur muydu?"

Düşünüyor. "Nedense hiç sanmıyorum. Çok güzel kokuyorsun, Omega."

Kaygan kaplı parmağını ağzına götürüp emiyor.

"Ee," diyorum, kıcımlı onun sikine karşı kaba bir şekilde kıvrarak.

"O ağzı daha iyi kullanabileceğini düşünüyor musun?"

Adama ikinci kez sormama gerek yok. Sadece nanosaniyeler içinde beni sırt üstü çevirdi ve devasa vücuduyla kafese kapattı.

Başımın tepesinden parmaklarımın ucuna kadar titriyorum. Şehvet dolu gözlerle bana bakıyor ve inliyor.

Ama bu o "seni çok kötü istiyorum" inlemelerinden biri değil.

"Ne?" Telaşla söyledim.

"Bart Simpson bana küstah küstah bakıyor ve benim de zamanında bazı çılgın fantezilerim olmuş olabilir," diyor ilginç bir şekilde, "ama bunların içinde hiç sarı bir çizgi film çocuğu yoktu."

"Oh," diye gıcırđıyorum, geceliğimi vücudumdan yukarı ve başımın üzerine kaydırıyorum. "Daha iyi misin?" Sadece külotumla tekrar uzanarak soruyorum.

Sıcak bakışları yavaşça göğsümün üzerinde geziniyor. "Ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diyor, bu sefer doğru türden bir iniltiyle. Bakışları daha yukarılara gidiyor, ısırtık izinin üzerinde oyalanıyor. "Alabilir miyim?" diye soruyor.

"Lütfen!" Sızlanıyorum.

Başını eğiyor ve dudaklarını taze yaranın üzerine bastırıp vücudumda daha fazla mutluluğun yayılmasına neden olmadan önce ikinci bir inlemeye engel olamıyorum.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor. "Çok mükemmel görünüyor - boğazındaki diş izlerim."

"Uh huh," diye mırıldanmayı başarıyorum, ıslak dilini yaranın üzerinde gezdirirken.

"Nasıl bir his?" diye . "Lütfen bunu yapmayı asla bırakma."

"Gerçekten mi? Ağzımı başka bir yerde istemiyor musun?" "Hayır, sadece burada."

"Gerçekten mi?" diyor, nefesi hassas yarama değiyor. "Burada olmaz," diyerek sikini bacaklarımın arasına sürüyor.

"Oh," diyorum, "tam şurası da oldukça güzel olurdu."

"Güzel mi?" diye alay ediyor, vücudumdan aşağı inmeden ve külotumu ikiye ayırmadan önce.

"Bu biraz dramatik oldu," diyorum.

"Sadece bunu ona yapmadığım için mutlu ol.."

"Gecelik."

O homurdanıyor ve ben de ona gece kıyafetlerimin onu düşünerek seçilmediğini söyleyecek oluyorum, ama sonra ağız amımın üzerinde ve tüm mantıklı düşüncelerim pelteye dönüşüyor.

Adamın çok yetenekli, çok becerikli, çok hevesli bir dili var. Beni bu duruma böyle mi soktu?

"Seni baştan çıkardığımı kim söyledi? Belki de tam tersiydi."

"Bart Simpson geceliğimle mi?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Çok lezzetli kokunla. Tadının nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum."

"Ve?" Uzun dil darbeleriyle klitorisimi yağlarken inliyorum.

"Çok lezzetli."

Kıkırdıyorum. "Siz alfalar, her zaman çok ."

"İstersen bu konuda daha az hevesli olabilirim, Omega."

"Hayır," diye bağıyorum, başını başka yöne çeviriyormuş gibi yaparken saçlarını tutuyorum. "Ben tamam- oh Tanrım!" Vücuduma elektrik verirken omurgam kamburlaşarak çılgılık atıyorum.

"Bu durumda işin içinde Tanrı yok, Omega. Sadece sen ve ben varız."

Bununla kesinlikle iyiyim, özellikle de klitorisimi defalarca daire içine aldığında, sonra bana sertçe vurduğunda ve gitmeden doğrudan cennete uçtuğumda.

"Tanrım," diye inliyorum, o beni emmeye devam ederken, ilkinden hemen sonra ikinci bir orgazma zorluyor. "Lütfen şimdi beni sikip düğümleyebilir misin?"

Dili açıkçası şeytani çalışmasını durduruyor ve bana bakmak için başını kaldırıyor.

"Prezervatifim yok. Senin var mı?"

"Ben mi? Hayır, neden prezervatifim olsun ki?"

"Bu bir-"

"Nasıl olur da prezervatifin olmaz? Dört erkekle birlikte yaşamıyor musun?"

"Haklısın," diyor başını sallayarak. "Ana eve doğru koşabilirim-"

"Hayır!" "Şimdi bir düğüme ihtiyacım var." "Yani diyorsun ki..."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve son ilişkimden sonra test yaptırdım." "İlişki mi?" diyor karanlık bir şekilde.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Eşimin beni düğümlemesinden giderek daha fazla kapılarak soruyorum. "Ama sen-"

"Her zaman korundum."

"Gerçekten mi? Uzun süreli bir ilişkide bile-" "*Bunu* daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Evet," diyorum coşkuyla. Bu kadar konuşma yeter, daha fazla kızışma ve düğümlenme. Bir sürü kızışma.

Hırlıyor, baldırımı kavlıyor ve dizimi göğsüme doğru zorluyor. Bu beni ona doğru açıyor ve bir an için inanılmaz bir sanat eseriymiş gibi amıma bakıyor.

"Bu bir sanat eseri. Çok güzel." "Gördün mü, aşırı dramatik."

"İltifat kabul etmekte iyi , değil mi?"

"Ne almakta iyi olduğumu biliyorsun," diyorum kıcımlı oynatarak.

Çok ciddi olan alfa aslında buna kıkırdıyor ve sonra kendini aşağı indiriyor ve içime batarken hep birlikte inliyoruz.

Adam diğer her şeyi gibi büyük. Çok büyük ve beni iyice geriyor, gittikçe daha derine batıyor.

Biraz inliyorum ve o da duraklıyor, eğilip ısırik izime biraz daha sokuluyor.

"Sorun değil Omega, çok iyi gidiyorsun. Hepsini kaldırabileceğini biliyorum."

Hepsini almak mı? Hepsini aldığımı sanıyordum! "Hayır, tatlım, daha fazlası var."

Haklı olduğundan emin değilim. Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim, ama sonra ısırik izine yaptığı şeyler beni onun altında kıvrandırıyor ve duvarlarım gevşeyerek daha derinlere nüfuz etmesine izin veriyor.

"kızıma," pantolonunu indiriyor. "Aferin kızıma."

Amım onun etrafında zonkluyor, daha da muhtaç hale geliyor ama henüz hareket etmeye hazır görünmüyor.

"Bu..." diyerek sözünü kesiyor.

"Hmmm," diye kabul ediyorum. Adam üzerimde büyük ve ağır ve omegalar olarak bu şeyleri sevmemiz gerektiğini biliyorum, ama çoğu zaman bu beni korkutuyor. Yine de onunla değil, bir şekilde beni yatağa bastırmasının ağırlığı, amımın derinliklerindeki büyük horozu cehennem gibi erotik.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor.

"Kahretsin, evet lütfen," diye sızlanıyorum, sesimin ne kadar çılginca çıktığına şaşıyorum, sanki kızışmışım gibi.

Benden kayıyor, bu konuda zaman ayırıyor ve duvarlarım boyunca her hassas noktayı ateşliyor. Sonra tekrar içeri giriyor. Benimle alay ediyor. Ve ben bundan nefret etmiyorum. Çoğu erkekle bu, beni yanlış anlamayın, hoşuma giden bir şey, ama bu, bu beni yalvartıyor ve yalvarıyor.

"Beni sert sık. Lütfen alfa, sert sık beni. Düğümle beni!"

"Henüz değil," diyor sertçe, "henüz değil ufaklık. Henüz buna hazır değilsin."

"Öyleyim."

Başını sallıyor, öğütmeye ve öğütmeye devam ediyor ve ben de kalçalarımı döndürerek bana daha fazlasını vermesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Kahretsin!" dedi, "gerçekten de muhtaç bir küçük şeysin." "Hı hı," diye katılıyorum. Çok muhtaç.

"İyi," diyor, içimden çekiliyor ve bana öyle sert çarpıyor ki yatak duvara çarpıyor.

Yıldızlar görüyorum. Parlak, göz kamaştırıcı yıldızlar.

Tekrar yapıyor. Ve tekrar, ve tekrar. Her sert hamlesiyle nefesimi kesiyor ve tek ona tutunmak ve vücudum gittikçe yükselirken bunu kabul etmek.

"Benim için gelecek misin, Omega?"

Ve yapamamamın imkanı yok. Çok iyi hissettiriyor ve çok geçmeden, yatakta canlı bir tel gibi sarsılıyorum, amım onun etrafında sıkılıyor ve emiyor.

"Fuuuuuccckkk!" diyor ve sessiz, çekingen alfa gürültülü bir şekilde geliyor, tüm homurdanmalar ve inlemeler beni tekrar sarmal haline getiriyor.

"Düğümle beni!" Yalvarıyorum, o gerginliğe muhtacım. Amıma ve asla ayrılmamasına ihtiyacım var.

Beni kollarının arasına alıyor, elleriyle kıcımı sıkıca kavırıyor ki kıpırdamamayayım. Ve sonra gerginliği hissediyorum. Daha fazla yıldız, daha fazla şimşek, daha fazla cennet tadı.

Genelde böyle değildir. Beni yanlış anlamayın, düğümleme çok lezzetlidir. Ama genelde biraz acı, biraz rahatsızlık olur. Onda öyle değil. Sanki düğümü amım için tasarlanmış gibi.

"Hmmm," diyor ısıruk izimi emerken. "Kesinlikle öyleydi."

Sekizinci Bölüm

Cruise

Ner alfa bir omega düğümlemeyi sever. Biz bunun için tasarlandık. yap. Üreme için tasarlandı. Amını tohumla doldurmak ve içine kilitlenmesini sağlamak için.

Ve evet, elbette, o anda başka hiçbir şeye benzemiyor. Tüm dünyadaki en iyi his.

Ama ondan sonraki kısımdan hep nefret etmişimdir. Ya söyleyecek hiçbir şeyi olmayan ya da çok fazla şeyi olan bir omega ile sıkışıp kalmak. Declan'ın aksine, ben hiçbir zaman sarılıp kucaklaşan biri olmadım. Onu bir kez düğümlediğimde, çıkmak istiyorum.

Bu yüzden tek gecelik ilişkilerden uzak durdum ve yeniden ilişkilerim bu yüzden hiç uzun sürmedi.

Ama bugün değil. Bu kızla olmaz. Bağlarım midemde uğuldarken ve tatlı amcığı sikimin etrafında kasılırken olmaz. Burnumda onun şekerli parfümü ve boynunda benim diş izlerim varken olmaz. Zihninde dönüp duran tuhaf değil. Kız deli, düşünceleri karmakarışık. Büyüleyici. Yüzüme sert bir tokat gibi. Yıllarca şaşkın şaşkın dolaştıktan sonra uyanmak gibi. İlk kez renkli görmek gibi.

Temiz hava gibi.

Yarasını yalıyorum. Kendime engel olamıyorum. Ne kadar güzel görüldüğüne, tadının ne kadar güzel olduğuna, onu nasıl titrettiğine kafayı takmış durumdayım.

"Yapabilir misin," diye memnuniyetle mırıldanmak için duraklıyor, "dün yaptığın o mırıldanma şeyini yapabilir misin?"

"Hoşuna gitti mi?"

"Ben bir omega'yım. Sen benim eşimsin - en azından şimdilik." Bir hırıltıyı bastırıyorum çünkü sonuçta o haklı. Geçici, Cruise. Bu sadece geçici. "Bundan hoşlanmaya programlandım."

"Tamam," diyorum boğazımı temizleyerek ve onun kıkırdamasına neden olarak. Ancak ben onun için mırıldanmaya başladığımda kahkahası dudaklarında sönüyor. Vücudu kollarımda gevşiyor ve benimkine karşı eriyor. Eğer sikim amında kilitli olmasaydı, onu tekrar beceriyor olurdum. Aslında

...

Bacaklarının arasına uzanıp klitorisini okşuyorum.

Bu muhtemelen hayatımın en güzel sabahı ve-

"Cruise!"

Tabii ki, bu da yarıda kesilmesi gerektiği anlamına geliyor. "Cruise, orada mısın!"

Declan.

"Eğer sessiz kalırsak, sence gider mi?" diye fısıldıyor omega, sesi çığlık atmaktan ve inlemekten dolayı boğuk çıkıyor.

"Deneyebiliriz."

"Cruise! Neredesin dostum? Bu sabah yönetim kurulu toplantımız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kahretsin!" İnledim. Unutmuşum. Tamamen unutmuşum. Ben hiçbir şeyi unutmam. Bu ben değilim.

Ayak sesleri koridorda yankılanıyor, yatak odasının kapısının önünde duraklıyor ve sonra kapı kolu tıkırdıyor.

"Cruise, ne oluyor lan?"

"Hastayım," diyorum aklıma gelen ilk şeyi düşünerek.

Buna inanmayacak. On yıldır hiç hastalık izni almadım. "Saçmalık!"

Declan diyor ki. "Hemen kışını kaldır ve buraya gel! Ben zaten Kent'i evde savuşturuyorum. Sana yeni bir göt deliği açmak üzere."

"Declan," diyorum sertçe.

"Yapamam." "Neyi yapamazsın?"

Omega kollarımda titriyor, sert bakışlarıma rağmen kıkırdamamak için dudağını ısıyor.

"Kıçımı oradan çıkaramıyorum." Düğümüm hala kaya gibi sert ve omega'nın amına kilitlenmiş durumda. Normalde şimdiye kadar sönmüş ve ben de kaçmış olurdum ama düğümüm benimle aynı fikirde gibi görünüyor. Olduğu yerde mutlu ve yakın zamanda söneceğine dair hiçbir işaret yok.

"Cruise, Omega'yı mı beceriyorsun?"

Cevap vermedim.

"Kahretsin, , değil mi? Seni pis piç."

"Bahsettiğiniz kişi benim kocam," diye omega, ben onu durduramadan. "O pis bir piç değil. O mükemmel bir nazık adam ve bu tamamen kendi rızasıyla oldu."

"Beş dakika içinde yönetim kurulu toplantısı için yola çıkmamız gerekiyordu!"

"Olmayacak," diyor omega. "Cruise, omega'yı yere bırak."

"Sana söyledim, yapamam."

"Çok tatlı ve çok kokuyor, ama sen-" "Aleti amımda düğümlendi."

Declan küfrediyor ve alnının kapının tahtasına çarptığını duyuyorum. "Kahretsin, onu düğümledin mi?" diye inliyor.

"Diğerlerine hasta olduğumu söyle, olur mu?"

"Gelip onlara gerçeği anlatmalısın."

"Yapacağım, ama şimdi değil. Yönetim kurulu toplantısından önce olmaz. Beni koru, Declan."

nefese kaldı. "Tamam, tamam." Hareket etmiyor.

"Declan?"

"Bana bir dakika izin verir misin? Ben ..." İnliyor. "Şu anda ona bağlı mısın?"

"Evet."

Sessiz kaldı ve sonra sessizce sordu, "Nasıl hissediyorsun?" Omega yüzüme bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Söyle bana Cruise, yoksa yemin sana yardım etmem dostum."

"Nasıl bir his?" diye merakla soruyor omega, başını bir yana eğerek.

O kara gözleri bir erkeği çılgına çevirebilirdi. Çapkın, baştan çıkarıcı.

Beni .

"Ben şair değilim," diyorum bakışlarını tutarak. "Bunu tarif edecek yeteneğim yok. Ama bunu sana tekrar tekrar yapmak istediğimi söylediğimde bana güven."

"Sanırım bunu kabul edebilirim."

"Yapabilirsin, ha?" Tekrar klitorisini bulup o hassas küçük yumrusunu okşayarak söylüyorum.

Tamamen şişmiş ve hassas ve bu basit dokunuş onu inletiyor.

"Yüce Tanrım!" Declan inliyor.

İkimiz de kapıya doğru bakıyoruz.

"Orada olduğunu unutmuşum," diye fısıldıyor omega.

Ben de öyle. Ben unutkan biri değilim. Sürü arkadaşlarım söz konusu olduğunda değil.

"Sesin çok iyi geliyor Omega," diye sızlanıyor. Ve sürü arkadaşım için üzülüyorum. Kapının diğer tarafında ben olsaydım, kendi parmak eklemlerimi çiğniyor olurdu. Omega'nın kokusu iyice yükselmiş ve yoğunlaşmış. Bir erkeği çıldırtmaya yeter.

"Daha da iyi görünüyor," diye kabul ediyorum.

Gülümsüyor, ben onu okşamaya devam ederken gözleri kapanıyor ve bacakları titriyor.

"Görmek istiyor mu?" diye o kadar sessiz fısıldıyor ki neredeyse duymuyorum.

Elim dondu. Telaşla gözlerini açıyor, yanakları pembeleşiyor.

"Özür , ben-" "Ciddi misin sen?"

Yüzü daha da kızarıyor. "Bir anda ortaya çıktı ama bilirsiniz, bir sürüyle birlikte olmak her omega'nın en büyük fantezisidir."

Her omega bir paket ister. Bu, her omega bir tane alır anlamına gelmez. Omegalar nadirdir. Ama paketler daha da nadirdir.

Dudağını çiğniyor, zihninde her türlü görüntü uçuşuyor. Gerçekleştirmek istediğim ateşli görüntüler. "Ama ben istemiyorum-" "Onu içeri alabilir miyim?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, o koyu renk gözleri daha da koyulaşiyor. "Declan?" "Hâlâ orada mısın?" diye seslendim.

"Hâlâ buradayım," diyor üzüntüyle.

"Omega içeri girmeni ve onu parmaklarımla boşaltırken izlemeni istiyor."

Omega inliyor ve Declan'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü duyduğuma eminim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, dostum?"

"Çok yakın," diyorum, "hassas küçük bir şey. Bunu kaçırmak mı istiyorsun?"

Bir saniye içinde kapıyı çarparak açıyor, arkasından çarparak kapatıyor ve vahşi gözlerle yatağa doğru bakıyor. En iyi takım elbisesini giymiş, kravatı düzgün, ceketinin düğmeleri ilikli, ayakkabıları pırıl pırıl, ama yüzü kızarmış, her zaman özenle düzelttiği bukleleri yüzüne dağılmış.

"Shiiiiitttt," diye inliyor birleşik bedenlerimizi incelerken, bakışları hevesle onun amına kilitlendiğim yere düşüyor.

Odadaki diğer alfaya bakıyor ve muzip bir gülümsemeyle "Merhaba" diyor.

Bunu söylemek için çok ama çok erken olduğunu biliyorum ama sanırım karıma aşık oluyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Declan
Şirketimizin önemli bir yönetim kurulu toplantısında sunum yapmam gerekiyordu.
yirmi dakikadan az bir sürede.

Bunun yerine, havuz evimizin yatak odalarından birinde durmuş, 48 saat önce evlendiği ve parmaklarıyla onu boşalttığı bir omega ile düğümlemiş paket arkadaşşıma bakıyorum.

Alternatif bir gerçekliğe mi adım attım? Rüya mı görüyorum? Eğer öyleyse, bu hayatımın en iyi seks rüyalarından biri.

Çünkü omega sadece çarpıcı olmakla kalmıyor - sevimli ve kıvrımlı, koyu renk gözleri ve dudakları olmasa bir görünüm - aynı zamanda ilahi kokuyor. Klitorisine sürtünürken ve tüm bu inlemeler ve sızlanmalar dudaklarından dökülürken kulağa da ilahi geliyor.

Bacakları yatakta titriyor ve paket arkadaşım inliyor. Nedenini tahmin edebiliyorum. Bahse girerim o amcığı adamın sikini sertçe sağıyordur, özellikle de teni kızardığında, başı geriye düştüğünde ve zevk vücudunda yüzüyormuş gibi görüldüğünde.

"Fuuuuccckkk!" Mırıldanıyorum ve elimde olmadan daha iyi görebilmek için yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum.

İşimiz büyüdüğünden beri omegalar için çok fazla zamanımız olmadı. Küçük bir ülke büyüklüğündeki bir şirketi verimli bir şekilde çalıştırmak, bize tuzak kurmak isteyen annelerden, altın arayıcılarından ve bal tuzaklarından kaçmak için canımızı dişimize takarak çalışıyorduk. Hepsine hayır demek daha kolay oldu.

Ama kaçırdığımız bu mu?

Artçı sarsıntılar onu ele geçirdiğinde omega yatakta sarsılıyor ve ben de boynunda, sürü arkadaşımın dişlerini geçirip onu ele geçirdiği çenesinin şeklindeki yarayı görüyorum.

Daha önce hiçbir şeyin beni bu kadar sertleştirdiğini sanmıyorum, özellikle de dilini girintilerin üzerinde gezdirmek için eğildiğinde.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum ve omega gözlerini açıp benimkilere bakıyor.

"Biliyorum," diyor hülyalı bir şekilde, "sürü arkadaşın çok yetenekli bir adam."

Kıkırdıyorum. "Biraz mükemmeliyetçidir. Bir iş yapacaksa, onu doğru yapmayı sever."

"Hmmm," diyor. "Bunu sevdim."

"Eminim öyledir. İstedikini elde etmeyi seven şımarık küçük omegalardan biri misin?"

"Keşke," diyor, biraz fazla pişmanlıkla.

Cruise'a bakıyorum ama yeni karısı hakkında benden biraz daha fazla şey bildiğini tahmin ediyorum.

"Yeterince şımartılmadın, ha? Sen bizimle kalırken bunu düzeltmemiz gerekecek, değil mi?"

Dudağını ısırarak beni düşünüyor. "Aklında ne var?" diye soruyor.

Birçoğu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar müstehcen olan bir dizi fikrim var, ancak düşüncelerim göğüs cebimdeki telefonumun yüksek sesle çalmasıyla bölünüyor.

Yönetim kurulu toplantısı.

Bu tür şeyleri genelde severim. Düzeltiyorum, onlar için yaşıyorum. Ben sürünün satıcısıyım. Yatırımcılarla tatlı tatlı konuşabilen, büyük balıklarla gevezelik edebilen ve anlaşılmayı kapatabilen kişi. Yönetim kurulu toplantıları benim için parlama şansıdır.

Bugün kendi taşaklarımı kaynatmayı tercih ederim. "Görev çağırıyor mu?" diye soruyor omega.

"Evet," diyorum parmağımı gömleğimin yakasında gezdirerek. Milyonlarca kez daha sıkı hissettiren bir gömlek. Nasıl alacağım

Omega'nın gelişinin görüntüsünün zihnimde dönüp duracağını bildiğim halde bu toplantıyı nasıl atlatabilirim? Kalıcı bir ereksiyon yaşayacağım.

Derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Cruise'u da korumam gerekecek. Adamı Omega'dan ayırmamın hiçbir yolu yok. Onu kollarında sıkıca tutuşu, sanki gitmesine izin vermeyecekmiş gibi, bana bunu söylüyor. Kahretsin, daha önce kimseye böyle sarıldığını görmemiştim.

"Gitmekten gerçekten nefret ediyorum, küçük omega, ama yönetim kurulu toplantısına gitmem gerekiyor," diyorum sesimdeki hayal kırıklığıyla.

"İşini çok ciddiye alıyorsun," diyor küçük bir şımarıklıkla.

"Hepimizin var," diyorum Cruise'a bakarak - boğazını kemirirken aklındaki son şeyin iş olduğu belli.

Bir şekilde, büyük bir kararlılık, özdenetim ve irade gücüyle kendimi havuz evinden dışarı sürüklüyorum ve ön tarafta beni bekleyen diğer grup arkadaşlarımla buluşmaya gidiyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kent sorar, alnındaki gerginlik çizgileri belirgindir. "Cruise nerede?"

"Peki sen neden böyle kokuyorsun?" Max yanıma yaklaşır koklayarak soruyor.

İplik eğirebilirim - bu işadamları olarak oynadığımız oyunun bir parçası. Şirketimizin ilk günlerinde gerçeği çarpıttığım pek çok zaman oldu - yatırımcıları olduğundan daha fazla destekçimiz olduğuna ikna etmek, ürünlerimize sahip olduğumuzdan daha fazla güven duyduğumuzu göstermek, gelişmelerimizde olduğumuzdan daha ileride olduğumuzu önceden söylemek.

Bu sefer gerçeği seçiyorum. Bu durum çok boktan. için.

"Cruise bir omega ile aynı yatakta. O gelmeyecek toplantı."

Üç sürü arkadaşım - Kent, Max ve Jonah - sanki onlara eski Arapça bir şeyler söylemişim gibi bana bakıyorlar.

Max sırtımı tokatlıyor ve kıkırdıyor. "Evet, iyiydi Declan."

"Ben ciddiylim," diyorum.

Max büyük bir sırtışla başını sallar. "Cruise kendi annesi ölüm döşeginde olsa bile bir yönetim kurulu toplantısını kaçırmazdı. Bir omega için de kesinlikle kaçırmaz."

Omuz silkiyorum. "Evet, öyle."

"Cruise mu?" Jonah burnunun üstünde ayarlayarak, "Cruise" diyor.
"Cruise bir omega'yı nereden bulabilir ki?"

"Ona sormalısın," diye mırıldandım.

Kent'in alnındaki çizgiler derinleşiyor ve .

"Bak, her şey yolunda gidecek. Jonah sunumdaki slaytları sen hazırlayabilirsin, Max ve ben de soruları yanıtlayabiliriz."

"Onun boynunu kıracağım."

"Zaman yok," diyor Jonah.

Kent'in parmak eklemleri beyazlaşır. "Geri döner dönmez. Geri döner dönmez, onun boynunu kıracağım. Ve eğer omega hala buradaysa, onu da dışarı atacağım."

Omzumun üzerinden havuz evine doğru bakıyorum. Evet, bunun sanmıyorum.

Onuncu Bölüm

A çok
Aha yalan söylemiyordu. Beni tekrar tekrar düğümlemek istediğini söyledi.

Ve önümüzdeki iki saat boyunca bu kez kesintisiz olarak bunu yapacağız.

Sıcak gibi ama sersemlemiş değilim. Anın içindeyim ve o anı çok seviyorum.

Ancak kuşluk vakti midem deli gibi guruldamaya başladı ve alfa, onu ikna etmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen beni beslemeye kararlı.

"Giyin," diyor bana, "ana eve gidiyoruz ve sana biraz daha krep pişireceğim."

"Senin şu özel aşçılarından biri bize yatakta yemek getiremez mi?" Parmaklarımı göğsünde gezdirerek söylüyorum.

"Hayır."

"Peki ya sürü arkadaşları?"

"Hâlâ yönetim kurulu toplantısında."

"Peki," diye homurdanıyorum, "ama önce duşa gireceğim." O başını sallıyor, ben de kendiminkini eğiyorum.

"Duş almamda bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor, "benim gibi kokmanı seviyorum. Benimle dolu olmanı seviyorum," diye hırlayarak ekliyor.

Yutkunuyorum. Adamın son derece ateşli şeyler söyleme yeteneği var. "Tamam, ama bil diye söylüyorum, bir haftalık evliliğimiz böyle gitmeyecek. Ben itaatkâr küçük ev kadını tipi değilim."

"Benim için itaatkar olamaz mısın?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Benden donunu almamı ve tuvaletleri fırçalamamı istersen-"

"Sana dizlerinin üzerine çökmeni ve ağzını açmanı söylesem nasıl olur?"

Tekrar yutkunuyorum. "Krep yapacağımızı sanıyordum."

"Yapıyoruz. Sadece merak ettim."

"Şey, siz emir verene kadar, merak içinde kalmanız gerekecek."

"Hmmm," diyor adam, "ne yapmamı istersin?" sormak istediğini belli eder bir şekilde.

o emri hemen ver. Ancak karnım gurulduyor ve o da beni yataktan kaldırıyor.

Ana evin içi dışından daha da etkileyici. Kapılardan geçip doğruca geniş, açık planlı bir alana giriyoruz, öyle ki bana bir evden çok bir katedrali hatırlatıyor, tavan tepemde ve Rockview güneşi sonsuz cam pencerelerden akıyor.

Kocaman bir Napolitan Mastiff koridordan bize doğru geliyor. Nefesim kesildi ve Cruise köpeği selamlamak için eğilerek önüme geçti.

"Sorun yok Avery, sert görünebilir ama çok yumuşaktır."

"Muhteşem biri," diyorum alfanın etrafından dolaşp çömelerek yüzümü köpeğin sarkık yüzüyle aynı hizaya getiriyorum. "Ve yakışıklı."

Bir an duraksıyorum, köpeğin yüzümü hevesle koklamasına izin veriyorum ve sonra uzanıp kulaklarının altını ovuyorum. "Oldukça farklı bir beyefendi değil misin?" O zevkle gözlerini kapatırken ben de ona söylüyorum. "Beyefendi mi?" Cruise diyor ki. "Barney on beşine merdiven dayadı ve zamanının çoğunu osurarak geçiriyor."

Cruise'a baktım. "Bana hayatınızda hiç osurmadığınızı mı söylüyorsunuz, Bay Hamilton?"

"Buradaki Barney kadar değil."

"Don't sen Dinle için ve Huysuz Alfa, Barney. Çok hoşsun."

"Hadi," diyor Cruise, tutup beni ayağa sürükleyerek. "Eğer şimdi durmazsan, seni asla bırakmaz."

"Benim sorun değil."

"Evet, ama yemek yemelisin." Beni mutfağa doğru çekiyor, köpek de peşimizden geliyor.

Barney köşedeki mindere yerleşirken, kapı aralığında durup birkaç dakika boyunca başımı öne arkaya salladım.

Ayrıca şık çizgiler ve karmaşık aletlerin bir karışımı ve en az on sekiz kişinin oturabileceği büyüklükte sağlam görünümlü bir yemek masası ile devasa.

"Hamilton," diyor Cruise sesini bir köşede duran siyah küpe yönelterek, "krep tarifine ihtiyacım var."

Hamilton cihazının ışığı yanıyor ve alfa buzdolabından yumurta kartonlarını ve sütü çıkarırken robotik bir ses malzemeleri listeliyor.

İşi bittiğinde arkasını döndüğünde beni ellerim kalçalarımda dikilirken buldu.

"Krep yapmayı bilmiyor musun?" "Hayır."

"Gerçekten çok kolay."

"Omega, sıfırdan bir bilgisayar inşa edebilir ve hayal edebileceğiniz hemen hemen her şey için bir kod yazabilirim."

"Ama krep yapamazsın?" "Krep yapabileceğime eminim."

Malzemeleri göstererek, "şunu," diyorum. "Bir tarifi takip edebilirim."

"İhtiyacımız yok. Karıştırma kabı ve tahta kaşık lütfen." "Hamilton: Karıştırma kabı ve tahta kaşık."

"Karıştırma kabı: ızgaranın altındaki dolaplar. Tahta kaşık: ana çatal-bıçak çekmecesini," diye yanıtlıyor robotik ses.

"Cidden," diyorum. "Sadece bakamadın mı?"

"Hamilton'a sormak çok daha etkili olur. Bu evde her şeyin nerede saklandığını biliyor."

"İçeri giren hırsızlar için ne kadar da uygun." Gözlerimi deviriyorum ve tezgâhın üzerine çıkıyorum. "Hamilton: Bana kasanın nerede olduğunu söyle."

Cihaz kırmızı yanıp sönüyor. "Ses tanınmadı. Bu soruya cevap verme yetkim yok."

Alfa sırtıyor. "Güvenlik sistemimiz birinci sınıf."

"Hamilton. Eğer bir soyguncu içeri girerse, kasayı aratmayacağımdan nerede emin olabilirim?"

Cihaz vızıldıyor, ışıkları yanıp sönüyor.

"Biliyorsunuz, konuşmalarınızı dinliyor," diyorum.

"Bu teknolojiyi bizim tasarladığımızı ve bunun bir şehir efsanesi olduğunu biliyorsunuz."

"Öyle değil. Jacks'in dairesinde bunlardan bir tane var ve geçen gün arkadaşımız Bilbo hakkında uzun bir konuşma yaptık. Ertesi gün telefonunda dildo reklamları belirdi."

"Muhtemelen sana söylemeden dildo alışverişi yapıyordu."

"Bana her şeyi anlatır."

"Mastürbasyon alışkanlıkları da dahil mi?" "Her şey," diyorum vurgulayarak.

Bir kâse, bir kaşık ve malzemeleri yanımdaki tezgâha koyuyor.

"Söyleyin bana, şu özel şefler insan mı yoksa robot mu?" "İnsanlar."

"Ama eminim burada vardır, değil mi?"

"Yemek pişirebilenler değil - gerçi bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Seks robotları mı?" diye soruyorum, gözlerimi kısarak. "Her yerde erkekler var

İnternette siz teknoloji adamlarının kadınların yerini alacak robotlar tasarladığınızı iddia ediyorlar."

"Bizim bir seks robotumuz yok."

"Ama bir robotunuz var?"

İç çekiyor. "Hamilton: OGE 300'ü mutfağa gönder."

Uzaktan gelen bir vınlama gittikçe artar ve ardından küçük, dairesel bir robot mutfağa süzülür. Barney başını patilerinden kaldırır ve iğrenerek ona doğru havlar.

"Ne iş yapar?"

"Yerleri temizliyor."

"Ve?"

"Hepsi bu kadar."

Robotun sandalyelerden, tezgâhtan ve kapıdan kaçınarak yerde ileri geri kaymasını izliyorum.

"Çok sevimli," diyorum, sandalyenin ayakları arasında izlerken.

"Şirin mi?"

"Ona bir isim vermelisin. Ona küçük bir papyon tak." Alfa deliymişim gibi başını sallıyor. "Bahse girerim iki kat daha fazla satarsın. Hamilton: OGE'ye bir papyon sipariş et."

"Papyon sipariş ediyorum. Ne renk ?" "Hamilton siparişi iptal et," diye tersliyor alfa.

"Yani," diyorum, "Hamilton benim için kasayı açmayacak ama istediğim her şeyi sipariş etmesini sağlayabilirim." Alfa bana kaşlarını çatıyor. "Mesela bir yat. Ya da bir elmas. Bahse girerim bir harcama limiti belirlememişsindir."

Alfa telefonunu çıkarıp bir mesaj yazıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Güvenliğimizi gözden geçirmek için bir not alıyorum."

Gülümsüyorum ve kaseyi kendime doğru çekip içine bir miktar un boşaltıyorum. Sonra bir yumurta alıp başıma doğru kaldırıyorum ve kabuğunu alnıma vuruyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar alfa şaşkınlıkla.

"Yumurtayı kırıyorum," diyorum, yumurtayı ikiye bölüyorum ve iç taraflarının kâseye dökölmesine izin veriyorum.

"Yumurta böyle kırılmaz." "Bizim ailede öyle."

Bana kesinlikle deliymişim gibi bakıyor. Bahse girerim bu evlilikten ve bağlılıktan daha önce olduğundan daha fazla pişmanlık duyuyordur.

"Bu sadece babamın biz küçükken başlattığı aptalca bir şey. Yumurtayı kafamızda kırardı. şimdi biz de öyle yapıyoruz."

Robot bize doğru zumlayarak geliyor ve al pha'nın ayaklarına çarpıyor. Barney yine havlıyor ama gelip efendisini savuşturmaya zahmet etmiyor. Aşağı uzanıyor ve onu kapatıyor.

Karışımı karıştırıp sütü ekliyorum.

"Söyleyin bakalım Cruise Hamilton, bu toplantıyı kaçırdığınız için başınız ne kadar belaya girecek?"

Geriye doğru eğiliyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bunun çok şey ifade ettiğini tahmin ediyorum.

On Birinci Bölüm

Kent

"Sakin ol," diye fısıldıyor Declan bana, biz yolumuza devam ederken. Hamilton binasından geçip yönetim kurulu odasına çıktım. "Biri kışına çubuk sokmuş gibi görünüyorsun. Bu herkesi geriyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onu öldüreceğim."

"Bunu söylediğini biliyorum. Ama bunu bir kenara bırak. Sen yangına körükle gitmesen de onun yokluğuyla ilgili yeterince söylenti dolaşıyor olacak."

O haklı. Ben de deniyorum. Omuzlarımı gevşetmeye ve öfkemi savurmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Jonah yönetim kuruluna son yatırım ve genişleme planlarımızdan bahsederken omuzlarımın gittikçe gerildiğini hissediyorum. Bacağımın koltuğumun altında sallanmasına engel olamıyorum ve yumruklarımın gergin derisinden parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

ne geçiyor bu herifin?

Kadınlar beladır. Omegalar daha da fazla. Bunu başarımızın erken dönemlerinde zor yoldan öğrendik ve o zamandan beri akıllıca onlardan uzak durduk.

Şimdi Cruise, bir kızla yatakta şansı için yönetim kurulu toplantılarını ekiyor. Eve geri getirdiği bir kızla.

Bunu yapmayacağız. Bu planın bir parçası değil. "Kent?"

Declan bana dirsek atıyor ve Robert Wiseman'ın bana hitap ettiğini görmek için yönetim kurulu odasına bakıyorum.

"Evet, Robert," diyorum bacağımı hareketsiz kalmaya zorlayarak.

"Bu planlara katılmıyor musunuz?"

"Bu planlara yüzde 100 katılıyorum. Neden aksini düşündüğünüzü anlamıyorum."

Robert kalemini masaya vurur ve başını sallar. "Bu konuda hiç mutlu görünmüyorsun."

"Bugün biraz başım ağrıyor."

Janice Preer, Robert'a bilmiş bir bakış atarak, "Belki de Cruise'un yakalandığı hastalığa yakalanmışsındır," diyor.

"Belki," diyorum, hafif bir gülümsemeyle.

Declan omzuma vurdu. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz, millet, eğer hepimiz aynı fikirde değilsek hiçbir şey . Sonuçta bu bir sürü işi."

Grup arkadaşlarım daha fazla soruya cevap verirken, Declan sihrini konuşturarak hepsini büyülerken ve Jonah tüm veriler ve sayılarla onları şaşırtırken kulak kesiliyorum.

Toplantının kapanışında oylamaya gelindiğinde, Declan'ın beni tekrar dürtmesi gerektiğinden, işlemlerin neredeyse hiç farkında değilim, bu yüzden uygun zamanda elimi kaldırıyorum. Sonra el vedalaşıyoruz.

Son yönetim kurulu üyesi de ayrıldığında Declan sandalyeye yığılır ve kulaktan kulağa sırtır.

"İyi gitti."

Max gülüyor. "Hiç şüphe var mıydı?"

Cruise orada olmasaydı, evet öyleydi. Bize o oya mal olabilirdi.

"Jack Daniels'ı açıp kutlamaya ne dersin?" De-Klan öneriyor ama ben çoktan kapıya yönelmiştim.

"Nereye gidiyorsun?" Max sesleniyor.

"Eve dönüyoruz." "Ama biz-"

"değil."

Bu kız bela olmaya mahkum ve pençelerini Cruise'a geçirip bir felakete yol açmadan önce evden, hayatımızdan çıkmasını istiyorum.

bir yığın sorun daha.

"Günaydın Bay Hamilton" seslerini duymazdan gelerek binaya doğru hışımla ilerliyorum.

Bunu Declan'dan da bekleyebilirdim, belki Max'ten de. Ama Cruise? Seksten o kadar hoşlanmıyor bile. Ya da kadınlardan. İşe ve rakamlara neredeyse benim kadar takıntılı. Bu onun aşkı, tutkusu. Bir imparatorluk kurmak. Ve bir miras. Dünyayı dönüştürmek.

Bir kız değil.

Fuayeye ulaştığımda, sürü arkadaşlarımın peşimden koştuğunu duyabiliyorum. Onları beklemiyorum. Doğruca arabama yöneliyorum ve yönetici otoparkından hızla çıkıyorum.

Kırk dakika sonra eve ulaştığımda, kapıyı arkamdan kapatma zahmetine bile girmeden arabadan fırlayıp ön kapıdan içeri giriyorum. Orada izlerimde durdum.

Kokusu. Şekerli. Tatlı. Canlı. O kadar parlak ki neredeyse havada asılı kaldığını görebiliyorum. Sinüslerimin tam ortasına çarpıyor, sinir sistemime kadar nüfuz ediyor.

Burun deliklerimden hava üflüyorum, tadı yok etmek için dilimi ıslatıyorum ve başımı sallıyorum.

Ses mutfağa doğru yayılıyor. Müzik ve.. kıkırdamalar.

Cildimi tahriş eden hafif kadınsı bir ses.

Saldırmak üzere olan bir boğa gibi başımı eğiyorum ve o yöne doğru adım atıyorum.

Mutfak kapısında beni karşılayan manzara ikinci kez durmama neden oldu.

Cruise sobanın yanında duruyor, tıraş olmamış, yüzünde kocaman bir sırtış, üzerinde bir tişört ve şort var. Adamı üniversiteden beri şortla görmemiştim. Bir elinde kızartma tavası var.

Arkasında küçük bir kadın duruyor. Vücudu adamınkine doğru eğilmiş, bir kolu adamın beline dolanmış, diğeri ise elinin etrafında kıvrılmış.

Kadın alaycı bir tavırla "Hazır mısınız?"

diye sorar. "Bunu kendim yapabileceğimi biliyorsun."

"Şimdiden iki değerli krepimizi yere düşürdük, Alfa.

Sadece nasıl yapılacağını göstermeme ihtiyacınız olduğunu kabul edin."

"Bana nasıl olduğunu göster," diyor sürü arkadaşımın kullandığını hiç duymadığım çapkın bir sesle.

Yere doğru bakıyorum ve Barney'i yatağında buluyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Bir, iki, üç," der kadın ve birlikte tavayı yukarı doğru çekerler, krep havaya uçar, 180 derece ters döner ve sonra düşer. Kadın çılgılık atıyor ve tavayı sola doğru çekiyorlar, krep tabana çarpıyor.

"Evet!" diyor ve beşlik çakması için elini uzatıyor. Cruise elini uzatmak için hafifçe dönüyor ve bunu yaparken kapı aralığında beni fark ediyor.

"Cruise, bir kelime lütfen," diyorum sertçe.

Kadının yüzündeki gülümseme kaybolur.

"Avery," diyor Cruise. "Bu benim sürü arkadaşım, Kent. Kent, bu Avery."

Tek kelime etmiyorum, "Memnun oldum" dediğinde bile göz göze gelmeyi reddediyorum.

"Cruise, bir kelime."

Bir dakika beni düşündü. Belli ki bana bu sözü verip vermemeyi tartışıyor. Sonra sertçe başını salladı.

"Gerisini halledebilir misin?" diye soruyor omega.

"Muhtemelen. Ayrıca hepsini bir dakika içinde yemiş olabilirim."

Cruise kıkırdar ve başıyla kapıya doğru işaret eder-şekilde. Mutfaktan çıkıyoruz ve ben koridorda ofisime doğru, duyulmayacağımız bir yere doğru yürümeye başlıyorum ki Cruise elini omzuma koyuyor.

"Bu kadarı yeterli," diyor.

"Ne?" Üç arabanın daha yola çıktığını ve sürü arkadaşlarımızın eve doğru ilerlediğini duyduğumda "Ne?" diyorum.

"Yeterince uzak olduğunu söyledim," diye tekrarlıyor.

"Bu konuşmayı özel bir yerde yapmamızı tercih ederim," diye tıslıyorum.

Declan, Jonah ve Max yanımda dururken Cruise sadece bana bakıyor.

"Burası her yer kadar iyi bir yer. Ne söyleyeceksen söyle Kent." "Ve bu mı? Tepkin bu mu? 'Üzgünüm, kaçtım ve Bir piliç için her tarafını siktim. Ciddi misin sen? Jonah'ın tüm slaytlarınızı toplamak ve tüm sorularınızı yanıtlamak zorunda olduğunun farkındasınızdır."

Jonah elini kaldırarak, "Sorun değil," diyor.

"Bu bizi aptal gibi gösterdi. Bölündük. Yönetim kurulunun yarısının telefonda birbirleriyle bunu tartışacağını garanti edebilirim. Şu anda."

"Özür dilerim. Yapabilseydim orada olurdum."

Yumruğumu geri savurmayı ve sürü arkadaşımın o mükemmel yontulmuş çenesine bir tokat atmayı düşünüyorum. Ama adamın cesareti beni çok şaşırttı.

"Peki sizi durduran tam olarak neydi?"

Cruise ensesini kaşır ve kapı aralığından omega'ya doğru bakar. Tezgâhın üzerinde oturmuş, bacaklarını sallıyor, akçaağaç şurubuna bulanmış bir parça krepî ağzına doğru götürüyor.

Başını geriye doğru eğiyor ve akan sosu dudaklarının arasına alıyor, tüm parçayı ağzına almadan önce yumuşak bir iniltiyle yalıyor.

Bir an için beşimiz öylece baktık. Sonra deli hatırladım.

"Kadınlar beladır. Onu ne zamandır tanıyorsun? Bir gündür mü? Ve şimdiden kariyerimizin en önemli toplantılarından birini ekiyorsun."

"Abartıyorsun," diyor Cruise.

Ona doğru bir adım atıyorum ve Declan takım elbise ceketimin arkasını tutuyor.

"Söyle ona, Cruise," diyor beni tutmaya çalışarak.

Cruise sakın bir nefes alıyor ve boynunu kaşımaya devam ederek mahcup gözlerle hepimize bakıyor.

Midem bulandı. Bu

da ne böyle?

"Onu ısıldım."

"Seni dava etmekle mi tehdit ediyor?" Jonah gözlüklerini düzelterek soruyor. "Bir iddia ısırığı. Biz birbirimize bağlıyız."

Daha fazla sessizlik. Sadece tava keklerinin tadını çıkaran omega'nın yumuşak iniltileri ve kalbimin öfkeli atışları.

"Sen *ne*?!" Declan'dan kurtulup yumruğumu Cruise'un suratına doğru savurduğumda Max sonunda boğuk bir ses çıkardı.

Kafası önce geriye, sonra ileriye doğru savruluyor ve bana doğru hücum ediyor.

"Kesin şunu!" Declan diyor.

Ama yapmayacağız. Kollarını belime dolayarak beni yere yatırmaya çalışıyor ve ben de yumruklarımı sırtına indiriyorum. Bir sonraki anda diğer üçü de orada, bizi ayırmaya çalışıyorlar. Max bu sırada yanağına bir şaplak yedi ve Jonah da

Kasıklara diz. Ve sonra hepimiz dövüşüyoruz, güreşen alfa bedenlerinin karmaşasında yere yuvarlanıyoruz.

Biri kaburgalarım vuruyor, bir başkası ceketimi yırtıyor ve ben de kaval kemiğime bir ayak yiyorum. Karşılığında ben de birinin karnına vuruyorum ve bir başkasının bacağı kopuyor.

"Ahem." Yine o koku. Tatlı, kışkırtıcı, şekerli. Herkes donup kalıyor.

Kolumu Declan'ın boynuna dolayarak yukarı bakıyorum.

"Burada her şey yolunda mı?" Omega hepimizin üzerinde duruyor ve parmak uçlarındaki şurubu yalıyor. Cruise'un tişörtlerinden birini giymiş - ortasından bağladığı tişört yumuşak karnını ortaya çıkarıyor - ve kışını saran ve bacaklarını çıplak bırakan bir çift minicik şort giymiş.

Declan ve Cruise neredeyse hemen ayağa kalkmayı başarır, Cruise daha da utangaç görünmektedir. Jonah ve Max de hemen arkalarından geliyor ve omega'ya ilgiyle bakıyorlar.

Acele , yırtık takımındaki kiri fırçalıyorum.

Kan yutuyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

Sonra omega'ya dik dik bakıyorum ve bir çift eğlenen kara gözle karşılaşıyorum.

"Kim olduğunuzu ya da bunu nasıl başardığınızı bilmiyorum ama öğreneceğim."

"Neyi çekip çıkardın?" diye soruyor sahte bir masumiyetle.

Bakışlarım omzundaki çok belirgin ısırık izine takılıyor. Hepsi yeni ve ham. Aletim seğiriyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Bu!" Hışımınla uzaklaşmadan önce işareti göstererek söylüyorum.

Küçük dolandırıcı, sürü arkadaşımı kandırmış olabilir ama beni değil.

On İkinci Bölüm

A çok
Geriye kalan dört alfa dizildi, her biri dağılmış durum-
Ray. Cruise'un yanağında bir çürük oluşuyor. Declan'ın ağzının
köşesinden kan akıyor, dişleri kıpkırmızı. Üçüncü alfanın düzgünce
arkaya bağlanmış olduğunu tahmin ettiğim uzun sarı saçları şimdi
yüzünü sarmış durumda. Dördüncü ve son alfanın gözlüğü ise
burnunun köprüsüne tuhaf bir açıyla yerleşmiş. Hepsinin gömlekleri
pantolonlarından sıyrılmış, düğmeleri eksik, kravatları yamuk.

Öğretmen masasından şeker aşırırken yakalanan bir grup yaramaz
okul çocuğuna benziyorlar.

"Yemekten sonra açlık hissedenenleriniz varsa krep var.
..." Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve yeri gösteriyorum.

Sonra dönüp mutfağa gidiyorum, arkamdan dört büyük al-fanın
sesi geliyor.

Buna alışabilirim. Yerde güreşen beş alfanın görüntüsüne de
alışabilirdim, eğer benim için kavga etmiyor olsalardı.

Gelecekteki fantezi malzemesi olarak saklıyorum. Gözden
geçireceğim. Benim fanta- sy versiyonumda, alfalar bana kimin
vereceği konusunda kavga edecekler.

bir sonraki ayak masajı ya da çöp kutularını dışarı koymak.

Cruise bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de tava keki tabağını alıp öne doğru itiyorum.

"Gerçekten çok iyiler," diyorum. "Cruise yaptı onları." "Cruise mu?" Declan sürü arkadaşına bakarak söylüyor.

Cruise bir omzunu silkiyor ve tabaktan bir krep alıp parmaklarının arasında yuvarlıyor.

"Bir tane ister misin, ee...?" Uzun saçlı iri alfaya sordum.

"Max," diyor alfa, itaatkâr bir şekilde bir krep de alıyor, gözleri yüzüme öyle bir kilitleniyor ki yüzüm kızarıyor ve son sürü arkadaşına doğru ilerliyor.

"Ya sen?"

Alfa gözlüğünü düzeltiyor, burnunun üzerinde biraz daha az eğri büğrü durmasını sağlıyor, sonra o da bir krep alıyor. "Ben Jonah. Ya sen?"

"Avery."

"Avery," diyor iki sürü arkadaşı birlikte, içimi döndüren bir şekilde.

"Peki nasıl tanıştınız Cruise, Avery?" Max soruyor, yoğun gözleri yüzümden ayrılmıyor.

"Las Vegas'ta."

Max kahve makinesiyle uğraşan Cruise'a bakıyor. "Ve sen az önce karar verdin..."

"Sürü arkadaşının ne düşündüğünü biliyorum. Her ne kadar görgüsüz ve öfke problemi olan dev bir pislik olsa da, ne demek istediğini anlayabiliyorum. Zenginsin, ünlüsün ve" yutkunuyorum, "yakışıklısın. Bahse girerim sana bir metre yaklaşmak için can atan omegalar vardır."

"Bahse girerim *seninle* tanışmak için can atan alfaların vardır, Avery," diyor Max hiç alay etmeden.

"Tam olarak değil." Yüzümü buruşturuyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, ikimiz de bunun nasıl olduğunu hatırlamıyoruz bile. Sanırım ikimiz de sarhoştuk ve o an kendimizi kaptırdık ya da öyle bir şey oldu. Yani, hayatımda bazı çılgınca şeyler yaptım ama bu kadar çılgınca bir şey yapmadım. Bugüne kadar. Her neyse. Diyebilirim ki bu şimdiye kadar yaptığım en çılgın Avery-şey olmalı, önceki tüm rekorların yerini almalı."

"Ne çılgınlığı?" Jonah soruyor.

Isı boynumdan yanaklarıma doğru süzülüyor. Lanet olsun. Doğruca ona doğru yürüdüm. "Muhtemelen beni tekrar çok sarhoş etmen gerekecek

sana söylemem için."

"Hmmm," diyor Declan gözlerinde parıltı olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle. "Cruise genelde içki içmez," diyor Jonah, paketini incelerken-

İki fincan kahveyi tezgâha koyup makineye geri döndüğünde eşim.

"Ben de öyle," diye iç geçirdim, "Ben felaket bir sarhoşum. Gördüğünüz gibi." Ellerimi uzatıyorum. "Ama gerçekten, bu büyük bir planın parçası değildi. Planlama konusunda umutsuz vakayımdır. Kız kardeşime sor. Eğer bana hatırlatmasaydı, havaalanına biletim olmadan giderdim." İkna olup olmadıklarını merak ederek bakışlarımı üç sürü arkadaşımın üzerinde gezdiriyorum. "Cruise'un kim olduğunu bile bilmiyordum."

Declan gülüyor. "Eminim bu egosunu zedelemiştir."

"Hayır," diyor Cruise, önüme bir fincan koyarak. "Ferahlatıcıydı."

"Her neyse," diyorum, itirafının tüm omega içgüdülerini nasıl memnun ettiğini görmezden gelerek, "sadece bir hafta, bağın etkisi geçene kadar burada olacağım ve saçından uzak duracağım ve-"

Declan sırtarak, "Cruise'un herhangi bir toplantıya katılmasını engelle," deyince yanaklarım cız etti.

"Bana büyük bir toplantısı olduğunu söylemedi," diye mırıldanıyorum.

"Bizim durumumuz göz önüne alındığında zaten gidemezdim..." "Seninle gelebilirdim."

"Eminim zamanını çok daha verimli geçirmiştir," diyor Declan, şekeri almak için tezgâhın diğer tarafına uzanıyor ve bunu yaparken kulağıma fısıldıyor. "Seni boşaltmakla."

Çılgınlığım konusunda şaka yapmıyordum. Başımı aptalca belalara sokmak gibi bir alışkanlığım var. Neredeyse her zaman kendi başıma. Şu an da bir istisna değil çünkü bu kelimeler ve onları söyleme şekli, sıcaklık dolu, külotuma kaygan bir şekilde damlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, benim sorunum ne? Taze çiftleşme bağı mı? Ben kaygan bir musluk gibiyim.

Kayganlaştırıcımın kokusu oldukça belirgin ve dört alfa da bunun kokusunu almış olmalı çünkü dört alfa da kıllanıyor. Havadaki gerilim elektrikleniyor.

"tanışmak güzeldi," diye ciyaklıyorum. "Ama sanırım dediğimi yapıp yolunuzdan çekilsem iyi olur, böylece yapmanız gereken her neyse ona dönebilirsiniz ve-"

"Tadına baktın mı?" Max Cruise'a o kadar derin bir hırıltıyla soruyor ki, biraz daha kaymamak için konsantre olmak zorundayım.

"Evet," diyor Cruise basitçe, sürü arkadaşının bakışlarını tutarak. "Tadı da kokusu kadar güzel mi? Görüldüğü kadar iyi mi?" "Daha iyi," diyor Cruise.

Max'in gözleri bana doğru kayıyor ve ifadesindeki sıcaklık dizlerimin bükülmesine yetiyor.

Daha önce hiç bir sürünün etrafında bulunmadım. Ben sıradan bir omega'yım. Rockview sosyetesinin üst kesimlerinden zengin ve şımarık biri değilim. Memleketteki sürüler, bacaklarını başlarının arkasına sıkıştırabilen ve düğün hediyesi olarak yat alacak kadar aile parası olan omegalar tarafından çabucak kapılır. Sürüler benim gibilerle .

Tabii ki bu, büyük olasılıkla iyi bir beta erkekle evleneceğimi bilmeme rağmen bir sürü hayali kurmama engel olmadı. Ya da şanslıysam, yalnız kurt bir alfa tipiyle. Bu benim için sorun değil. Sürüler ve onlarla birlikte gelen her şey gerçekten çok güzel bir hayal, ama bahse girerim gerçekte salonda tanık olduğum gibidir. Kavga ve çekişme. Gerçi bunu söyledikten sonra, kavga gerçekten ateşliydi - ve tamamen çocukçaydı. Ama aynı zamanda sıcaktı. Çok sıcaktı.

Dört alfanın huzurunda olmak gibi - bunu hayal mi ediyorum? - Beni yemek istiyor gibi mi görünüyorlar?

Oh, seni yemek istiyorlar! Cruise bağın içinden sesleniyor ve ben ciyaklayarak küçük bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde havuz evinin güvenliğine doğru koşuyorum.

On Üçüncü Bölüm

A çok
Hayuz evinin pek güvenli olmaması dışında. Özellikle de alfa
bağın gücüyle beni takip etmek zorunda kalıyor. Özellikle de onun
kokusu havayı doldurduğunda, seks kokusuna karıştığında... şey... seks.
Özellikle de yatak odasına, birbirine karışmış çarşaflarıyla dev yatak
hakim olduğunda ve birkaç saat önce burada yaptığımız her şeyi
yeniden yaşamamak çok zor olduğunda.

"Kız kardeşimi aramam gerek," diyorum ve yatak odasından en
uzak odaya çekilip tüm pencereleri açıyorum.

"Sürü arkadaşlarım benimle konuşmayı bitirmedi. Oraya geri
dönmemiz gerekecek."

"Kız kardeşimle konuştuktan sonra," diyorum ona. Kafamı
toparlamak ve kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bunu
yapmama yardımcı olacak kişi de çok mantıklı olan ablam.

Bir sandalyeye çöküp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Isla'dan hala hayatta olup olmadığını öğrenmek isteyen birkaç tane,
Jacks'ten Rockview'e giden uçağına binmek üzere olduğunu söyleyen
bir tane ve ailemden yeni işim için beni tebrik eden bir tane var.

Kız kardeşimi aradım.

"Yeni iş mi?" Cevap verdiğinde söyledim. "Onlara bir şey söylemem gerekiyordu."

"Peki, onlara tam olarak ne söyledin?"

"Rockview'de çekilecek bir filmde rol almak için kumarhanede izlendiğini söyledi. Birkaç hafta orada kalacaktımsın ve Jacks sana eşlik etmek için yola çıkacaktımsın."

"Ve bunu satın mı aldılar?"

"Beni ölesiye sorguya çektiler, ama ben hikayeme sıkı sıkıya bağlı kaldım. Bana borçlusun."

"Sen benden daha sert bir kadınsın." Babam sorgu lambasını bana doğru çevirir çevirmez bir iskambil kağıdı gibi çekiliyorum.

"Biliyorum," diyor Isla. "Peki işler nasıl gidiyor? Sen iyi misin? Gecenin yarısını senin için endişelenerek geçirdim."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Isla'nın yatak odasında volta attığını, kafasında giderek daha korkunç senaryolar canlandırıldığını hayal edebiliyorum, oysa gerçekte son birkaç saatimi ya son derece ateşli bir alfabla kıvrılıp yatarak ya da onun tarafından düğümlenerek geçirdim.

Bu düşünceyle küçük bir iniltiyi bastırıyorum.

"Ben gayet iyiyim. Mükemmel beyefendiler gibi davranıyorlar," diyorum; alfabın saçımı çekerken beni yatağın kenarında becerme şeklini, koridordaki küçük kargaşayı ve alfalardan birinin yüzüme karşı bana dolandırıcı demesini görmezden gelerseniz bu doğru sayılır. Tüm bunları Isla'dan saklamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

"Neye benziyorlar?" diye soruyor, şimdi daha büyük bir merakla. "Google'da araştırdım. Ünleri kafa karıştırıcı. Bazıları onları bir anlaşma için annelerini otobüsün altına atabilecek acımasız, gaddar iş patronları olarak resmediyor. Diğerleri ise asosyal, sosyal açıdan beceriksiz inekler olarak."

"İkisinin de olduğunu sanmıyorum."

"Peki, bütün gün ne yaptın? En azından seni eğlendiriyorlar mı?"

"Ah, biliyorsun," diyorum, kapalı kapının diğer tarafında alfabın ayak seslerini duyarak.

"I Yapma. gibi ve fikir o onlar kapat sen yukarı içinde bir dolap-"

"Dolap mı?" Gülüyorum. "Yine çok fazla mafya romanı okuyorsun, Isla. Dediğim gibi, beyler. Mükemmel davranışlar."

"Hmmm," diyor. "Komik bir şey denemediler, değil mi? Sadece çünkü sen yanlışlıkla onların sürü arkadaşına bağladın."

anlamına gelmez-"

"Belki de komik bir şeyler denemelerini isterdim," diye mırıldanıyorum. "Avery," diye uyarıyor kız kardeşim.

"Ne?" Kendimi asi hissederek söylüyorum. Bu konuşmanın bu şekilde gitmemesi gerekiyordu. Beni komik işlere karşı ikna etmesi gerekiyordu. Beni buna ikna etmesi değil.

"Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Kalbini bir tepsiye koyup balıklama atlarsın ve sonunda duyguların paramparça olur."

""

"Alexander Cheesam." "O

." "Koçun."

"Bu bir aşamaydı."

"Henry Smith."

"Her şeyi bitirdiğinde neredeyse hiç gözyaşı dökmedim." "Yalan."

"Duygusal olarak karışmayacağım. Ama burada değilsin Isla. Çok ateşli beş alfaya yakın olmayı deneyin. Mis gibi kokuyorlar..." İnledim.

"Aman Tanrım," diyor. "Jacks oraya ne zaman varacak?" "Öğleden sonra."

"Seni bir şahin gibi izlemesi için talimat vermek üzere şimdi onu arıyorum."

"Ben yetişkin biriyim, Isla. Birinin bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok." "Bunu yanlışlıkla kendini bir alfaya bağlatan kız söylüyor.

daha yeni tanışmıştı!" dedi kız kardeşim öfkeyle. "Bunlar zengin adamlar, Avery. Hak sahibi ve şımarık olacaklar. Kendi bildiklerini okumaya alışkınlar. İnsanları kullanmaya ve onlardan kurtulmaya alışkınlar. Dikkatli ol."

Kapıya doğru bakıyorum. Cruise'un yaptığı bu mu? Burada olduğum sürece beni seks için kullanıyor, sonra bağ zayıflar zayıflamaz bavullarımı toplayıp beni ön kapıdan dışarı atacak.

Yapsa da fark eder mi? Bu arada ben de lüks içinde yaşayıp hayatımın en iyi seksinin tadını çıkaracağım.

"Bunu aklımda tutacağım, Isla," diyorum ve irtibatta kalacağıma söz telefonu kapatıyorum.

Telefonumun kucağıma düşmesine ve başımın sandalyenin minderlerine yaslanmasına izin verdim.

"Orada iyi misin?" Cruise kapının diğer tarafından seslenir.

"Kim? Ben mi?" Ben diyorum.

Bir duraklama oldu. "Orada seninle birlikte başka biri var mı?" "Hayır."

"O zaman sen." "Ben iyiyim."

Bir süredir ağrımayan yerlerimin biraz ağrıdığını hissederek geriniyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda bir alfa geriye doğru odaya düşüyor ve ayaklarımın dibine gümbürtüyle iniyor.

Ona bakıyorum. "Konuşmamı dinliyor muydun?" "Kafandaki düşünceleri okuyabiliyorum," diye hatırlatıyor bana.

"Doğru," diyorum, kafamdan geçen tüm utanç verici düşünceleri hatırlamaya çalışırken yanaklarım bu gün yaklaşık milyonuncu kez kızarıyor.

"Seni seks için kullandığımdan endişeleniyorsun - ya da en azından kız kardeşin öyle.

Ama sakıncası olup olmadığından emin değilsin."

"Sen mi? Beni seks için mi kullanıyorsun?" Bana bakmaya devam ederken soruyorum.

"Bunu planlamamıştım. İyi bir alfa, bir gentleman olmayı planlamıştım," diyor gözleri muziplikle parlayarak, "ama bu oldukça zor."

Gözlerim kesinlikle sertleşmiş olan kasıklarına kayıyor. "Peki neden?" Bir elimi kalçama koyarak soruyorum.

Biraz inliyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Oldukça ateşlisin küçük omega, ıslak, tatlı ve lezzetli kokuyorsun ve kafanda dönen düşünceler cehennem gibi kirli."

"Bunun gibi mi?" Yerde yatar pozisyonunun kafamda yarattığı fikrin bir görüntüsünü ona göndererek soruyorum.

"Fuuuuuck!" diyor. "O gülünç küçük şortunu ve külotunu çıkar ve hemen buraya gel."

Titriyorum. Onun sürü arkadaşları hakkında konuşuyor olmalıydık. Ayrıca 'birbirimizi seks için kullanma' meselesi hakkında da daha fazla konuşmalıyız.

"Bekleyebilir, Omega. Sana söyleneni yap."

Ona en şımarık bakışımı atıyorum ve önce şortumu, sonra da külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırmak için acele etmiyorum. Bacaklarımdan arasında zonklamama neden olan bir gerginlikle beni izliyor ve dudaklarını yalıyor.

Çıplak kaldığımda ellerini havaya kaldırıyor ve beni aşağıya çağırıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve pelüş halının üzerine diz çöküyorum. Hemen kalçalarımdan tutuyor ve tam başının üzerinde durana kadar beni ileri doğru sürüklüyor.

"Yüzüme otur, Omega," diye bağıyor ve kendimi aşağı indiriyorum. Onu ezmemi engellemek için güçlü kollarını kullanıyor, beni tutuyor, böylece tam ağzının üzerinde duruyorum, nefesi en mahrem yerlerime karşı sıcak.

"Bu manzara..." diye mırıldanıyor.

"Buradan da hiç fena değil," diye iç geçiriyorum, önümdeki kaslı vücuduna bakarak.

Beni daha yakına, tam ağzına doğru indiriyor ve nefes alma yeteneğimi kaybettiğim bir coşkuyla amımı Fransız öpücüğüyle öpmek için iyi bir dakika harcıyor. Aslında, daha önce amıma bu kadar coşkuyla bir şey yapan bir erkekle karşılaştığımı sanmıyorum.

Homurdanıyor, ağzı bana karşı titriyor, gözlerimin yuvalarında geri dönmesine neden oluyor ve sonra beni biraz daha yukarı kaldırıyor ve dilini kıvrımlarımda ileri geri gezdirmeye başlıyor, bacaklarım titreyene ve yüzüne doğru kaygan fişkırana kadar.

Kendimi gerçek bir prenses gibi hissediyorum, sanki bir tür tahtmış gibi - çok zevkli, kirli bir taht.

Klitorisime dokunuyor ve tam uçurumun kenarından yuvarlanmak üzereyken, beni asılı bırakıyor ve diliyle beni sikiyor.

Biraz çıldırıyorum, elimde olmadan kendimi onun ağzına doğru itiyorum ve boşalmam için ona yalvarıyorum. Parmakları kalçalarımı daha sıkı kavıyor ve pantolonunun içinden ne kadar sert olduğunu görebiliyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, tenim kızarıyor ve eğer hemen boşalmazsam yanabilirim.

Ama bana işkence etmeye kararlı görünüyor, kıvrımlarımı emmeye ve öpmeye geri dönmeden önce tekrar klitorisimle oynuyor.

"Alfa, lütfen! Lütfen beni boşalt."

"Küçük dostum," diye mırıldanıyor amımın içine, "sen benimsin. Dediğimi yapacaksın ve söylediğimde boşalacaksın."

Elimde değil. Bu kelimelerle ilgili bir şey var - çok sıcak. Gürültülü ve dağınık bir şekilde boşalıyorum, sanki bir ata biniyormuşum gibi yüzünün üstünde dönüyorum.

Bittiğinde nefesim kesiliyor, başım dönüyor ve beni yüzünden kaldırıp dizlerinin üzerine çöküyor.

"Gelebileceğini söylemedim," diyor.

"Elimde değildi," diye inliyorum.

"Bir omega alfasının dediğini yapmalı," diyor bana kararlı bir şekilde.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Bunun belli bir yöne doğru gitmesini umarak söylüyorum.

Kızarmış yüzümü inceliyor. "Seni pataklayacağım."
İnliyorum ve o da bundan daha çok istediğim bir şey olmadığını
biliyor. "Kahretsin, sen gerçekten pis bir kızsın." Başını sallar.
"Senin
eller ve dizler."

Suratımı asıyorum ve bana söyleneni yapıyorum, kığım ona doğru
dönük.

Birkaç dakika sadece kığım sıkıp avuçlayarak geçirdi, sonra hiç
uyarmadan sol kık yanağıma bir tokat attı.

Amıma doğru lezzetli bir sarsıntı gönderiyor ve
inliyorum. "Daha sert," diye fısıldıyorum.

"Daha sert mi?" diyor. Avucunu az önce vurduğu yere sürüyor,
sonra bana tekrar vuruyor, bu sefer biraz daha kuvvetle ve içimde
başka bir sarsıntı dönerken sesleniyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye kıkırdıyor. "Bunun bir ceza olması
gerekiyordu." "Kötü kızlar cezalarından zevk almaya
meyillidir."

"Sen kötü bir kız değilsin. Sen çok çok iyi bir kızsın." Bana iki kez
daha vuruyor, bu sefer daha da sert, böylece öne doğru savruluyorum
ve acıyan yanağımla amıma gelen heyecanın birleşimi ilahi.

Ben kayganlaşana kadar üç kez daha tokatladı. Sonra ağzı tekrar
kalçalarımın arasına girdi. Ancak bu sefer tüm dikkati tamamen farklı
bir deliğe odaklanmıştı. Ki bu yeni bir şey. Ve... güzel. Çok hoş. O
kadar güzel ki, parmaklarını amıma sokup boşalmamı emrettiğinde
boşalıyorum. Aynı gürültülü. Geçen seferki kadar dağınık.

Bölüm On Dört

Kent

Çevrelede mantıklı olan sürü arkadaşım ev ödevini yapmamış. O Boynunda diş izleri olan sevimli küçük şey gözlerini o kadar kamaştırmıştır ki beynini devreye sokmayı başaramamıştır. Hayır, siki sıkı bir şekilde kontrolü elinde tutuyor ve gösteriyi yönetiyor.

Yani onun için ev ödevini benim yapmam gerekecek. Özellikle de diğerlerinin onun ne kadar güzel koktuğunu ballandıra ballandıra anlattıklarını duyabildiğim için. Özellikle de Declan küçük şeyin sürü arkadaşımızın onu boşaltmasını izlemesine izin verdiğini açıkladığında.

Aletleriyle . Onun gerçekte kim olduğunu öğreneceğim.

Ofise girdiğimde Barney'i yerde yatarken buluyorum. İçeri girdiğimde başını kaldırıyor ve heyecanla havlıyor.

"Evet, benim," diyorum ona. "Daha önce yardımına ihtiyacım olduğunda neredeydin, ha? Babana göz kulak olman gerekiyordu, biliyorsun."

Bugünlerde daha yaşlı görünüyor ve kesinlikle eskisi gibi enerjik değil. Etrafta zıplamak, beni devirmeye çalışmak yok.

eve döndüğümde. Bugünlerde yürüyüşten çok uyuyor. Ama her zamanki gibi sadık.

Ben ofiste masama doğru yürürken Barney ayağa kalkıyor. Sandalyeme çöktüğümde gelip ayaklarımın üzerine oturuyor ve başını kucağıma koyuyor.

"Gerçekten mi?" Ona sordum.

Cevap olarak kaşlarını kaldırıyor ve bana yavru köpek bakışları atıyor.

"Yaşlı bir çocuk olduğunuzda bunun pek işe yaramadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Bana bakıyor, öyle olduğunu çok iyi biliyor. Dramatik bir şekilde iç çekip kulaklarını okşuyorum ve çok geçmeden gözleri kapanıyor ve uyuklamaya başlıyor.

Ona gülümsedim, sonra neden burada olduğumu hatırladım. Kız için.

Onu internette aramak ve tüm sosyal medya profillerini keşfetmek bir dakikadan az sürüyor. Neredeyse amatörce görünen gerçek adını kullanmış. Öte yandan, düğün için bir kimlik belgesine ihtiyacı vardı ve bu belgeleri taklit etmek insanların sizi inandırmak istediği kadar kolay değil.

Evet, o gerçekten Avery Loren.

Önce Insta'sına göz attım. Ailesiyle birlikte çekilmiş bir dizi fotoğraf. Birkaç yaş büyük bir kız kardeş. Bir anne ve baba. Bir sürü kuzen. İtiraf etmeliyim ki kız çok güzel. Gözleri karanlık ve büyüleyici. Dudakları dolgun ve pembe. Cildi pürüzsüz. Bir tanesinde duruyorum, yüzü göz kamaştırıcı bir spot ışığıyla aydınlanmış. Tam ekran olacak şekilde büyütüyorum, resme rötuş yaptığina ya da belki de gerçek yüzüne yeniden dokunduğuna dair işaretler arıyorum. şey bulamıyorum. Fotoğrafına biraz daha baktım.

ve o gözlerle bana bakıyor.

Sonra bir hışımla tıklıyorum.

Barney gözlerini açtı ve beni değerlendirdi.

"Sakin tek kelime etme," diye uyarıyorum onu. "Onunla zerre kadar ilgilenmiyorum." Bana çocukken çok seksi bulduğum eski film yıldızlarını hatırlatsa bile - şimdi hala çok seksi buluyorum.

Barney kokluyor ve ben kaydırmaya devam ediyorum.

Evcil kedisinin sayısız fotoğrafı var.

"Gördün mü?" diye mırıldandım Barney'e. "Kedileri var. Daha ne söylemem gerekiyor?"

Kedilerden nefret ederim. Kötü kokuyorlar, mobilyalarınızı çiziyorlar ve merdivenlerde ayağınıza takılıyorlar. Ama bu düşüncelerim için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

Bir yıl önce vefat ettiği belli olan kedisi için yazılan övgüleri buldum.

Kaydırmaya devam ediyorum. Bunlar kadınların bana sık sık gönderdiği fotoğraflar değil - çok az kıyafetle, bazen iç çamaşırlarıyla veya mayoyla çekilmiş sonsuz fotoğraflarını içeren Instagram bağlantıları. Genellikle kışlarının yakın çekimi.

Yıllardır bu tür fotoğraflar alıyorum. İlk başlarda kadınların beni istediğini bilmek heyecan vericiydi. Şimdi ise hepsini ait oldukları yere, çöp kutusuna gönderen bir au- tomatic programım var. O kadınlar beni istemiyor. Onlar benim paramı istiyor.

Geriye doğru kaydırmaya devam ediyorum ve aniden fotoğraflarda bir adam belirmeye başlıyor. Omurgam sertleşti. Barney bir şeylerin ters gittiğini hissederek başını kucağımdan kaldırıyor.

"Pisliğin tekine benziyor," diyorum. "Evcil hayvanlarda olduğu gibi erkeklerde de zevksiz." Adam çok fazla gülümsüyor, çok fazla poz veriyor, havalı kıyafetler giyiyor, elleri omega'nın her yerinde. İlk birkaç fotoğrafta o kadar da mutlu görünmüyor. Gözlerinde bir ölümlük var. Ama zaman içinde geriye doğru kaydırmaya devam ettikçe, daha mutlu ve daha mutlu görünüyor, adama lanet olası ay gibi bakıyor, karanlık gözleri parlıyor. Cruise'a baktığı gibi.

Tekrar ileri sarıyorum. Sonunda, adam onun Insta'sından hep birlikte kaybolmadan önceki fotoğraflarına. Üzgün gözler.

Neden tüm bu fotoğrafları silmedi? O sık kafalıyı hayatından silmedi mi?

Diğer adamları, diğer ipuçlarını aramak için tekrar geri dönüyorum.

Bir avuç erkek arkadaş var. Ama ilgi çekici başka bir şey yok.

Koltuğuma geri yaslanıyorum.

Barney patisini kaldırıp dizime koyuyor.

"Ona güvenmiyorum," diyorum. "Vegas'ta kazara bağ evlenmek mi? Bu saçmalık, değil mi?" Barney ağzımın hareketini izliyor. "Değil mi?" Patisini okşayarak tekrarlıyorum.

Cevap olarak havlıyor.

"Evet, benimle aynı fikirde olacağını . O kadar kolay kandırılmayız, değil mi evlat? Ama sorun değil. Kendini gösterecektir. Her zaman ortaya çıkarlar. Sadece beklemeliyiz. Sabırlı olmalıyız. O zaman Cruise'un akli başına gelecektir."

On Beşinci Bölüm

Jonah

Kent'in iki yer var. Spor salonu. Ya da ofiste. O
İçimizdeki en odaklanmış kişi. En kararlı olanımız. İşimizi düşünür,
yaşar ve nefes alır, sadece koşu bandına vurmak ve birkaç ağırlık
kaldırmak için ara verir.

Sinirini kum torbasından çıkarıyor olabileceğini düşünerek önce
spor salonunu deniyorum. Boştu, ben de ofisine doğru ilerledim.
Kapının arkasından klavyesine vurduğunu duyuyorum.

Sanırım hala kızgın.

Kapıyı çaldım ve içeri girdim. Barney koşarak yanıma geliyor,
elimi yalıyor ve sonra kapıya yöneliyor. Onu suçlamıyorum; Kent'in
kötü ruh hali aşikâr.

"İyi misin?" Gözleri önündeki bilgisayar ekranından ayrılmadan
klavyesini kötüye kullanmaya devam ederken soruyorum.

"Tamam."

"Hiç yama gerekmiyor mu?" Kaşının üstündeki dilimi inceleyerek
soruyorum.

"İyiym dedim."

İç çekiyorum. "Doğru. Eminim klavyen de aynı fikirdedir."

"Ne?" diyor sinirli bir şekilde, bana bakarak. Bakışlarını tutuyorum ve o da ellerini havaya kaldırıyor. "O bir dolandırıcı."

"Bunu bilmiyoruz."

"Öyle. Vegas'ta uyanıp evlenme olayı sadece kızların aşk romanlarında olur. Ya da evlenen taraflardan biri olayları manipüle ettiği için olur."

Gözlüğümü yüzümden kaldırıp camlarını inceliyorum, sonra gömleğimin kenarıyla silerek temizliyorum.

"Haklı olabilirsin."

"Ben ," diye . "Ben her zaman haklıyım."

Sinirimi yutuyorum. Kent iyi bir adam ama havaya kibirli olabiliyor ve dikkatli davranmak gerekiyor.

"Eğer öyleyseniz," diye devam ediyorum, "bu Cruise'un ona bağlandığı -ve alışılmadık davranışlarına ondan hoşlandığı gerçeğini değiştirmez."

Kent homurdanıyor. "Düşünmüyor. Sadece kafasıyla değil penisiyle düşünüyor."

Gözlüklerimi burnuma geri takıyorum. Katılmıyorum. Cruise seksi seviyor - tüm alfalar sever - ama asla sevmedi. Kent'in çok güzel bir şekilde ettiği gibi, kesinlikle hiçbir zaman sikiyle düşünmedi. Hormonların ve egoların tavan yaptığı kolej günlerimizde bile. Bu farklı. Onu daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim.

Kent'e "Bunun dikkatli bir şekilde ele alınması gerekiyor," diyorum. "Yeni bağlandığı omegayı evden atmakla tehdit edersen, sana yumruk atmaktan fazlasını yapar."

Kent ikinci kez alay ediyor.

"Daha kötüsü de olabilirdi, Kent. Sürüden ayrılmasını istiyor musun?" Kent bana bakıyor. "O bunu yapmaz."

"Emin misin?"

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Geçilmez bir durumla karşılaştığımızda her zaman yaptığımız şeyi yaparız, bir plan oluştururuz. Haydi, bunu diğerleriyle tartışmamızı öneriyorum."

Kent isteksizce ofis koltuğundan kalkıyor ve koridorda diğerlerinin beklediği mutfaka kadar beni takip ediyor.

Omega'nın tatlı bal aroması odada ağır bir şekilde asılı duruyor ve yaptığı kreplerin kalıntıları tezgâhın üzerine dağılmış durumda.

Kent burnunu ovuşturarak homurdanma numarası yapıyor. "Burası leş gibi kokuyor," diyor.

"Beğenmedin mi?" Declan kıkırdayarak söylüyor. "Dostum, harika kokuyor."

"Çok tatlı, çok sert."

Bu sefer alay ediyorum. Birçok omega benim zevkime göre aşırı çiçeksi, aşırı parfümlü, biraz fabrikasyon kokuyor. Avery'nin kokusu doğal, gerçek, bir çayıra adım atmak gibi kokuyor.

Konuyu değiştirerek diğerlerine, "Kent bir plan hazırlamayı kabul etti," diyorum.

Kent kollarını göğsünde kavuşturur ve kapı aralığına yaslanır.

"Lanet olası bir plana ihtiyacımız yok," diyor Declan, "o sadece bir kız." "Bir dolandırıcı," diye tekrarlıyor Kent bozuk plak gibi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Max gözlerinde parlayan hayal kırıklığıyla soruyor.

Kent kararlı bir şekilde, "Evet," diye yanıtlar.

"Önemi yok," diyorum. "Öyle olsun ya da olmasın, Cruise şu anda bu durumun geçici olduğunu düşünüyor. Aralarındaki bağın gücü yedi ila on gün içinde zayıflayacak ve ardından omega evine dönecek."

"Yine de birbirlerine bağlı olacaklar," diye mırıldanıyor Declan. "Ve evliler," diye ekliyor Max.

Bu sorunu bir el hareketiyle geçiriyorum. "Evlilik feshedilebilir."

"Evlilik tamamlanmışsa feshedilebilir mi?" Declan sırtarak soruyor.

Kent homurdanıyor, azı dişlerini öyle bir gıcırdatıyor ki, ofiste bunu yaptığında çalışanlarımız geri çekiliyor.

Max, "Bağ daha büyük bir sorun," diyor ve ben de başımla onaylıyorum.

"Ancak Avrupa'da bağlanma sürecini tersine çevirmek için denenen deneysel prosedürler var."

Declan "Saçma sapan vudu büyüsü," diye reddetti ve ekledi, "Ve muhtemelen çok acı verici. Kızı buna maruz bırakabilir misin?"

Kent, "Kendini bu duruma o soktu," diyor.

"Zaten en iyi adamlarımız bu konuyu araştırıyor," diyorum, bir yumruklaşma daha yaşanmadan önce. "En etkili ve en nazik olanı bulacağız," diye ekliyorum Declan'ın tartışmalarını keserek, "prosedür."

Hepsine bakıyorum. "Ben daha çok önümüzdeki birkaç günü nasıl konusunda endişeliyim."

"Ne demek istiyorsun?" Kent sorar.

"Cruise şimdiden onunla yatıyor." Bunu hayal etmemeye çalışarak gözlüklerimi düzeltiyorum. "Ben kendi adıma onun kokusunu oldukça dayanılmaz buluyorum-"

Kent başını tiksintiyle sallayarak, "Tanrı aşkına," diyor.

"Ben gerçekçi oluyorum. Bir sürü arkadaşının ona bağlanması ve kızıştırması kontrol altına alınabilir, eğer-"

"O bir hastalık değil!" Declan itiraz ediyor.

"Lanet olası bir hastalık!" Kent tersler.

"Eğer hepimiz bu kızla ilişkiye girersek," diye devam ediyorum, "o zaman bu durum daha da zorlaşacak. Muhtemelen geri döndürülemez."

"Dramatik davranıyorsun," diyor Declan. "Küstahlıktan bahsetmiyorum bile. Şu anda Cruise ile oldukça meşgul. Biz onun ilgisini çekmeyebiliriz."

Max başını sallar. "Omegalar bir sürü istiyor. Bunu hepimiz kadar sen de biliyorsun. Kendilerini kızıştıran ve düğümleyen bir alfa sürüsü isterler."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık ve eminim ki bu sahneyi hayal eden tek kişi ben değilim.

Hava üflüyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey, bu zor durumu daha da zorlaştırmak istemiyorsak, omega'dan uzak durmamız gerektiğidir."

"Havuz evinde yaşıyor. Sürü arkadaşımıza bağlı. Arkadaşını görmezden gelir ve küçümsersek alınmayacağını mı düşünüyorsun?" Declan soruyor.

Kent, "O onun eşi değil," diye mırıldanıyor.

"Omega ile konuşmamalısın demiyorum. Sadece yapma ..." "Onu becermek mi?" Max sorar.

"Dokun ona."

Max elini yüzüne sürüyor. "Kulağa işkence gibi geliyor."

"Omega'ya ihtiyacımız yok," diyor Kent sert bir şekilde. "Anlaşmamız buydu. Her zaman anlaşmamız buydu. İşleri berbat edecek bir omega'ya ihtiyacımız yok." Her birimizin gözlerinin içine sertçe bakıyor. "Doğru mu?"

Başımı sallıyorum. Max de öyle.

Declan ellerini cebine sokar ve yere bakar.

"Declan?" Kent diyor ki.

"O çok sevimli."

"aşkına, onu pantolonunun içinde tut, yoksa hepimiz ," diye homurdandı Kent, "yoksa aciz misin-"

"Yetenekliyim," diye hırlıyor Declan, "bu durumdan memnun olduğum anlamına gelmiyor." Sürü arkadaşlarımın etrafına bakıyorum.

Kent haklı. Deneyimlerimiz bize omegaların sorunlu olduğunu gösterdi. Bu sadece bir yıldır burada. ve sürümüzde şimdiden oluşan çatlaklara bakın.

On Altıncı Bölüm

Cruise

İkinci orgazmindan sonra, omega miyavlıyor ve bana doğru kıvrılıyor. Yanımda, tamamen gevşek ve sakinleşmiş. Kendi kendime gülümsüyorum, yüzüm onun kayganlığıyla yapış yapış, göğsüm gurur duygusuyla dolu. Ona yakın zamanda unutamayacağı iki sarsıcı orgazm yaşattım.

"Sarsıcı, ha?" diye mırıldanıyor.

"Öyle olmadıklarını mı söylüyorsun, Omega?" Sertleşmiş meme uçlarından birini çimdikleyerek söylüyorum. "Çünkü sürü arkadaşlarımdan her birinin senin diğer eve geldiğini duyduğuna eminim."

"Tanrım," diyor, utanç içinde yüzünü göğsüme gömüyor.

Çenesinden tutup yüzünü kaldırıyorum, böylece bana bakıyor.

"Gerçekten utanmıyorsun, değil mi? Daha önce Declan'a gösteri yapmaktan hoşlanıyor gibiydin." Bana çilekli dondurmayı hatırlatan o nefis pembelikte kızarıyor. "Şimdi yalan söyleme Omega, yoksa seni tekrar cezalandırmak zorunda kalabilirim."

"Fiziksel olarak başka bir cezayı kaldırabileceğimi sanmıyorum," diye iç geçiriyor, "beni diğer tüm erkekler için yok ettin."

Güzel, diye düşünüyorum, göğsümdeki memnuniyet on kat artıyor.

"Peki, sizi duydukları fikri sizi utandırıyor mu, yoksa ..." Yüzünü inceliyorum, gözleri sarkık ve hülyalı, "yoksa tahrik mi oldun?"

Bunun peşini bırakmayacağım. Cevaptan zaten eminim ama bunu onun dudaklarından duymak istiyorum. Yüksek sesle. Çünkü eğer haklıysam, bu çok uzun zamandır düşünmediğim bir dizi olasılığın önünü açacak.

Dudağını ısıırıyor. "oldum," diye itiraf ediyor.

"İzlenmekten , değil mi benim küçük teşhircim?"

"Hoşlandığımı bilmiyordum ama şimdi öyle olduğunu düşünüyorum, evet."

"Ve sen ..." Derin bir nefes alıyorum, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum, umutlarımın yükselmesine izin vermiyorum. Bu karmaşık bir durum ve muhtemelen kendimi kaptırıyorum. "Paylaşılmayı sever misin?"

Gözleri karanlık bir şeyle parlıyor ve onun evet demesine ihtiyacım yok.

Ancak, ne olursa olsun, onu istiyorum.

"Bu her zaman benim bir fantezim olmuştur. Dürüst olmak gerekirse, Cruise, bu fanteziye sahip olmayan bir omega olduğunu sanmıyorum."

"Ama hayal ve gerçek iki farklı şeydir. Belirli bir şeyin hayalini . Ama iş başa düştüğünde, gerçeklik aynı değildir."

"Sanırım bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmek istiyorum."

Yutkunuyorum. Kalbim şu anda hızlı bir rock yıldızı gibi atıyor. "Bunu bizimle birlikte gerçeğe dönüştürmek ister misin?"

"Muhtemelen pek mantıklı olmaz," diyor. "Muhtemelen olmaz," diyorum ve bunun bir hayır olmadığını belirtiyorum.

"Bu durumumuzu daha da karmaşık hale getirecektir."

"Muhtemelen."

"Ve sürü arkadaşların bunu istemeyebilir."

"Güven bana, bunu istiyorlar."

"Kent bile mi?"

"Kent kendine gelecektir." Bu fırsatı kaçırmak istemeyecektir.

Avery gibi bir omega. Sevimli, komik, tatlı kokulu, güzel, omega içgüdülerini çok ince ayarlanmış, muhtemelen komutla kayganlaşacak.

Yanımda kıvranıyor. Bu fikir onu tahrik ediyor. Yine ıslak kokuyor ve elimde olmadan onu tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine sürüklüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, daha sık sarhoş olup hafızamı kaybetmeliyim, çünkü şu ana kadar bu durumla ilgili hiçbir şikayetim yok. Hem de .

Sürü arkadaşım bana çok kızıp suratıma yumruk atsa bile. Hayır, umurumda değil. Çünkü onun o dar, sıcak, güzel amına girdiğimde cennetin ta kendisi gibi oluyor.

"Seni becermelerini izleyeceğim, küçük dostum," diyorum, kalçalarını kavrayıp onu sertçe becerirken artık yarı çılgınca. "Declan seni arkadan sikerken ben de seni sikimle besleyeceğim, tıpkı bunun gibi. Ve sen o kadar iyi bir kızsın ki bunu kabul edeceksin, değil mi?"

"Evet, Alfa," diye inliyor, kendini yarı deli gibi hissediyor.

"Ve sonra Max amını yerken ben de senin o dolgun kışını yalayacağım. Sonra Jonah klitorisine oynarken sen benim sikime bineceksin. Siktir," diye mırıldanıyorum, sözlerimin zihnine yansıyan görüntülerini görüyorum. Bunun için sabırsızlanıyorum. Sabırsızlanıyorum.

* * *

Tabii ki, ana planımda bir sorun var. En iyi arkadaş.

Elimde olsaydı, küçük omega'yı doğruca ana eve taşır, onu ana yatak odasındaki yatağa yatırır ve sürü arkadaşlarımı onunla ziyafet çekmeye davet ederdim.

Ama daha düğümüm çözülmeden omega'nın telefonu çalıyor.

"Bırak," diyorum ona, küçük şeyin üzerine bir şeyler giydirmem mi gerekiyor yoksa onu olduğu gibi çıplak mı taşıyayım diye düşünürken.

"Muhtemelen Jacks'tir," diyor omega, yüzü aydınlanıyor. Halının üzerine atlıyor ve accept'e çarpıyor. "Burada mısın?"

Cep telefonuyla bir şeyler mırıldanıp sonra telefonu kapatışını izliyorum. "On dakika uzaklıkta."

yapıyorum. Bu yeterince uzun mu-

"Değil!" diye ciyaklıyor omega. "Ayrıca, belki de burada bir nefes almamız gerekiyor."

"Bir nefes mi?" Dedim. Nefes almak yapmak istediğim son şey. Omega kızıışmadı bile ve ben burada neredeyse kızıışmış durumdayım. Sert. Hazır. Saplantılı.

Ensemi kaşıyorum.

Evet, belki de nefes almak iyi bir şeydir. "Fikrini mi değiştirdin?" diye sordum.

"Hayır, ama bunu yavaş yavaş yapmalıyız, değil mi?" Sevimli bir ifadeyle burnunu yukarı kaldırıyor. "Fark etmiş olabileceğin gibi,

Mantıklı ve yavaş olma konusunda pek iyi sayılmam. Ve bu genellikle başımı belaya sokar."

Boynundaki yarayı işaret ediyor ve ben de hırlayarak ona doğru atılıyorum.

"Aman Tanrım," diyor ellerimi beline ısırık izini okşarken. "Bu çok iyi. Jacks'i ısırarak en başta kimin aptal fikriydi?" Sonra omurgası sertleşiyor ve göğsümü itiyor. "Hayır, bu yavaş ve mantıklı değil. Jacks gelmeden önce üzerime bir şeyler giymeliyim."

"Bence kıyafet giymen yasadışı olmalı. Aslında, bu artık bir kural, küçük dostum. Bu evde kıyafet giymen yasak."

"Keşke şeyler söylemeyi bıraksan. Çok sıcak!"

Yine homurdandım. Ateşli sözlerimle tanınmam ama omega hakkında içimdeki karanlık tarafı yüzeye çıkaran ve serbest bırakılmayı talep eden bir şey var.

Her nasılsa, omega biraz irade gücü buluyor ve kollarımdan sıyrılıp kıyafet bulmak için koridorda koşturmaya başlıyor.

Sadık bir köpek gibi ve bağ beni bu şekilde çektiği için, çok isteyerek onun peşinden gidiyorum.

"Jacks, Isla'ya rapor vermesi için talimat alacak. Bu yüzden sakın davranmalıyız. Hiçbir şey yokmuş gibi."

"Sikimi sürerken ve adımı haykırırken bu çok zor olacak, Omega. Sanırım neler olup bittiğinden hiç şüphesi olmayacak."

"Kahretsin!" diyor, ellerimizi birbirimizden uzak tutabilecekmişiz gibi davranmaya bile çalışmıyor.

Yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum ve geri döndüğümde onu buluyorum, kesinlikle telaşlı görünüyor.

"O burada!" diyor ve ben inliyorum. Omega koluma bir şaplak attı. "Uslu dur."

Bu sözü nasıl tutabileceğimi merak etsem de başımı sallıyorum.

Bağlanmış alfalar bir işi nasıl başarıyor? Başarılı işleri nasıl yürütüyorlar, uluslara nasıl liderlik ediyorlar ve genel olarak normal işleyişlerini nasıl sürdürüyorlar? Çünkü bir omega'ya bağlı olmak muazzam bir çekişsizliktir. Bu yüzden Kent her zaman bir omega'ya ihtiyacımız olmadığı konusunda kararlı olmuştur. Ben de bu yüzden hep aynı fikirde oldum. Omega'lara, am yemeye, kızılmaya ve düğümlemeye zaman ayıramayacak kadar hırslıyım.

Gözlerimi kapatıyorum.

Bağımlı olmak böyle bir şey mi?

Omega acı dolu yüz ifademi inceleyerek, "Gerçekten çok iyi biri, söz veriyorum," diyor.

"Sorun o değil. Eminim arkadaşın çok sevimlidir." Birazcık da olsa. "Sadece... çok dikkat dağıtıcısın."

"Aynen öyle," diyor.

"Ama yürütmem gereken bir işim var."

Biraz kıllanıyor. "Ve benim bir hayatım var. Arkadaşlarım, ailem, bir işim." "Doğru," diyorum. Her ne kadar garsonluk yapmak Dünyanın dört bir yanında çalışanları olan çok uluslu bir şirket. Bana ters ters baktı. "Sanırım arabanın sesini duyabiliyorum."

Sarsılıyor ve beni şaşırtarak elimi tutuyor ve beni merdivenlerden aşağıya, ana evin etrafından dolaştırarak arabalarımızdan birinin yanaştığı ve sürü arkadaşlarımin beklediği bahçeye götürüyor.

"Bir tane daha mı var?" Kent gök gürültüsü gibi bir bakış atıyor. "Kaç tane omega bağladın?"

"Sadece ben," diyor Avery parlak bir sesle. "Bu Jacks. Bana göz kulak olmak için burada." Arabaya doğru koşuyor ve daha bacaklarını arabadan dışarı atmadan arkadaşına sarılmak için içeri dalıyor.

"Neden?" Declan bana soruyor.

"O bir omega. Tek başına. Beni Adam'dan tanımıyor."

"Yine de seni bağladı," diyor Kents başını sallayarak ve Barney'nin peşinden eve geri dönüyor.

Avery arkadaşını arabadan çıkarır ve alfaların olduğu sıraya doğru döndürür.

"Bu Jacks, millet. Herkes, Jacks."

"Merhaba," diyor Jacks, beyzbol şapkasının tepesine dokunarak. "Burası ne kadar da güzel bir yermiş. *Felaket* henüz içinde kaybolmayı başaramadı mı?"

Avery arkadaşına dirsek atar ve tıslar, "Bir kere Jacks, o da bir kere oldu."

"Felaket mi?" Jonah gözlüklerinin ardından her iki kadını da inceleyerek şöyle diyor.

"Biz ona öyle diyoruz."

"Çünkü mü?"

Jacks kıkırdayarak arkadaşına sarılıyor. "Kendini onların tam ortasına bırakmak gibi bir alışkanlığı var. olarak," diyor, hareketle-

bana ve sonra Avery'ye.

"Ben bunu bir felaket olarak görmezdim," diyorum.

Jacks gülümsemeye devam ediyor ama bakışları benden omega'ya kayıyor.

"Haydi," diyor Avery, Jacks'in elinden tutarak. "Sana havuz evini göstereyim."

"Peki ya çantam?"

"Jones getirecek," diyor Max ona.

Jacks bir kaşını kaldırıyor ve Avery'nin onu çekmesine izin veriyor. Ben de peşinden gidiyorum ama Jonah elini omzuma koyarak beni durduruyor.

"Kent hâlâ öfkeli," diyor.

"Fark ettim ama bence bunu çabucak atlatacaktır." Özellikle de onlara omega'nın şımartmaya hevesli olduğu fanteziden bahsettiğimde.

"Onunla konuşmalısın!"

Karnıma şiddetli bir ağrı saplanıyor ve omega'nın peşinden bakıyorum. "Cruise!!" diye bağırıyor, karnını tutarak.

"Yapacağım ama-"

Declan başını sallar. "Neden konuşma işini sana devrettim ki?"

"Çünkü sen bir pisliksin ve bu tür şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun." "Eğer onu alsaydım belki de şu anda senin yerinde olurdum" diyor

"O küçük şirin kızın yanından ayrılmamak için çok iyi bir bahanem var."

"Evet," diyorum sırtarak. Bu durumun avantajları olduğunu inkâr edecek değilim.

Avery heyecandan köpürerek havuz evinin etrafında zıplarken iki kadını takip ediyorum ve Kent'in klavyesini nasıl gümbürdettiğini duyduğumu görmezden gelerek ikisine de ana evi gezdirmeyi kabul ediyorum. Aslında en iyisinin ofisten tamamen uzak durmak olduğuna karar veriyorum.

Ne yazık ki Avery onları koridorun o ucundan çalıştığımı fark etti.

"Aşağıda ne var?" diyor, parmak uçlarında duruyor ve ben onu dirseğinin kıvrımıyla uzaklaştırmaya çalışırken omzumun üzerinden bakmaya çalışıyor. "Yuva mı?" Sesi bu düşünceyle neredeyse köpürüyor ve Jacks ikimize de bakıyor.

"Hayır, sadece ofisimiz."

"Göremez miyiz?" Jacks soruyor.

"Bence şu anda Kent'i rahatsız etmememiz en iyisi. O çalışıyor."

Avery arkadaşına "Huysuz olan Kent," diyor ve ben de buna itiraz edemiyorum. Onları koridorda yönlendirirken bana "Yuva nerede o zaman?" diye soruyor.

"Bizde yok."

Avery'nin ayakları durur. "Tüm bu odalar - tüm bu mülkler - ve bir yuvanız yok mu?!"

"Hayır. İhtiyacımız yok"

"Sanırım omega'nız aynı fikirde değil."

"Bildiğiniz gibi," diyorum, "bu sürünün bir omega'sı yok."

"Ama bir tane aldığında-"

"Bir omega aramıyoruz."

"Oh," diyor Avery ve Jacks'in gözleri tekrar aramızda gidip geliyor. "Ama kızgınlık dönemindeki omegalarla vakit geçirmelisin, değil mi? Bunun için bir yuvaya ihtiyacın var."

"Kızgınlık dönemindeki omegalarla vakit geçirmeyiz. Bu bize göre değil."

Avery bir kahkaha patlatıyor ve yüz ifademi görünce kahkahası hemen sönüyor. "Sen ciddisin."

"Öyleyim."

"Bütün alfalar kızgın bir omega için yaşamaz mı?" Jacks duvardaki bir sanat eserini inceleyerek soruyor.

"tarafından yönetilenler," diye alay ediyorum. Avery bana konuşacak tek kişi sensin bakışı atıyor, umarım arkadaşını bunu kaçırır.

Jacks bize dönerek, "Bütün erkekler sikleri tarafından yönetilir," diyor. "Bu bilinen bir gerçek." İkimizi işaret ediyor. "olarak."

"Bu... Bizim sürümüz değildir."

Avery utançla başını sallayarak, "Yuvasız bir sürü evi düşünemiyorum," diye mırıldanıyor ve içimden ona bir yuva yapmak için ani bir istek geliyor. Hemen burada ve şimdi. "Evdeki yuvam küçük," diye devam ediyor, "ama onu seviyorum, sadece ısınmak için değil, yapabilirsem tüm zamanımı orada kıvrılıp geçirirdim."

"bir şey?" Ben soruyorum.

Zihnindeki görüntüsünü görebiliyorum ve kendimi o küçük odada, peri ışıkları, minderler ve battaniyelerle dolu büyük bir yatakta onu kızıltırırken hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ben hayal etmeye devam ederken ayaklarımız yavaşlıyor - küçük şey kızarmış ve yapış yapış, bir düğüm için miyavlıyor ve ben ona mümkün olan her şekilde sahip oluyorum - ve o senaryoyu aramızdaki bağ üzerinden izliyorum.

Jacks birkaç metre önümüze gelene kadar yavaşladığımızı fark etmiyor. Sonra dönüyor ve ikimizi de boşluğa bakarken buluyor, gözler donuk, yanaklar kızarmış.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor şaşkın bir ifadeyle.

Öksürüyorum ve erotik hayallerimi için elimden geleni yapıyorum. "Peki," diyorum.

"Peki," diyor Avery, biraz soluk soluğa.

Jacks arkadaşına "Çok seksi görünüyorsun," diyor.

"Hissediyorum." Avery elini yüzünün önünde sallıyor. "Rockview evden çok daha sıcak."

Öyle de olabilir, ama evin içinde klima var. Kent özellikle buz gibi soğuk seviyor.

"Yüzmeye ne dersin?" Jacks öneriyor. "Dışarıdaki havuz inanılmaz görünüyor."

"Yapabilir miyiz?" Avery sorar.

"Elbette," diyorum. Buz gibi bir duşa ihtiyacım var. Bir sonraki en iyi şey havuza dalmak olabilir.

On Yedinci Bölüm

A çok
"Değil mi?" Jacks otururken kocaman bir gülümsemeyle şöyle der
Yatağa uzanır ve bacaklarını sallar.
"Hayır mı?" Ben de öyle dedim. Öyle olduğumuzu biliyor olamaz.
Alnımda yazılı değil ya.
"Öylesin," diye ısrar ediyor. "o bakış var." "Ne bakışı?"
"Yani ben haklı mıyım?" Cevap vermedim. Gülüyor. "O tatmin
olmuş bakış. Evet, tatmin olmuş bir kadın gibi görünüyorsun."
"Saçmalık, her gibi aynı görünüyorum."
Jacks başını sallar. "Genelde biraz ürkek olursun. Gözlerin biraz
vahşi."
Ona parmağımı gösterdim. "Bu da saçmalık."
"Bu kadar nazlanmayı bırak ve gel bana her anlat."
"İsla'ya gevezelik etmeyeceksin değil mi?"
Biraz kırılmış görünüyor. "Avery, ben hiç boşboğazlık ettim mi?"
Başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Yemin ederim."
"Tamam, . Hem de çok. Günün çoğunda öyleydik." "Ve?"

"Ve ne?"

"İyi, değil mi? Bu yüzden," diyerek yüzümü işaret ediyor, "mutluluktan uçmuş bir ifade."

Aynaya doğru yürüyorum ve yüzümü inceliyorum. Belki gözlerim biraz daha parlak görünüyor ve yanaklarımda renk var. Belki de bir alfa ile seks yapmak sağlığa ve cilde iyi geliyordur. "İyi olduğu kesin. Aksi takdirde bunu yapmazdım."

"Gerçekten mi? Bir alfa sana uzan ve seni becermeme izin ver gibi bir emir verirse, bu konuda fazla seçeneğin olmaz sanıyordum."

"Jacks, bu işlerin böyle biliyorsun."

Jacks yüzümü daha bir ciddiyetle inceliyor. "Evet ama geçmişte senden faydalanıldığını da biliyorum. En başından beri seninle gelmeliydim."

"Jacks, bu çok uzun zaman ." "O kadar da uzun değil, Avery."

Aynadan uzaklaşıyorum ve onun elini tutuyorum. "Bu durumda istemediğim kimseyle yatmayacağım."

"Hmmm," diyor

Jacks. "Ne?"

"Bunu söyleme şeklin, bu durumda düzüşmeyi düşündüğün başka insanlar da olabilir mi gibi geldi."

Yanaklarımdan cızırdamamasını istiyorum ama yine de cızırdıyor. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok.

Jacks yine sırtıyor. "Diğer sürü arkadaşları mı?"

"Evet, diğer sürü arkadaşları," diyorum yenilgiyle.

"Ahhh, seni şanslı orospu! En iyi arkadaşım ülkenin, muhtemelen dünyanın en zengin sürüsünü beceriyor," diye bağırıyor Jacks, yatağa geri dönüp bacaklarını tekmeliyor.

"Sus," diyorum kapıya bakarak. Alfa'nın çok uzakta olmadığını hissedebiliyorum. "Onları henüz becermiyorum."

"Ama istiyorsun?"

Gülüyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Yine, bunu inkâr etmenin pek bir anlamı yok. Jacks benim en derin, en karanlık fantezilerimi biliyor, tıpkı benim onunkileri bildiğim gibi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve güven bana, öyle olacaksın. O adamlar seni yiyip bitirmek istiyor gibi görünüyorlar."

Titriyorum.

"Gerçekten mi?"

"100%!"

"Cruise temelde yapmam gerektiğini söyledi. Aslında bu fikre oldukça sıcak bakıyor."

"O bir sürünün parçası. Tabii ki seni birlikte becermek istiyorlar. Sürüler böyle yapar."

"Bilemem," diyorum. "Hiç biriyle birlikte olmadım, unutma. Böyle bir şansım hiç ."

"Artık biliyorsun. Hep istediğin şey buydu." "İsla bunun kötü bir fikir olduğunu düşünürdü."

"*Pssk*," diyor Jacks elini sallayarak, "İsla'nın bir sürüyle yatma şansı için Sylvanian Families figürleri koleksiyonunu pazarlayacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Doğru." İsla, gezegendeki her omega gibi, bir omega olarak ortaya çıktığı günden beri bir sürü hayal ediyordu. Aslında, söz konusu Sylvanian Families figürleriyle böyle bir senaryoyu canlandırdığını hatırlıyorum. Küçük tavşan kız *çok* hareketliydi! Ama bizim gibi kızlar - aile bağlantıları ve serveti olmayanlar - bu paketleri alamıyoruz. Günlerimizi kötü adamlardan kaçarak ve birçok berbat adam arasından iyi bir adam bulmayı umarak geçirmek zorundayız. "Ama o da tüm bu karmaşayı onaylamıyor."

Jacks, "Bana o kadar da kötü bir şeymiş gibi gelmiyor," diyor. "Kabul, müstakbel kocanızla ya da kocalarınızla tanışmanın geleneksel bir yolu değil," diye göz kırpmıyor, "ama bunun diğer yollardan daha kötü olduğunu kim söylüyor? İnternet randevularında ya da başka bir şeyde pek şansımız yok gibi."

"Yine doğru," diyorum, yatağa uzanıp çılgınca gülümseyerek. "Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor." Yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Bu ilk kez başıma gelmiyor.

Beni harika randevulara götüren ve bana bir prenses gibi davranan, ancak başka prensesleri de olduğunu öğrendiğim gerçekten tatlı adam gibi. Ya da herhangi bir yerden iki kat daha fazla kazanan bir garsonluk pozisyonu bulduğumda, sadece üstsüz masalara servis yapmamı istediklerini keşfettiğim zaman. Ya da hayallerimdeki işi bulduğumu düşünürken bunun iğrenç canavarlarla dolu korkunç bir kabus olduğunu öğrendiğim zaman.

Evet, bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünde, neredeyse her şekilde öyledir. Umarım bu da o durumlardan biri değildir. Çünkü gerçekten, gerçekten, gerçekten bir sürüyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyorum. En azından hayatımda bir kez.

"olmayacağımı mı düşünüyorsun?" Jacks'e soruyorum.

"Bir sürü ateşli, alfa erkekle yattığına pişman mısın? Şahsen, bunun bana göre olmadığını biliyorsun. Ama senin için, Avery, kesinlikle öyle. Neden pişman ki? Ayrıca, bu 'tesadüfi bağın'," Jacks parmaklarıyla ters virgüller yapıyor, "daha kalıcı bir şeye yol açacağına dair içimde sinsi bir şüphe var."

"Bir, kazara oldu. Hayır," diye kendi ters virgülümü yapıyorum, "bu konuda. Ve ikincisi, olmayacak. Birkaç gün içinde bağ çözülecek ve sen ve ben eve uçuyor olacağız."

"Tamam," diyor Jacks bacaklarını sallayarak, "seninle dalga geçeceğim ve bu olacakmış gibi davranacağız, o zaman çok ateşli alfalarla çok ateşli seksin tadını çıkarmaya devam edeceksin. Sorun nedir?"

"Duygular."

"Hisler," diye tekrarlıyor Jacks.

Sesimi fısıltıya indiriyorum, her ne kadar alfa bağ sayesinde her şeyi duyabiliyor olsa da. "Biliyorsun, bu yüzden tek gecelik ilişki olayını hiç beceremedim."

Jacks gözlerini deviriyor. "Eğer Bay Hunk'la yatmaya başladıysan, bunun tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası olacağını varsayıyorum." Omzuna vuruyorum. "Avery," diyor yine ciddiyetle, "eğer bunun bir yere varmayacağına gerçekten inanıyorsan, o zaman dikkatli olmalısın. Duygularını kapıda bırak ve beş alfa sikişinin tadını çıkar. Kendine zarar gelmesine izin verme."

"Bunda gerçekten berbat olduğumu biliyorsun." *Les Mis*'i bu yüzden yarıda bırakmak zorunda kaldık. Ve Jacks'in benimle herhangi bir reality TV izlemeyi reddetmesinin nedeni de bu - o göz yaşartıcı geçmiş hikayeleri beni hıçkırığa hıçkırığa ağılatıyor. Ve gerçekte yaşadığım az sayıda ilişki düşünüldüğünde kalbimin hak ettiğinden çok daha fazla kırılmasının nedeni de bu.

"Avery, bu konuda kendini düğümleyebilirsin - kelime oyunu yapma niyetindeyim," diyerek elini kaldırdı, "ya da bu çılgın durumdan en iyi şekilde yararlanabilir ve keyfine bakabilirsin."

Başımı salladım. "Tamam, haklısın." "Tabii ki haklıyım."

"Geriye sadece ... şey ... pratik hususlar kalıyor." Jacks bir kaşını kaldırır. "Devam et..."

"Daha önce hiç birden fazla erkekle birlikte olmadım, Jacks. Teknik olarak nasıl işlediğinden emin değilim."

"Avery Loren, bir kova dolusu omega paketi pornosu izlememiş gibi davranma."

"Yemin ederim, ölmeyi umuyorum ama ." "Peki ya okuduğun kitaplar?"

"Gerçekten adım adım bir rehber sunmuyorlar."

"Eminim alfalar size adım adım süreci göstermeye ve yönlendirmeye fazlasıyla istekli olacaklardır." Jacks kıkırdıyor ve ben de omzuna ikinci kez vuruyorum.

"Jacks, ben ciddiylim. Özellikle de alt bölgelerim söz konusu olduğunda oraya hazırlıksız gitmek istemiyorum."

Jacks homurdanır. "Bana neden sorduğunu anlamıyorum, Avery. Konu erkekler olduğunda, senin benden çok daha fazla deneyimin var. Ayrıca, ben bir betayım. Bir düğümü bile kaldıramam. Bırak iki düğümü."

"Bilmek için eğitim alabilen betalar var-"

"La la la," diyor Jacks, ellerini sıkıca kulaklarının üzerine koyup bacak bacak üstüne atarak. "Bilmek istemiyorum."

"Jacks," diyorum ellerini çekerek. "Ben ciddiylim. Ders çalışmam lazım."

"Tamam!" Jacks telefonunu açıp bir şeyler yazmaya başladı. Ekranı bana doğru tutuyor. "Bir omega, üç alfa, üçlü pene- trasyon. İzlemek ister misin?"

Başımı hevesle sallıyorum ve Jacks oynat tuşuna basıyor, sonra telefonu bir dizi gerçekten yüksek sesli inleme yaymaya başladığında hemen sessize alıyor.

Yan yana oturup ekranı izliyoruz.

"Bunun tahrik edici olması mı gerekiyor?" Jacks burnunu kıvrarak söylüyor. "Eşcinsel kadınlar için tasarlanmadı," diye belirtiyorum.

"Hoşuna gittiğini mi söylüyorsun? Bu kız hiç de eğleniyor gibi görünmüyor."

"Elinden geleni yapıyor. Çok iyi bir oyuncu değil."

"Adam duvara çivi çakıyor gibi görünüyor." "Sanırım bu erkekler için tasarlanmış."

"Başka bir şey denemek ister misin?"

"Henüz değil. Bu işi tam olarak nasıl yaptıklarını görmek istiyorum." Jacks ekranı çeviriyor ve biz de başımızı eğiyoruz. "Yakınlaştırabilir misin?"

Jacks bunu yapmak üzereyken kapı gürültüsüyle çalındı. Ben çığlık attım ve Jacks telefonu cebine soktu.

Kapı açılır ve Cruise kafasını içeri sokar. "Burada her şey yolunda mı hanımlar?"

Jacks ve ben yatakta yan yana oturmuş suçlu suçlu bakıyoruz, yanaklarım o kadar pembe ki flamingoya benziyor olmalıyım.

"Kesinlikle iyi," diyorum.

"Sadece biraz araştırma yapıyorum," diyor Jacks.

Cruise bize şüpheyle bakıyor ve bağın ne kadarını görebildiğini merak ediyorum.

"Araştırmana ara verip," diye sırtıyor, "akşam yemeğinde bize katılabilir misin?"

"Biz mi?" Ben soruyorum.

"Sürüm," diyor.

Jacks'e bakıyorum ve o da beni dürtüyor.

"Evet," diyorum. "Evet, çok isterim."

On Sekizinci Bölüm

M balta
Akşam yemeği gayri resmi olarak zorunludur. Bunu özlemiyorsun. Ama öyle görünüyor ki tüm kurallar bugün pencereden dışarı atılıyor. Ne de olsa Cruise önemli bir yönetim kurulu toplantısını kaçırdı - pratikte suç. Bu nedenle, akşam yemeğine oturduğumuzda Kent'in sandalyesinin boş kalmasına şaşırmamalıyım. Ofisine kapanmış, bir yerlerde Omega'ya surat asıyor. Onunla konuşmayı denedim. Jonah onunla konuşmayı denedi. Planımız var. Kendimizi kıza kaptırmamak konusunda hemfikiriz. Bu kaba olmamız gerektiği anlamına gelmiyor.

Ne yazık ki benim yanımdaki koltuğu seçti, Cruise'un karşısında, Declan onun diğer yanında ve Jonah da Cruise'un yanında. Harika kokuyor ve koyu renk saçlarını topladığı için boğazındaki ısıruk izini mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Hayatımda bu kadar mükemmel bir şey gördüğümü sanmıyorum. Dokunmak istediğim bir şey. Yalamak. Emmek.

Çoğaltmak için.

Bu düşündüğümden daha zor olabilir. Belki de Kent'in doğru bir fikri vardır.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve omega'nın boğazındaki ısırık izine değil, konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye soruyor omega'nın arkadaşı, masanın bir ucunda oturmuş ve hepimizi bariz bir eğlenceyle izliyor.

Declan ona "Freddricho çeşitli yemekler hazırladı çünkü ne seveceğinizi bilmiyorduk" diyor.

"Avery çeşitliliği ve seçimi sever," diyor Jacks, şarap kadehini eline alıp uzun bir yudum alarak. Omega ona bir bakış fırlatıyor.

"O zaman seçici değilsin?" Ben soruyorum. Omegalar tat ve koku konusunda hassas olabiliyor. Freddricho'ya bunu daha önce hatırlatmış, listede seçtiği yemeklerin üzerinden geçmiş ve ona sarımsak ve baharattan uzak durmasını hatırlatmışım.

Tabii ki, omegalarla olan gerçek deneyimim eski. Yıllar ve yıllar geçti. Ama hatırlıyorum...

Bazı omegaların bir alfanın emriyle kayganlaştığını hatırlıyorum. Bazılarının kızgınlık anında birden fazla düğüm atabildiğini biliyorum. Bazılarının alfalarının boşalmasının tadına neredeyse bağımlı olduğunu biliyorum.

Şu anda bilmek istediğimden çok daha fazlasını biliyorum. Tüm bunların bu özel omega için doğru olup olmadığını keşfetmeyi çok merak ediyorum.

Acaba bu küçük omega herhangi birini yapabilir mi?

Başımı ovuyorum. Düşüncelerimi kontrol altına

almalıyım. "Ne yemekten hoşlanırsın?" Ona soruyorum.

Dalgın bir şekilde boynundaki yaraya dokunuyor, bu hareket tüm alfa kokularımızın yükselmesine neden oluyor. Burnu seğiriyor, göz bebekleri biraz genişliyor ve masanın altında kalçalarını birbirine sürtüyor.

Kent gibi ofisimde yemek yeme fikri giderek daha cazip görünüyor.

"Ben pek titiz değilim-"

"Gördün mü!" Jacks şarap kadehini kaldırarak şöyle diyor. "Hemen hemen her şeyi yerim."

"Bir favorin olmalı," diyor Declan. O da gülümsüyor. "Annemin peynirli makarnası." "Kulağa hoş geliyor," diyorum.

Bana gülümsüyor. "Öyle."

"Hâlâ evde yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet, kendi evimi almak için para biriktiriyorum ama kira depozitoları çok yüksek. Sanırım kendi evimi alabildiğimde doksan yaşında olacağım."

"Ne kadar lazım?" Cruise diyor ki. "Sana bir çek yazacağım."

Gözlerini deviriyor. "Ben istemedim-"

"Söylediği tek bir kelimeye bile inanma. Gizliden gizliye evde yaşamayı seviyor," diyor arkadaşı. "Yıllar önce benim yanıma taşınabilirdi. Ama yemeklerinin onun için pişirilmesini ve çamaşırlarının yıkanmasını seviyor."

Omega'nın yanakları pembeleşir.

"Ne de olsa şımarık küçük bir omega mısın?" Declan ona doğru eğilerek şöyle diyor.

"Çamaşırlarımı kendim yıkıyorum," diyor. "Ve haftada altı gün çalışıyorum."

Ben o kadar şımarık değilim."

"Bunu düzeltebiliriz," diye fısıldıyor Declan. "Her omega de-şımartılmaya hizmet eder."

Jacks, "Her kadın bunu yapar," diye .

Avery, "Belki de hepimiz içten içe biraz şımartılmak istiyoruz," diyor.

Declan'ı parmağıyla dürtüyor. "Alfalar bile."

"Alfaları şımartmak oldukça zordur," diyorum.

Jacks güler. "Öyle değil. Onlara kızgın bir omega verin ve oldukça şımarık olsunlar."

Sürü arkadaşlarıma baktım. Haksız değil. Kızgın bir omega cennetten çıkmadır. Cennet gibi ve birkaç yıldır kaçındığımız bir şey, çünkü sorun çıkarmayan bir omega bulmak zor. Cennetin bir parçası, deneyimlerimize göre, çok sık bir maliyetle birlikte geldi.

Declan konuyu hızla değiştirerek, "Sizi yemeğe çıkarmalıydık," diyor. "İkinizin de şımartılmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Ve bu Rockview'a ilk gelişimiz," diyor Jacks.

"Gerçekten mi?" Omega'ya dönerek söylüyorum.

"Evet, buraya daha önce hiç gelmedim."

De- clan, "O zaman seni önce bir tura, sonra da yemeğe götürmeliydik," diyor. "Sana okyanusu göstermeliydik."

"Ve ertesi gün tüm gazeteler resmimizi basıp aptalca haberler yayınlasın!" Jonah başını sallayarak şöyle diyor.

Jacks bardağını masaya indiriyor. "Özel hayatlarınız hakkında pek fazla şey yazmıyorlar."

"Çünkü onları gizli tutmak için çok çalışıyoruz," diyor Cruise.

"Sürünüzün bekâr keşişler gibi yaşadığına herkes inanır." Sırıttıyor.

"Gerçekten iyi insanların olmalı."

"Kiminle kurduğumuza dikkat etmeliyiz," diyor

Jonah. Hepimiz dönüp omega'ya bakıyoruz.

"Ne?" diyor.

Yemek odasının kapısı geri çekiliyor ve bir an için Kent'in yumuşayıp bize katılacağını düşünüyorum ama sonra Fredricho omzunda tabaklarla dolu bir tepsiyi dengeleyerek içeri giriyor. Tüm tabakları omega'nın önüne diziyor, ona her birinin ne olduğunu ayrıntılı olarak açıklıyor ve denemeye teşvik ediyor.

Onun dudaklarının arasından çatal çatal yemek yerleştirmesini, zevkle mırıldanmasını ve ahh çekmesini izliyoruz.

İzlediğim çoğu pornodan daha erotik. Başım ağrıyormuş gibi yapıp yemekten erken çıkabilir miyim?

Ne yazık ki, bahanelerimi sunmaya fırsat bulamadan bana dönüyor ve benimle konuşmaya başlıyor.

"Cruise bana Hamilton'ın arkasındaki beyin olduğunuzu söylediα - telefon?"

"Cömert davranıyor. O telefonun tasarımının arkasında hepimiz vardık."

"Ve mütevazı davranıyor," diyor Cruise, çatalını bana doğru sallayarak. "Bu senin parlak fikrindi. Servetimizi yaptı."

"Sende var mı?" Ona sormadan edemiyorum.

"Tabii ki var! Herkesin yok mu?"

Jonah ona "Amerikalıların %63'ü biliyor" diyor. "Biz bunu 100'e çıkarmak istiyoruz."

"Akıllı telefona asla ulaşamayacağınız bazı insanlar var," diyor Avery. "Büyükanнем hala sabit hattını kullanmakta zorlanıyor. Ona cep telefonunu nasıl kullanacağını öğretmeye çalıştım çünkü görüntülü arama yapmak falan güzel olurdu ama her seferinde tüm düğmelere basıp telefonu kapatıyor."

"Daha basit, daha sezgisel bir teknoloji geliştiriyoruz," diyorum ona. "Teknoloji ile mücadele edenler için kullanımı daha kolay telefonlar. Aslında Cruise'un Vegas'ta olma nedeni de buydu. Potansiyel yeni yatırımcılara planlarımız hakkında sunum yapacaktı." Bıçağımı ve çatalımı indiriyorum. "Neden oradaydın, Avery?"

Kent onun bir dolandırıcı olduğuna inanıyor. Onun yanında otururken bu teoriyi test edebilirim.

"Kuzenimin bekarlığa veda partisi."

"Pazartesi gecesi mi?" Declan alay ediyor.

"Vegas pahalı," diyor Avery, bir parça ekmeği kesmeye çalışırken. "Hafta içi gidersen yarı fiyatına gelirsin."

"O zaman neden Vegas'a gidiyorsun?"

Avery omuz silkiyor. "Gelinin seçimi ve gelinle tartışamazsın. Özellikle de nedimelerinden biriysen. Ya da en azından ben . Bu şartlar altında muhtemelen kovulmuşumdur."

"Özür dilerim," diyorum.

"Yapma. Altı tane daha var ve bizi parlak turuncu elbiseler giydirmekle tehdit ediyordu. Kızı seviyorum ama turuncu benim rengim değil."

"Bu kimsenin rengi değil," diye söze karışıyor Jacks.

"Bilmiyorum," diye göz kırpmıyor Declan omega'ya. "Cruise turuncunun içinde oldukça iyi görünüyor."

"Cruise'un her şeyin içinde oldukça iyi görüldüğünü hayal ediyorum," diye mırıldandı Jacks. "Kuzenin de bir omega mı?"

Jonah ona sorar.

"Evet, ailemizdeki tüm kızlar öyle."

"Peki o bir sürüyle mi evleniyor?"

Jacks güler ve Avery kaşlarını çatır. "Hayır. Çocukluk aşkıyla evleniyor."

"Bir alfa mı?" Kaşlarını çatarak söylüyorum. Çoğu alfa sürülerdedir. Olmayanlar ise genellikle pisliktir. Ya da daha kötüsü.

"Hayır, o bir beta. Lisedeyken çıkmaya başladılar, Stacey'nin ataması yapılmadan önce."

"Ve evleniyorlar mı?" Şaşırılmış bir şekilde söylüyorum.

Kesmeye ara veriyor ve dönüp bana bakıyor, koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tabii ki birbirlerini seviyorlar."

"Ama o bir beta," diye alay ediyor Declan.

"Yani?" Avery savunmacı bir tavırla, yeni bir gayretle kesmeye devam ediyor.

"Düğümü yok."

Avery kaşlarını çatıyor. "Düğümünün omegalar için aşktan daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Declan sanki yardım arıyormuş gibi masanın etrafına bakar. Ama o tuzağa kendisi düşmüştü, yine kendisi çıkabilir.

"Hayır," diyor yavaşça, "ama kızgınlık dönemindeki bir omega'nın bir düğüme ihtiyacı vardır. Onu bu düğümün içinden geçirebilecek bir alfaya ihtiyacı vardır."

"Bir omega'nın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur," diyor Avery ve bıçağını ekmek rulosuna öyle sert vuruyor ki ekmek tabağından masanın diğer tarafına kayıyor. Jacks onu yakalıyor ve geri fırlatıyor. "Bu sadece al-faların yaymayı sevdiği yanlışlar."

Declan'ın ağzı açık kaldı. Bu ifade karşısında o da benim kadar şaşkın görünüyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu yanlış bir şey değil. Aslında,

Bu temel bir gerçektir. Bir omega sıcakta düğümlenmeye ihtiyaç duyar, aksi takdirde acı verir ve-"

"Gerçekten de bana bir omega olmanın nasıl bir şey olduğunu mu anlatıyorsun Declan Hamilton?" diyor bıçağını ona doğru doğrultarak.

Bakışlarını mahcup bir şekilde yemeğine indirir. "Hayır... ama.."

"Hayır, ama. Tek başıma pek çok ısınmadan geçtim ve hala burada oturup hikayeyi anlatıyorum, değil mi? Bir al pha düğümü eksikliğinden ölmedim."

"Kahretsin!" Cruise mırıldanıyor, sanki onu kalbinden vurmuş gibi omega'ya bakıyor.

Ben de ona bakıyorum. Bu küçük şey gerçekten tek başına bir sığağa dayandı mı? Birden fazla mı? Kalbim onun için acıyor. Bunun ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Düğümlü bir dildosu var. Titreşiyor," diyor arkadaşı sessizliğin içinde.

"Evet, teşekkürler Jacks," diyor Avery, ekmeğine tereyağı sürerken.

Tanıdığım tüm omegalar bir kızgınlık dönemine tek başlarına girmeyi asla düşünmezlerdi. Neden düşünsünler ki? O neden düşünsün ki?

"Neden?" Yumuşakça soruyorum. "Neden tek başına bir sıcaktan geçesin ki?"

Omuz silkiyor ve artık yağa bulanmış olmasına rağmen ekmeğini yağlamaya devam ediyor.

"Bazen başka seçeneğim yoktu. Bazen bir seçeneğim vardı ve seçenekler ..."

"Kahretsin!" Jacks onun yerine bitirir. "Dışarıda bir sürü pislik var." Gözlerini kısıyor ve bize dik dik bakıyor. "Artı, en büyük fantezisi kızıışmış bir omega ile yatmak olan sapıklar."

"Tanrım," diyor Avery, sonunda ruloyu dudaklarına götürürken. "Bunlar en kötüsü."

Cruise'un elleri masanın üzerinde yumruk haline gelir. "Bana herhangi bir isim vermek ister misin?"

"Ne? Hayır!" Avery diyor ki.

"Yapacağım," diyor Jacks. "Ama uyarayım, uzun bir liste."

"Fark etmez," diyor göz göze geldiğimizde. Başımı sallıyorum. Ellerimi küçük omega'dan uzak tutmak için caydırılmış olabilirim ama yine de o listeyi görmek istiyorum. Yıllar içinde düşmanlarımıza, rakiplerimize ya da baş belalarına acı çektirme konusunda çok etkili olduk.

"Her neyse," diyor Avery. "Kuzenim cidden çok seviliyor ve çok mutlu. Her omega'nın bir alfaya ihtiyacı yoktur."

"Ya da bir paket," diye ekliyor Jacks ve Avery'nin koltuğunda nasıl kıpırdandığını fark etmeden edemiyorum.

Bunun bir aldatmaca olduğuna inanmak zor. Sonra tekrar ...

Her iki şekilde de planımıza sadık kalacağım.

On Dokuzuncu Bölüm

Cruise

Günaydın Alfa," diyor boğucu bir ses, gözlerimi açtığımda. Ertesi sabah. Kendimi omega ile burun buruna buluyorum, koyu renk gözleri hâlâ biraz uykulu. Kahretsin, bu şekilde uyanmaya alışabilirim, onun sıcak yumuşak vücudu benimkine sarılmış, bal peteği kokusu havada yüzüyor.

"Hmmm, günaydın," diyorum, onu daha da yakına boynuna sokuluyorum. "Nasıl uyudun?"

Kıkırdıyor. "Pek iyi değil."

"Pek iyi değil, ha? Neden böyle oldu?"

"Çok ateşli, çok azgın bir alfa yatağımdaydı."

"Şikayet mi ediyorsun? Dün gece şikayet ediyor gibi görünmüyordun." Her şey ama, gecenin çoğunu daha fazlası için yalvararak geçirdi.

Düğümü bu kadar çok seven bir omega için, düğümsüz bir ateşte acı çektiğini hayal etmekte zorlanıyorum. Tekrar olacak bir şey değil. Dün gece ona bunu yaptırdım. Bir dahaki sefere kızgınlık geçirdiğinde - ne zaman kızgınlık geçirirse

151 - bana telefon açacak ve ben de hemen orada olacağım.

Kahretsin, onun kızıışma fikri!

Ben inliyorum, o da bana karşı kıpırdanıyor.

"Dün gece pek uyuyamadığımıza göre, günü yatakta geçirebilir miyiz?" diye mırıldanıyor.

Ufaklığın üstüne yuvarlandım ve kollarını başının üzerinde birleştirdim.

"Uykunu almak ister misin?" İçine doğru ilerliyorum ve kalçalarının benim için açılmasını ve inlemesini seviyorum. Sanki o benim için, ben de onun için yaratılmışım. Birbirimize o kadar mükemmel uyuyoruz ki.

"Başka fikirlerim vardı."

Kıkırdıyorum. "Kulağa ne kadar hoş gelse de Avery," diyorum kalçalarımı çevirerek ve onun biraz daha inlemesini sağlayarak, "eğer seni kızıştırmak için bir iş gününü daha kaçırırsam, sürü arkadaşlarım canlı canlı derimi yüzebilir."

"Bize katılabilirler," diyor, sonra amına sürtünmeyi bıraktığımda öfkeyle kızarıyor. "Yani, istediğinin bu olduğunu söylemiştin."

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla," diyorum, şimdi onu daha sert sikiyorum ve altımda kıvranışını, kokusunun yükselişini, kalçalarının ve amının kaygan yapışkanlığını seviyorum. "O zaman onları seviyor muydun? Sende bir

yemekte iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ama..."

Tekrar duruyorum ve o feryat ediyor. "Ama ne?"

"Alfa," diye yalvarıyor, kalçalarını sallayarak beni tekrar hareket etmeye teşvik ediyor.

"Ama ne, Avery?"

Dudağını ısıyor ve göz göze geliyoruz. "Daha önce hiç birden erkekle birlikte olmadım. Bu yüzden... bilirsiniz..."

"Porno mu?"

"Araştırma," diye vurguluyor.

Bileklerini bırakıyorum ve boynuna kadar öpücükler kondurarak kendimi aşağıya indiriyorum. "Bu konuda endişeli misin? Bu fikirden vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır!" diyor nabzımı hızlandıracak bir şekilde. "Ama ya yapamazsam?"

"Yapabilirsin."

"Bunu bilemezsin."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum ufaklık. Ne yapabileceğini bilecek kadar çok kez amının düğümümü okşadığını hissettim." altından aşağı uzanıyorum, elimle kıcının yanağını kavırıyorum ve sonra onu buluyorum

diğer delik. Bir parmağımı içine sokuyorum. Bu sefer inliyor, vücudu macuna dönüyor. Görünüşe göre bu küçük omega amında sikimi ve götünde parmağımı seviyor. Aslında, çok hoşuna gidiyor ve onu orada test ediyorum. Her seferinde bir parmak ekliyor, her seferinde onu daha da genişletiyordum. "Ve buraya gelince, ufaklık, sanırım hazırsın."

Boşalana kadar onu biraz daha becerdim. Amı sikimi sağıyor, kıcı parmağımın etrafında sıkıyor.

"Benimkini de burada mı istiyorsun, tatlım?" Dilimi ısırık izimin etrafında ve çevresinde yalayarak ona soruyorum.

Nefes alıyor.

Cevabını bekliyorum.

Onu gerçekten götünden sikmek istiyorum. Ama sadece o da bunu istiyorsa.

"Evet," diye fısıldıyor sonunda.

"Emin misin? Eğer yapmak zorunda değiliz-"

"Alfa," diyor. "Bana sormanı bekliyordum."

Dilim tutuldu ve yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. "Yaptın, değil mi?"

Yüzüne yayılan o güzel gülümsemelerden biriyle başını sallıyor.

Her zamankinden daha sert bir şekilde içinden sıyrılıyorum ve kalçalarını tutup omuzlarımin üzerinde kancalanana ve leğen kemiği öne doğru yuvarlanana kadar manevra yapıyorum, amı ve kıcı tam bir oyun dışı. Müthiş bir manzara.

Zaten onun kayganlığıyla sırlıslık olmuştum, ama o inleyene ve ondan daha fazla kayganlık damlayana kadar deliğini tekrar okşayarak birkaç dakika geçiriyorum. Sonra uyarılmayı sikimin üzerinde yumuşatıyorum.

"Bunu istediğine emin misin, tatlım?" Fikrini değiştirirse ne halt edeceğimden bile emin olmadan soruyorum.

"Lütfen Alfa," diyor öyle bir sesle ki içim içime sığmıyor.

Burada daha da sıkı, o kadar sıkı ki tüm hava ciğerlerimden boşalıyor ve coşku kasıklarımın vücuduma doğru yüzüyor.

"Fffuuuuccckkk," diye kekeliyorum, "bu çok... İyi misin tatlım? Canını yakıyor muyum?"

Başını sallıyor, vahşi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Onları öpüyorum, yalayarak uzaklaştırıyorum, tüm duygularını hissediyorum, tüm zevki bağ aracılığıyla bana geri yansıyor. Bu çok güçlü, çok kuvvetli, çok bağımlılık yapıcı. Ama daha fazlasını istiyorum. Onun gelmesini istiyorum.

Kıcını sikerken klitorisini okşuyorum ve çok geçmeden o da taklalar atmaya başlıyor, o coşku benim de damarlarımda dolaşüyor, böylece birlikte geliyoruz, ikimizin de tutabileceğinden emin olmadığım beyanlarda ve sözlerde bulunuyoruz.

* * *

Bir şekilde kendimizi yataktan dışarı sürüklüyoruz ve havuz evinin mutfağında kahvaltı için Jacks'e katılıyoruz.

Avery ve Jacks'e "Ofise gitmem gerekiyor," diyorum.

Omega'nın yanakları bu sabah ona yaşattığım orgazmlardan dolayı hâlâ kızarmış durumda ve kaşığını greyfurtun içine daldırırken memnuniyetle kendi kendine mırıldanıyor.

Şu anda yapmak istediğim en son şey çalışmak. Onu omzuma atıp yatağıma geri götürmek istiyorum ama telefonumda Kent'ten gelen bir sürü kızgın mesaj var ve ben paket arkadaşımın aramı düzeltmek için bir şeyler yapmak istiyorum.

"Ofis mi?" Avery başını kaldırıp bana bakıyor. "Sanırım seninle gelmemi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Eğer ben gidiyorsa, o da gelmek zorunda. "Bu bir sürü dilin dolaşmasına neden olmaz mı?" "Arka girişi kullanabiliriz."

Jacks kıs kıs güler ve Avery ona bir bakış fırlatır. "Ne? Bu sizin balayınız. Birbirinizin arka girişlerini keşfetmek istiyorsanız beni yargılamayın."

Avery'nin yanakları parlıyor ve ben homurdanıyorum. Kendime engel olamıyorum. Bu sabah Avery'nin arka girişini keşfetmek muhtemelen hayatımın en güzel anıydı.

Avery çenesini yumruğuna ve bana az önce arkadaşına attığı aynı baskısız bakışı atıyor.

"Özür dilerim," diyorum utangaç bir ifadeyle ve o gülümsüyor.

"Tanrım," diyor Jacks, "siz ikiniz Avery'nin ebeveynlerinden daha evcimensiniz ve onlar sonsuza dek evliler."

Avery bakışlarını greyfurtuna geri çevirir. "Ofisinize gitmekten mutluluk duyarım. Nerede çalıştığınızı görmek isterim."

"Bu senin balayın!" Jacks itiraz ediyor.

Belki de haklıdır. Belki de işi unutup Omega'ya odaklanmalıyım. Kent'le sonra ilgilenirim. Sonra tekrar, ofise gitmek

Omega'yı arkadaşlarımla burnunun dibinde sunmak için mükemmel bir bahane. Dün gece Declan, Max ve Jonah'ın de-erleriyle ne kadar sıkı savaştıklarını gördüm. Heck, kokuları her yerdeydi. Onun cazibesine kapılmaları an meselesi ve sonra...

"Teknik olarak evet, ama-" Ben de diyorum ki.

"Gerçekten umurumda değil," diyor Avery, greyfurtan havaya fıskıran meyve suyu gözünden kıl payı kaçarken eğilerek. "Kitabımı getirip kendimi eğlendirebilirim. Ya sen, Jacks?"

"Ben de geleceğim," diyor. "Hamilton binası ilgimi çekti. Puflarınız, trambolinleriniz ve langırt masalarınız olduğu doğru mu?"

"Hayır," dedim.

Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor ama sonra omuz silkiyor. "Yine de geldiğim için mutluyum."

"Ne giymeliyim?" Avery bana soruyor.

Aklımdan bir dizi uygunsuz fikir geçiyor ve kaşlarını ikinci kez kaldırıyor.

"Ne istersen" diyorum, sonra sırtarak ekliyorum, "Bart Simpson olmasın yeter."

O kıkırdıyor ve Jacks başını sallayarak aramıza bakıyor.

* * *

Özel asansörden çıkıp Hamilton binasının tepesinde Declan'la paylaştığım ofise girdiğimizde Jacks ıslık çalıyor. Avery kapıların yanında durdu, ağzı açık kaldı.

"Manzara..." diye mırıldanıyor.

Declan çoktan masasına oturmuştu ama ayağa kalktı ve hepimize doğru yürüdü.

"Etkilendin mi?" diye soruyor.

Omega başını sallıyor. "Şehir çok büyük... ve liman, ve okyanus..."

Jacks cama doğru yürüyor, nefes alıyor ve ardından koluyla buğuyu siliyor. "Hangi tekne senin?"

"Şu anda orada değil," diyor Declan, kayıtsızca. "Karayipler'de demirlemiş durumda."

"Elbette," diyor Jacks, inanmaz bir şekilde başını sallayarak. "Tam olarak kaç tane eviniz var?"

Declan ukala bir sırtıyla omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sayısını unuttum." Masama doğru yürüyorum ve bilgisayarımı açıyorum.

"Kahve alın hanımlar," diyorum ma- chine'e doğru el sallayarak. "Ve rahatınıza bakın." Koltukları işaret ediyorum. Avery bir tanesine oturuyor ve çantasından bir kitap çıkarıyor. Ofiste geçireceğim bir günün Avery etraftayken her zamankinden çok daha iyi geçeceğini kabul ederek koltuğuma yerleşiyorum, bağlılığım içimde uğulduyor.

Jacks pencereden manzarayı incelemeye devam eder ve ardından binanın geri kalanını keşfedip keşfedemeyeceğini sorar.

"Size söylüyorum," diyorum, "trambolin saçmalığı sadece saçmalık."

"Hâlâ ilgimi çekiyor," diyor, "gelmek ister misin, Avery?"

"Gelemem," diyor Avery, önce karnını sonra da beni işaret ederek.

"Ahh, evet, doğru. Öğle yemeğinde seni bulurum o zaman. İyi olacak mısın?"

Avery kitabını kaldırıyor. "Gerçekten ilgi çekici bir kısma geldim. İyi olacağım."

Jacks onun tacını öpüyor ve asansörde kayboluyor. Kapılar kapanıyor ve üçümüz yalnız kalıyoruz.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına odaklanıyorum. Yetişmem gereken yazışmalar ve gözden geçirmem ve harekete geçmem gereken birkaç rapor var.

Yine de gözlerim ofisin karşısındaki küçük omega'ya takılıyor. Bacaklarını sandalyenin koluna asmış, ileri geri sallıyor ve kitabına dalmış bir şekilde bakıyor, gözleri sayfanın üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Genellikle çalışırken boğazımda bir endişe fokurdar, bir sonraki krize karşı tetikte, söndürmemiz gereken bir sonraki yangına karşı tetikte, bir sonraki zor karara hazır olurum. Bugün öyle değil. Sandalyemde arkama yaslanıp e-postalarımı okurken, daha önce iş yerinde hiç bu kadar sakin hissetmediğimi fark ediyorum. Bu içerik.

Altıma sıçmalıyım. Her şeyi ettim.

Ama bu bir hata gibi hissettirmiyor. Hiç de berbat hissettirmiyor.

Yirminci Bölüm

A çok
Kitabımın başka bir sayfasını çeviriyorum, hikayeden etkilenmiş gibi yapıyorum içinde. Bu iyi bir hikâye. Ama ofisin diğer tarafındaki iki adam için hiçbir şey ifade etmiyor; ağır, erkeksi kokuları havada dönüyor ve tüm dikkatimi çekiyor.

Kitabımı biraz daha yukarı kaldırıyorum ve üstünden onlara bakıyorum.

Her iki alfa da ceketlerini sandalyelerinin arkasına asmışlar ve gıcır gıcır gömlekleriyle oturuyorlar - Cruise'un ki koyu gözlerini tamamlayan açık mavi, Declan'ın ki ise altın rengi bronzluğunu gösteren beyaz.

Cruise kollarını sıvayarak güçlü ön kollarını sergilerken, Declan'ın gömüğünün yaka düğmeleri açılmış ve yontulmuş göğsü ortaya çıkmıştır.

Cruise parmağını klavyesine oldukça seksi bulduğum bir şekilde vuruyor ve Declan parmaklarını sakalının arasından öyle şehvetli bir şekilde geçiriyor ki bu yasadışı olmalı.

Kalçalarımı birbirine sürüyorum.

Neyim var benim? Takım elbiseli adamlar. Masa başı işlerde çalışan adamlar.

Bu sıcak değil.

Yanan binalardan insanları çıkaran itfaiyeciler sıcaktır.

Saldırı parkurlarında koşan askerler ateşlidir.

Devasa baltaları ve aynı derecede devasa kaslarıyla oduncular seksidir.

"Oduncular mı?" Cruise odanın diğeri tarafından sıçradım ve neredeyse kitabımı düşürüyordum.

"Ne?"

"Oduncuları seksi mi buluyorsun?"

"Oduncular mı?" Declan işinden başını kaldırıp bakıyor.

"Evet, oduncular," diyor Cruise. "Avery onları seksi buluyor."

"Onları odun keserken görseydin sen de öyle yapardın," diyorum ona.

"Odun oduncuları izleyerek çok mu zaman geçiriyorsun?" Cruise hafif bir hırıltıyla sorar.

"Videoları gördüm."

Declan sırtıyor. "Evet, ne tür videolar?"

"O türden değıl," diyorum ona, kitabımı kaldırarak. "Bunun için romanlarım var."

"Kitaplarınızda çok sayıda oduncu var mı?" Declan soruyor.

"Kovboylar," diyorum. "Bir kızın ihtiyaçları vardır."

Declan ellerini kaldırır. "Yargılamıyorum."

Başımı eğiyorum. "Bana porno izlemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Cruise o kadar içtenlikle "" diyor ki neredeyse ona inanacağım. "Ben

Doğruyu söylüyorum," diye itiraz ediyor, kuşkularımı bağ aracılığıyla kaydediyor. "Çok canlı bir hayal gücüm var. Pornoya ihtiyacım yok." Parmak ucuyla alnına vuruyor.

"Peki senin bu hayal gücün ne tür şeyler yaratıyor?" Merakla sordum.

Bakışlarımı tutuyor ve bir yuvanın minderlerine ve battaniyelerine gömülmüş, ateşler içinde kıvranan bir omega ile onu sertçe döven bir alfanın çok canlı bir fantezisini görebiliyorum. Söz konusu omega bana çok benziyor ve alfa da Cruise'a çok benziyor. İtiraf etmeliyim ki, bu fanteziye tamamen .

İç çekiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor

karanlık bir şekilde. "Hı hı,"

diyorum dudağımı ısırarak.

"Ne?" Declan sesleniyor, sesinde bir çaresizlik notası var.

"Nelerden hoşlanır?"

"Ona bir yuva yapma ve kızgınlığı boyunca azdırma fikri," diyor Cruise ve boğazımdan bir inilti kaçıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Declan. "En sevdiğim fantezimi duymak ister misin, küçük omega?"

Bakışlarım otomatik olarak Cruise'un sürü arkadaşına kayıyor ve başımı sallıyorum.

Sandalyesini masasından biraz uzaklaştırır.

"Hayalimde, küçük sevimli bir omega sekreterim var-"

"Küçük, sevimli bir omega sekreterin olmadığına emin misin?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum.

Declan omuz silkerek, "Çok tatlı," diyor ve içimde kıskançlık duygularının kabarmasına neden oluyor. "Ve annemle aynı yaşta."

"Bazı erkekler bundan hoşlanır,"

diye mırıldandım. "Ayrıca mutlu

bir evliliği var." "Hmmm,"

diyorum.

"Devam edebilir miyim?" diye sorar.

Kıskançlık hala vücudumda yüzüyor olsa bile onu reddedemeyecek kadar meraklıyım. Başımı sallıyorum.

"Ona ne söylersem harfiyen yapan küçük, sevimli bir omega sekreterim var."

"Bu kadar mı?" Dedim. Kafa karıştırıcı bir şekilde, özellikle Cruise'un ateşli fantezisinden sonra biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

"Bana bu omega'ya ne yapmasını söylemekten

hoşlandığımı sormadın." Gözlerimi deviriyorum. "Ona ne

yapmasını söylemekten hoşlanıyorsun?"

"Ona kalemını ve defterini bırakmasını ve külotunu çıkarmasını söyledim." "Oh," diyorum, gözlerimi onun yüzünden ayıramadan.

"Sonra ona masamın üzerine eğilmesini ve eteğini kaldırmasını söylüyorum, böylece dolgun küçük kıcını ve güzel pembe amını görebiliyorum. Ve biliyor musun, küçük omega?"

"Ne?"

"Tam olarak dediğimi yapıyor, emrimle bacaklarını ayırıyor. Sonra da onu masamın üzerinde becerip düğümlüyorum."

"Oh," diye tekrarlıyorum, kanım ısınıyor.

"Sanırım o da bu fanteziyi seviyor," diye fısıldıyor

Cruise. "Seviyorsun, değil mi ufaklık?"

Tereddüt ediyorum, sonra başımı sallıyorum, kitabımı yere bırakıyorum ve sandalyemden kalkıyorum. Gevşek saçlarımı ellerimin arasına alıp topuz yapıyorum ve bileğimdeki bantla sabitliyorum. Sonra yürüyorum

Declan'ın masaüstünden bir kalem ve kağıt parçası almasına doğru.

"Günaydın Bay Hamilton," diyorum aşırı cıvıl cıvıl bir sesle, "bugün benim için ne gibi görevleriniz var?"

Declan'ın gözleri kararıyor ve sırtıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve çenesini sıvazlıyor.

"Dosyalama ve telefonlarıma cevap verme dışında mı?" Ona surat astım. "Ne isterseniz, Bay Hamilton."

"Her şey mi?" diye homurdanıyor.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye mırıldanıyorum.

"O zaman şu külotu çıkarın, Bayan Loren. Şimdiden mahvolmuş olmalılar. Hepimiz ne kadar ıslak olduğunuzun kokusunu alabiliyoruz."

Kalemi ve kâğıdı tekrar masanın üzerine bırakıyorum. Sonra elbisemin eteğinin altından uzanarak iç çamaşırlarımın ipeksi kumaşını kavriyorum bacaklarımdan aşağı doğru kaydırarak çıkarıp yere atıyorum.

"Düzenli bir ofisi severim, Bayan Loren," diyor Declan. "Şunları bana verin."

Onları almak için eğildim ve bunu yaparken alfaya eteğimin altındakini gösterdim.

Homurdanıyor ve külotun üzerinden geçtiğimde, külotu elimden kapıp bir çekmecenin içine tıkıyor. Sonra kolunu masasının yüzeyinde gezdirerek dizüstü bilgisayarını ve kâğıtlarını yere düşürüyor.

"Masaya yaslanın Bayan Loren ve eteğinizi yukarı çekin. Şimdi seni becereceğim."

Olayların bu şekilde gelişmesinden şikâyetçi olup olmadığını anlamak için Cruise'a doğru bakıyorum.

"Ne bekliyorsunuz Bayan Loren?" diyor. "Al- pha'nın dediğini yap."

"Emredersiniz efendim," diyerek masanın etrafından dolanıyorum ve yüzeyine doğru eğiliyorum.

Declan yine hırlıyor ve vücudunun sıcaklığını ve ağırlığını bedenimde hissediyorum. "Eteğini kaldır, Omega."

Etrafıma uzanıp onu yukarı çekiyorum, klimadan gelen serin hava kıcımlı okşuyor.

Declan kıcımlı sıkıyor ve sonra kulağıma fısıldıyor. "Benim için sessiz olman gerekecek, küçük Omega. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum, kıcımlı ona karşı oynatıyorum ve pantolonunun içinden sert sikini hissediyorum.

"Aferin kızıma," diyor ve bir an fermuarının sesini duyuyorum, bir an sonra da sikinin başının sıcak baskısını hissediyorum.

Kaygan deliğimden kayıyor ve ben miyavlıyorum. Ama söz verdiği gibi içime girmiyor. Bunun yerine bir parmağını saçımın lastiğinin altına sokuyor ve çekip çıkarıyor, saçlarım omuzlarıma dökülüyor. Elinde topluyor, yumruğunun etrafında döndürüyor ve başımı yukarı doğru çekiyor.

"Seni sert sikeceğim."

Serbest eliyle kalçamı kavırıyor ve içime dalıyor, vücudunun gücü beni ayak parmaklarımdan ucuna kadar itiyor.

"Fuuuuccckkkk," diye homurdanıyor.

Saçlarımı biraz çekiştiriyor ve kafa derimdeki acı ile içimdeki ağır siki mükemmel bir kombinasyon oluşturuyor.

İlk başta sözümü tutmayı başarıyorum, o içime girerken ve masa inleyip gıcırdarken boğazımda fokurdayan iniltileri bastırıyorum. Ama sonra Cruise'un gözlerini yakalıyorum, bizi kasıtlı olarak izliyor, karanlık ve özlem ve şehvet dolu.

Bu bağ sayesinde onun da ne kadar tahrik olduğunu, benimle ne kadar gurur duyduğunu hissedebiliyorum.

Bu çok fazla. Ağzımdan çıkan küçük çığlığa engel olamıyorum.

"Sessiz ol küçük Omega, kapının hemen dışında çalışan insanlar var," diye fısıldıyor Declan.

"Hmmm," diyorum, tekrar çığlık atma isteğimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu çok iyi hissettiriyor. Milyonlarca kez bir sürüyle birlikte olmayı hayal etmişim. Ama bu şekilde izlenmenin ne kadar erotik olacağını hiç fark etmemişim.

Declan beni becermeye devam ederken üzerime eğiliyor ve elini kalçamdan çekerek ağızma sarıyor.

"Şşşt, ufaklık, işte iyi bir kız."

Tekrar bağıriyorum, bu sefer avucu sesi bastırıyor.

"Senin vahşi bir ufaklık olacağını bilmeliydim. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Sik ve düğüm için yanıp tutuşan küçük vahşi bir omega."

"Evet," diye inliyorum eline, "bir düğüm."

"Henüz değil, önce senin gelmen gerek. Benim için gelecek misin?" diye soruyor, başımı geriye doğru çekerek.

Bu beni uçurumun kenarından aşağı yuvarlıyor ve zevk dalgaları vücudumda yüzerken masanın üzerinde sarsılıyorum.

"Senin sikini mi sağlıyor?" Cruise Declan'a seslenir.

"Evet, iyi bir omega'nın yapması gerektiği gibi," diyor Declan ve sonra o da boşalıyor, içime boşalırken yüksek sesle homurdanıyor ve düğümü dışarı çıkıp beni genişçe geriyor.

"Oh Tanrım," diye inliyorum başka bir orgazm beni vururken.

Bu çok ateşliydi ve birlikte olmanın yüzeyini daha yeni çizdik.

Bölüm Yirmi Bir

Declaran

Kolluğuma geri yerleştirdim, omega'yı aldım, sikim hala amında düğümlemişti.

"Bu gerçek fanteziden milyon kat daha iyiydi," diyorum ona.

"Hmmm," diyor, ben boğazındaki ısırık izini okşarken gözlerini kapatıyor. "Peki masanda toplam kaç tane omega siktin?"

"Sen ilksin, tatlım." "Betalar mı?"

"Hayır."

"Buna inanmak bana neden zor geliyor?"

"Onunla aynı ofisi paylaşıyorum. Bunun doğru olduğunu teyit edebilirim," diyor Cruise.

Başımı omega'nın boynundan kaldırıyorum ve ona bakıyorum. Biz bir sürüyüz. Teoride, aramızda kıskançlık ve rekabet olmamalı. Ama bu olmadığı anlamına gelmiyor. Cruise bulduğu bu küçük omegayı paylaşmamız için istekli görünüyordu, bu gerçeğin onu farklı bir şekilde vuracağı anlamına gelmiyor.

Ancak adam, beni rahatlatacak şekilde, çok mutlu görünüyor.

Diğerlerinin hissedeceğinden emin olmadığım bir şey.

"Hâlâ inandığımdan emin değilim," diyor omega, amı düğümümün etrafında titreşirken. "Bahse girerim kendini masanın üzerine atmak için sıraya giren kadınlar vardır. Buna karşı koymak oldukça zor olurdu."

"Sana karşı koymak oldukça zor, Avery," diyorum ona, dilimi bu kez ısırık izinin üzerinde yalayarak onu lezzetli bir şekilde ürpertiyorum. "Ellerimi senden uzak tutmam gerekiyordu."

Omurgası sertleşiyor ve omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor.

"Neden?"

İnledim. "Ben bir alfayım. Hepimiz alfayız. Bir omega ile sevişmeye başladığımızda oldukça sahiplenici, oldukça saplantılı ve oldukça hızlı oluruz ve bu kalıcı bir anlaşma değil, değil mi? Cruise ile aramızdaki bağın etkisi geçer geçmez bizi terk edeceksin."

Omega bakışlarını Cruise'a doğru çeviriyor.

Adam çenesi ve omuzları gergin bir şekilde ona bakıyor. de tek kelime etmiyor.

Cruise'un dişlerinin derisinde açtığı çukurları dudaklarımda hissederek yarayı öpüyorum. Avery gibi bir omega ısırılmış olsaydım, onu bırakamazdım. Günlerimin geri kalanında kucağımda böyle düğümlemiş oturmasını isterdim.

Ama ben sürünün duygusal olanıyım - bana hep böyle söylerler. Cruise, o her zaman daha akli başında olmuştur. Ve Kent'e gelince.

"Ellerinin üzerimde olmasından hoşlanıyorum," diye fısıldıyor Avery sonunda. "İki elinin de üzerimde olmasından hoşlanıyorum. Bu muhtemelen pek mantıklı değil - söylediğin gibi. Siz alfalar sahiplenici ve saplantılı olabilirsiniz ama biz omegalar da çok çabuk bağlanır ve bağımlı oluruz. Öte yandan, mantıklı olanı yapma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Aklımın değil kalbimin sesini dinleme eğilimindeyim."

Cruise yumuşak bir sesle, "Bu seviyorum," der.

"Başımı belaya sokuyor," diyor ona gülümseyerek, sonra da kucağımda kıvranıyor. "Başka bir örnek daha."

Ona önümüzdeki on gün boyunca bu tür bir belaya bulaşmaktan mutluluk duyacağımı söyleyecektim ama buna fırsat bulamadan ofisin kapısı çalındı.

"Bay Declan Hamilton," diyor gerçek sekreterim kapının diğer tarafından.

"Kahretsin," diyor Avery kucağımda.

"Sus," diye fısıldadım ona. Sonra daha yüksek sesle, "Ne oldu, Mary?" diyorum.

"İnovasyon ekibiyle toplantınız şimdi başlıyor." "Beş dakika ertele," diyorum, sonra aşağıya bakıp Omega, "Aslında on beş olsun." diye ekledi. Kimi kandırıyorum, düğümüm yakın zamanda sönmeyecek. Hâlâ omega'ya kıızıışmış gibi tohum pompalıyorum.

Ahhh sıcaklık...

Avery bana dirsek

attı. "Ne?" "Ne?"

dedim.

"Size bir rapor yazdırmasını isteyip istemediğinizi sordu."

Boğazımı temizliyorum ve ofisin zeminindeki dizüstü bilgisayarına bakıyorum.

Ekran çatlamış.

"Evet, lütfen, Mary. Teknik desteği de buraya gönderebilir misiniz?"

"Elbette," diyor ve sonra ayak seslerinin geri çekildiğini duyuyoruz.

Kapıya.

"Sence biliyor muydu?" Avery gıcırıyor.

"Muhtemelen. Oldukça gürültücü küçük bir şeysin." "Elimde değil," diyor.

"Hoşuma gidiyor," diyor Cruise ona. "Omega'mın ne zaman eğlendiğini bilmek istiyorum."

Omega'sı mı?

Konuşan tahvil mi yoksa Cruise mu?

Yine de, küçük şeyin boğazını biraz daha sıktıkça ve ağzından daha fazla ses çıktıkça, onu bizim olarak düşünmeye başladığımı fark ediyorum.

Kahretsin, Avery yanılmamış, bu bir bela yığını.

* * *

Arkadaşı öğle yemeğinden hemen önce geri döner, bu sırada Avery külotu olmadan kitabıyla birlikte kendi koltuğuna geri dönmüştür.

Onları geri istedi. Ben de hayır dedim. Biraz tartıştı ama ona külot olmadan amını yemenin benim için ne kadar kolay olacağını hatırlattığımda yumuşadı.

Fırsat doğar doğmaz bu sözümü yerine getirmek için sabırsızlanıyorum.

Arkadaşı hepimize şüpheyle bakıyor. Onu suçlamıyorum. Havada kesin bir seks kokusu var - herhangi bir alfa veya omega için açık. Umarım Jacks gibi bir beta için o kadar net değildir.

"Trambolin yoktu," diyor tiksintiyle. "Sana söylemiştim," diyor Cruise.

"Ya da langırt masaları veya armut koltuklar. Aslında, uzaktan ilgi çekici olan tek yer inovasyon laboratuvarıydı. Ama orada beyaz önlük bile giymiyorlardı. Sadece bilgisayarlarının başına yapışmış bir sürü adam vardı."

"O zaman neden ilginçti?" Avery kitabını kapatarak soruyor. "Yeni ürünlerden bazılarını sergiliyorlardı."

"Gizli ürünler," diyorum.

"Ne gibi?" Avery soruyor.

"En yeni Hamilton akıllı telefonu."

"Çok güzel," diyor Jacks. "Gelip görmelisin." Avery karşıdan Cruise'a bakar.

"Bu öğleden sonra sizi oraya götüreceğim. Gerçi kim olduğunuzla ilgili gizli bir hikayeye ihtiyacımız olacak."

"Onlara vergi müfettişi olduğumu söyledim."

İnledim. "Müthiş." Kısa sürede basına haber sızdıran personelimiz olacak.

"Peki, siz gerçekten öğle yemeği yiyor musunuz?" Avery soruyor. "Yoksa çok mu meşgul ve önemlisiniz?"

"Yemek yemek için çok meşgul ve önemli," diyorum. "Ama sizin için bir mola vermeye ikna edebiliriz. Ne arzu edersiniz?"

Bana bir kaşını kaldırıyor ve kıza bağlı olmayabilirim ama bir tahminde bulunabilirim.

"Şu anda bir çizburger için adam öldürebilirim." Jacks diyor ki.

Bunu, Avery ve arkadaşının en iyi öğle yemeği seçenekleri üzerine ileri geri tartıştıkları uzun bir tartışma izler. Sonunda Cruise onları şehirdeki en iyi sandviç dükkanına götüreceğini söyleyerek tartışmayı kapatır.

"Sen de geliyor musun?" Avery kirpiklerinin arasından bana bakarak soruyor.

"Sana yetişirim. Önce yapmam gereken bir şey var."

Üçünün gitmesini bekledim ve sonra sandalyeme geri çöktüm.

Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum ve aynı zamanda çok mutluyum.

İşletme fakültesine girdiğimden beri masamın üzerinde bir kızla yatmak istiyorum.

Ancak bunun korkunç İK sonuçları, bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmeme engel oldu.

Avery söz konusu olduğunda sonuçlar daha da feci olabilirdi ama yine de karşı koyamadım.

Kız şeker gibi. Tatlı. Bağımlılık yapıyor. Vücudumda bir vızıltıya neden oluyor.

Başımı sallayarak kendi kendime gülümsüyorum.

Pişman değilim. Aslında, söz verdiğim gibi onun amını yiyeceğim ve bu öğleden sonra onu masamın üzerinde tekrar becereceğim - kimi kandırıyorum.

Ama sürü arkadaşlarım çok kızacaklar. Kızacaklar, öfkelenecekler, ihanete uğrayacaklar.

İsteksizce ayağa kalkıyorum ve Max'in ofisine doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde telefonla konuşuyordu ve ben de oturup beklemeye başladım, ayaklarım yere vuruyordu.

"Ne?" Max ahizeyi yerine koyarken şöyle der. "Gergin görünüyorsun.

Gergin olmandan nefret ediyorum. Ne oldu?" "Erm..."

Gözlerini kısar. "O kadar kötü mü?"

"Bakış açınıza göre değişir."

"Ya seninkinde?"

"İnanılmaz."

Omuzları bir parça gevşiyor, sonra tekrar geriliyor. "Peki ya benimkinde?"

Nefes alıyorum. "Omega'yı becerdim."

Max uzun, çok uzun bir süre bana bakıyor. Heyecanını okumaya çalışıyorum, beni boğacak mı yoksa affedecek mi anlamaya çalışıyorum.

"Yaptın mı? Ne zaman? Nasıl?"

"Nasıl? Sana biyoloji dersi vermemi mi istiyorsun?"

"Declan," diye uyarıyor.

"Ofisimizde, masamın üzerinde, yaklaşık bir saat önce." "Masanızın üzerinde."

Dizlerimin üzerine eğildim, ayağım hâlâ sallanıyordu. "Evet."

Yüzünde bir sürü ifade uçuşuyor - öfke, ihanet, şaşkınlık, şehvet.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Diyorum.

"Senden nefret mi ediyorum?" Gönülsüzce gülümsüyor. "Hayır, dostum. Aptalca bir plandı. Asla bağlı kalamayacağımız bir şey. Sen

bunu biliyordum. ."

"Ama Kent ve Jonah kafalarında bir fikir oluşturdıklarında..."

"Evet." Elini yüzünde ovuşturuyor. "Kahretsin, acaba Cruise'u öğleden sonra ofisimde çalışmaya ve omega'yı da yanında getirmeye ikna edebilir miyim?"

"Hayır, öğleden sonra onu yiyeceğime dair omega'ya söz verdim bile. Onu tatmak için çok çaresizim."

"Belki o şovu izlemeye gelirim," diyor.

"Biliyor musun, bence bu hoşuna giderdi. Omega küçük bir aktris. Gösteri yapmayı sever. İzlenmeyi seviyor."

"Şimdi öyle mi?" diyor, gözleri kararıyor. Sonra başını sallar. "Jonah çok kızacak. Kent olacak..."

"Apokaliptik mi?"

"Daha kötü."

"Kahretsin."

"Gerçekten Kent'in dediği gibi bir dolandırıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor. "Hayır," diyorum inançla. "Bence o gerçek bir anlaşma, Max. Bir yüz."

Kızların her numara yaptığını biliyorum. Ama bu sahtekârlık değildi. Boşalması, amının etrafımda titreşmesi, rol değildi.

Gerçek bir şeydi.

Yirmi İkinci Bölüm

A çok
Mühimlenen hayatımın en garip öğle yemeğinden sonra (gerçekten sandviç yiyen bir adamdan tahrik olur mu? Bunun cevabı, evet, evet öyle. Özellikle de ben kendi yemeğimi zorla mideye indirmeye çalışırken bana "seni becermek istiyorum" bakışları atıyorsa), Jack beni alfanın ofisinin sessiz bir köşesine sürüklüyor ve orada özel bir konuşma yapmaya çalışıyoruz.

Hiçbir konuşma gerçekten özel değildir. Cruise bizi bağ sayesinde duyabiliyor ve zaten bir alfanın duyma yetisi özellikle çok iyi. Her kelimeyi duyduklarına eminim. Bu Jack's'i durdurmuyor.

"Senin için biraz daha araştırma yaptım," diye tıslayarak telefonunu çıkarıyor. Ona şaşkın bir bakış fırlatıyorum. "Şu bilmem ne hakkında mı?" diyor, işlerine dalmış gibi yaptıklarından emin olduğum iki alfayı işaret ederek.

"Ah şu," diyorum, onu daha yakına çekip başımı tam onunkine yaslayarak. "Ve?"

"Ve bana borçlusun, Avery. Rockview'de zamanımı böyle geçirmeyi hayal etmemiştim. Ama," diye ekliyor ben kesmeye çalışırken, "sen benim en iyi arkadaşım olduğun ve seni sevdiğim için

senin ve mutluluğun için çok büyük fedakârlıklar yapacağım. Ve eğer mutluluk beş çok büyük, çok iyi donanımlı alfa şeklinde geliyorsa, öyle olsun."

"Bu biraz ilerleme kaydetmiş olabilirim," diye kulağına fısıldıyorum.

"Ne? Nasıl?"

"Siz binayı keşfederken."

"Ofiste." Jacks başını sallıyor. "Demek araştırma çabalarım boşunaymış."

"Hayır, hayır," dedim. "Henüz o kadar ileri gitmedik." Sesimi daha da alçaltıyorum, ancak bu devasa ofisin karşı tarafındaki alfaların gerginliğini hissedebiliyorum. İkisi de her kelimeyi yakalamak için zorlanıyor. "Declan ve ben bir şeyler yaparken... yaparken..."

"Bir süre mi?" Jacks'in vücudu da artık gerginlikten gerilmişti.

"Cruise izlerken."

"Kutsal makarna!" diye bağırır ve Declan'ın kafası işinden kalkarken Cruise ayağa fırlar.

"Ne?" Cruise telaş içinde. "Sorun nedir?"

"Görünüşe göre hiçbir şey," diyor Jacks.

"Kız muhabbeti," diye açıklıyorum.

"Kızların ne hakkında konuştuğunu hep merak etmişimdir," diyor Declan, biraz da hülyalı bir şekilde, bana doğru bakarak.

Jacks sırtıyor. "Regl dönemleri, kramplar ve-"

"Tamam, tamam," diyor Declan, bakışlarını tekrar işine çevirirken yüzündeki hülyalı ifade kayboluyor.

"Aslında, Avery de tam bana bu yeni-"

"Ayrıntılara ihtiyacımız yok," diyor Declan, sözlerimizi duymamak için kolunu neredeyse başının etrafına sarıyor.

"Jacks!" Kıkırdıyorum.

"Kulak misafiri olmak onun hakkı," diyor.

Kendini koltuğuna geri bırakırken Cruise'un gözlerini yakalıyorum. Jacks'e Cruise'un dinlemeye yardımcı olamayacağını söylemenin bir yararı yok, yine de en azından deneyecek kadar kibar olmasını umuyorum.

"Nasıldı ?" Jacks diyor ki. "Hiç üçlü yapmadım." "Peki ya zaman-"

"Sayılmaz."

"Gerçekten iyi," diyorum Cruise'un bakışlarını Jacks'in omzunun üstünden tekrar yakalayarak.

Bana göz kırpmıyor ve bence bu kum-ceviz yemekten bile daha seksi. *Sandviç* yiyorsun, *ha?* Bağıın içinden hırlıyor. "Avery!"

Jacks omzuma vurarak söylüyor. "Ha?" Bakışlarımı alfadan uzaklaştırarak söylüyorum. "Duygular ne olacak dedim?"

"Duygular mı? Hmmm, oldukça iyi."

Jacks elini yüzüne silerek, "Kukundaki hisler değil," diyor, "kalbindekileri. O konuda iyi misin?" Yüzümü dikkatle incelediği o şeyi yapıyor.

"Evet, iyiyim. Bana söylediğin gibi ." "Ve senin istediğin gibi ..."

"Evet, kesinlikle istedim. Çok çok ateşliydi, Jacks. Ve bu yüzden, kesinlikle bu araştırmaya ihtiyacım var. Dökül bakalım."

Jacks gözlerini kısıyor, dikkatini tekrar telefonuna vermeden önce beni biraz daha inceliyor.

"Artık anal işlerde profesyonel olduğuna göre..."

"Ne dedin? Bekle... analda profesyonel olduğumu kim söyledi?" Ağzımı açtım. "İkiniz yaptınız. Kahvaltıda."

"Yaptık mı?"

"Her neyse," diye devam ediyor Jacks, "seçeneklerinizden biri bu. Biri hoo hoo'da, biri de yukarı-"

"O kadarını biliyordum, Jacks. Tamamen aptal değilim. Ben daha çok, bilirsiniz, pozisyonlar konusunda endişeliyim."

"Ahh doğru. Ben de öyle düşünmüştüm. Bazı diyagramlar yaptım." Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Teşekkürler, Jacks."

"Ama..." diye tereddüt ediyor. "Evet mi?"

"Bunu yapmanın başka yolları da olduğunu biliyorsun, değil mi? İkihatta üç sık bir arada-"

"Evet, bunu ben de biliyordum."

"Doğru, güzel. Çünkü bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Yani, üç tane!"

Omuz silkiyorum. "Ben bir omega'yım. Beni paylaşacak bir sürü için tasarlandım." Cruise odanın öbür ucundan alçak bir hırıltıyı bastırmaya çalışıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor Jacks, bakışlarım bir kez ona doğru kayarken

Tekrar.

Jacks parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor ve ben , odağım yeniden ona dönüyor. "Kızıışmayacağından emin misin?"

"Sıcak mı? Hayatta olmaz. Birkaç aydan önce gelmeyeceğim."

"Çok dalgın görünüyorsun. Biri başlamadan hemen önce yaptığın gibi."

"Hayır, hayır. Bu adamlar yüzünden. Gerçekten dikkat dağıtıyorlar."

Jacks omzunun üzerinden bakıyor ve her iki alfanın da bize dik dik baktığını görünce irkiliyor. "Kesinlikle dikkat dağıtıcı," diye mırıldanıyor ve çantasına uzanıp bir not defteri çıkarıyor. Kapağını çeviriyor ve tanıdığım isimlerin bir listesini görüyorum.

"Bu da ne?" Jacks çevirmeye devam ederken ben de soruyorum.

"Cruise'a vereceğime söz verdiğim isim listesi."

"Ciddi değilsin-" Bana ters ters baktı. "Jacks, ciddi değildi."

"Öyleydi."

"Doğru," diyorum gözlerimi devirerek. "Hem böyle bir listeyle ne yapacak ki?"

"Bu sürü internetin yarısını yönetiyor. Bahse girerim bir insanın hayatını çok rahatsız edebilirler," diyor uğursuzca ve bilmememin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Kâğıdı bana doğru çevirirken dikkatimi ilk çizime veriyorum. Çizgili sayfanın karşısında üç, belki de dört tane olduğunu düşündüğüm sopa insanlar var. Sayı, birinin karpuz taşıyor ya da emiliyor olmasına değişiyor.

"Bu da ne böyle?" Diyagramdaki kafa karıştırıcı bir karalamayı işaret ederek soruyorum.

"Bu..." Gözleri alfalara kayıyor ve sonra kulağıma fısıldamak için eğiliyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Oh, şimdi anlıyorum.

Yapılabilir görünüyor." "Kesinlikle ve sen zaten oldukça esneksin."

Başımı sallıyorum ve sayfayı çeviriyorum. "Hayır," diyorum ve tekrar çeviriyorum. "Gerçekten mi? Bunun eğlenceli görüldüğünü düşünmüştüm."

"Kaburgamı kırmak istemiyorsam olmaz." Pedi yüzüme yaklaşıyorum ve bir sonraki diyagramı inceliyorum. "Bu da ne böyle? Birisi basket toplarıyla hokkabazlık yapıyor gibi görünüyor."

"Bu sensin," diyor.

"Memelerim o kadar büyük değil!"

"Aslında Avery, kesinlikle öyleler. zaman bu bir alfa," diyor ve bir sopa adamı işaret ediyor. "Bu ikinci. Bu üçüncü ve bu da dördüncü."

"Dört!"

Omuz silkiyor ve ben daha yakından bakıyorum. "Oh... tamam."

Birkaç sayfa daha çeviriyorum. Bunlara bakarken olasılıklar beni heyecanlandırıyor mu yoksa biraz korkutuyor mu emin değilim. Belki ikisinden de biraz. En azından her türlü gelişmeye daha fazla bilgiyle donanmış olarak gideceğim.

"Teşekkürler Jacks," diyorum yanağından öperek. "Bunlar bende kalabilir mi?" "Ders çalışacak mısın?" diye soruyor sayfaları yırtarak.

onun pedi.

"Hayır," diyorum, elinden kapıp ikiye katlıyorum ve cebime atıyorum. "Onları çerçeveleteceğim."

Jacks bana kaşlarını çattı. "Sanatsal yeteneklerimi mi küçümsüyorsun?"

"Hiç de değil. İnsanlar böyle erotik sanat eserleri için çok para ödüyorlar."

Jacks ağzını açıp "Pislik," diyor ve ben onu kollarımın arasına alıp bir kez daha sarılıyorum.

"Çok minnettar olan bir pislik."

"Umarım oraya vardığında işe yarar." "*Eğer* oraya varırsam," diye hatırlatıyorum ona.

İki alfa gemide olabilir, ama iki alfa bir sürü yapmaz.

Yirmi Üçüncü Bölüm

M balta
Ne yazık ki, küçük omega şovunu izleme şansım hiç olmadı. Bir toplantıya sürüklendim ve bütün öğleden sonra orada tutuldum. Basketbol topu büyüklüğünde bir çift testisle hüsrana uğramış bir şekilde dışarı çıktığımda, Cruise, Declan ve Avery bugünlük gitmişlerdi.

Onların boş ofisinin önünden geçip Jonah'inkine doğru yürüyorum. Masasında oturmuş, bir rapor okuyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Ona sordum.

"Evet," diyor, "ama burada kadar kalacağım." "Neden?"

"Burada evdekinden daha az baştan çıkarıcı şey var."

Evet, çok daha az ayartıcı. Ona Declan'ın çoktan bu ayartmaya kapıldığını söylemeyi düşünüyorum ama bu formasyon parçasının suçlunun kendisi tarafından teslim edilmesinin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Onun yerine, el sallayarak vedalaştım ve evimin yolunu tuttum.

Eve döndüğümde malikane ıslıl ıslıl ama ürkütücü derecede sessiz ve boş.

Yatak odama gidip lambayı açıyorum. Bir film izleyeceğim. Video oyunu oynayacağım. Hatta annemi bile arayabilirim. Bir şeyler

beni omega'dan uzaklaştır.

Düşündükçe, bu öğleden sonrayı şanslı bir kaçış olarak görüyorum; kader beni aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için araya giriyor.

Planı sevmedim. Bu plandan nefret ediyorum. Ama mantıklı bir plan olduğunu edemem. Omega bal gibi kokabilir. Güzel olabilir. İçimi döndüren bir gülüşü ve kahkahası olabilir. Ama onun hakkında gerçekten ne biliyoruz? Ve daha da önemlisi, o gidiyor. Birkaç gün sonra gitmiş olacak.

Riske daha iyi.

Takım elbisemi çıkardım ve gidip uzun, soğuk bir duş aldım. Aletimin heyecanını yatıştıracağını umduğum bir şey. Güçlü patlamanın altında acayip acı veriyor. Ve sikim de vücudumun geri kalanı kadar buzlu saldırıdan memnun. Yine de etkisi uzun sürmüyor. Kurulanıp bir eşofman ve tişört giyer giymez sikim yeniden kıpırdanmaya başlıyor. Bu o koku. Havada.

Kumandayı elime alıp film seçenekleri arasında geziniyorum. Sonra yatağa atıyorum.

Oyun konsolunu açıyorum, bir oyun yüklüyorum, beklerken pencereden dışarı bakıyorum.

Havuz evinin ışıkları açık, panjurlar çekili. Ama havuz kenarındaki şezlonglardan birinde uzanmış bir figür var. Daha iyi için pencereye doğru yürüdüm. Omega'nın arkadaşı, telefonunda geziniyor.

Ne yaptığımı anlamadan ayaklarım odamdan çıkıyor, merdivenlerden iniyor ve havuza doğru ilerliyor.

"Avery nerede?" Ben soruyorum.

Arkadaşı bir çığlık atıyor ve telefonunu havaya fırlatıp tekrar yakalamak için çırpınıyor. Telefon elinde güvende olduğunda, bir avucunu göğsünün üzerine koyar ve iç çeker.

"kopardın." "Özür dilerim," dedim.

Telefonunu kalçasına yerleştiriyor.

"Avery içeride," diyor, arkasındaki havuzlu evi işaret ederek. "Cruise ve Declan'la birlikte. Dikkat çekmemeye çalışıyorlar ama fark etmiş olabileceğin gibi Av- ery pek de dikkat çekmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum. Kent her şeye rağmen haklı mı?

"O özgür bir ruh. Bir kır çiçeği. Eğlenceyle arası iyi değil ve... sessiz."

İkimiz de bir an için sessiz kaldık ve gecenin havasında bir memnuniyet çılgılığı duyduğumuza emin olduk.

"Ve orada. zamanında."

"Gelip ana evde televizyon izlemek ister misin?" Ona sordum. "Uh huh." Ayaklarını yere doğru sallıyor. "En iyi arkadaşımı seviyorum Arkadaşım ve her şeyim ve onun eğlenmesinden memnunum ama bu saçmalıkları duymak istemiyorum."

Ben de öyle. Akıl sağlığını korumayı umuyorsam hayır. Çünkü o çılgılık... Evet, ona böyle çılgılık attırmak isterdim. Ona böyle çılgılık attırmak isterdim. Tekrar ve tekrar ve tekrar-

"Max?" diyor arkadaşım, tam kulağımın dibinde. "Evet?"

"İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?"

Elimde olmadan eve doğru özlem dolu bir bakış atıyorum. Sonra arkamı dönüp Jacks'i çalışma odasına, sorun çıkarmayacağını umduğum bir yere götürüyorum.

"Sana bir şey getireyim mi? İçecek?

Atıştırmalık?" "Biran var mı?"

"Elbette." Mutfağa doğru yürüyorum, havuz evinden gelen diğer kışkırtıcı sesleri duymamak için kendimi zor tutuyorum.

Buzdolabından birkaç bira alıp mermer tezgahın kenarına vuruyorum, kapaklar havaya uçuyor ve çalışma odasına dönüyorum. Jacks'e birasını , o da uzun bir yudum alıyor ve bana bakıyor. Onun yanındaki kanepeye yerleştim. Bir ayak-top oyunu. Futbolu severim ama bu gece çizgiler bulanıklaşıyor ve toplar dönüyor. Zihnim o koku ve seslerle çok meşgul.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Jacks beni hayallerimden kopararak konuştu.

"Sorabilirsin," diyorum. "Cevap vermeyebilirim. Medya röportajlarında bir daha böyle bir söz veremeyecek kadar çok canımı yaktılar."

"Adil," diyor birasından ikinci bir yudum alarak. Benimkine hâlâ dokunulmamış. "Orada onlarla değil de burada benimle olmanın özel bir nedeni var mı?"

"Kim?" Cahil numarası yaparak söylüyorum. "Senin sürü arkadaşların ve benim arkadaşım."

"Ben davet edilmedim."

"Saçmalık."

Ekrana bakıyorum.

Orada ne yaptıklarını merak ediyorum. Omega'ya ne yapıyorlar da böyle coşkuyla çılgılık attırıyorlar. Onu - ellerim terden ıslanıyor - birlikte mi götürüyorlar? Gözlerimi kapatıyorum. Bir omega'yı birlikte becermeyi çok, çok, çok uzun zaman oldu. Koca bir ömür önce.

Şu ana kadar ne kadar özlediğimi bilmiyordum. Şu ana kadar. Sadece birkaç adım ötemde gerçekleşebileceğini ve bunun yerine burada oturup boktan bir futbol maçı izlediğimi bilmek.

"Gidip merhaba demelisin," diye devam ediyor Jacks. "Avery çok arkadaş canlısıdır. Her zaman yeni arkadaşlar edinir - bazen kendi zararına. Bir keresinde okulda ağız hijyeni gerçekten çok kötü olan yalnız bir çocuk için üzülmüştü. Bir keresinde onu öğle yemeğinde bizimle oturmaya davet etti ve sonra çocuk bunu takıntı haline getirdi. Sonunda yasaklama emri çıkartmak zorunda kaldı."

"Kahretsin!" Omega'nın tehlikede olduğu düşüncesiyle omurgam otomatik olarak sertleşiyor.

"Sorun değil. Ailesi sonunda diş bakımına yatırım yaptı ve sonunda doktor oldu. Ama istediğim, ağız hijyeniniz -istisnai olarak- çok iyi ve tam onun tipisiniz."

"Ben mi?"

"Ah evet. Altın saçlı, dövmele kötü çocuk tiplerine bayılıyor," diyerek her iki kolumdaki mürekkepleri işaret ediyor, "ve ..." parmağını bana doğru çeviriyor. "Ne?"

"Kaslar."

Göğüs kaslarımı otomatik olarak esnetiyorum.

"Evet, bu onun ağzının suyunu akıttırdı."

Elimde duran şişeye bakıyorum.

"Ama belki de *senin* tipin değildir?" Jacks girişimde bulunuyor. "Kesinlikle benim tipim," diye mırıldanıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Kızın hala nasıl bekar olduğunu anlamıyorum. Yani, umutsuz ama çok sevimli. Tıpkı bir köpek yavrusu gibi. Ona aşık olmamak elde değil."

Ve evet, sorun da bu. İhtiyacımız olan son şey Avery'ye aşık olmak. Ülkenin diğer ucunda yaşıyor. Ayrılacak.

"O zaman neden bir sürü onu kapmadı?"

"Geldiğimiz yerde çok fazla sürü yok ve var olanlar da," diye yüzünü buruşturuyor, "meh."

"Meh?"

"Sümüklü, kaba, iğrenç. Avery ve kız kardeşi sürülerle çıkma olayını denediler ama bizim geldiğimiz yerde bu kızlar yeterince zengin ve bağlantılı değiller. Sürüler, kendilerini sosyal ve profesyonel anlamda yükseltecek bir omega istiyorlar."

"Peki Avery'nin bağlantıları ya da zenginliği yok mu?"

Jacks birasını indiriyor ve gözlerini bana diyor. "Hayır. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Bu sürü zengin ya da parasız herhangi bir omega aramıyor. Bağlantılı ya da... bağlantısız."

Jack'in gözleri daha da kısılr. "Elbette," diyor kesin bir ifadeyle. "Bu ne anlama geliyor?" Ona soruyorum.

"Her alfa bir omega ister. Her sürü bir omega ister. Sizler bunun için yaşıyorsunuz."

"Bu çok kötü bir klişe."

"Her klişe yanlış değildir. Ayrıca kör de değilim. Ya da aptal. Ona ağzının suyunu akıttığını gördüm. Ve onun senin tipin olduğunu kendin söyledin."

Bu konuşma başımı ağrıtıyor ve burnuma gelen omega kokusu beni çok sinirli yapıyor.

Bu kızgınlıkla bir şeyler yapmak istiyorum. Onu sertçe tekmelemek gibi bir şey.

"Yani, parasız olması umurunda değil ve senin tipin. Neden hâlâ burada benimle oturuyorsun?"

"Arkadaşın için hep erkek mi ararsın?" .

Jacks omuz silkiyor ve dikkatini tekrar oyuna veriyor. Ben de dikkatimi tekrar ekrana veriyorum ama kalbim boğazımda güm güm atıyor, omurgamdan aşağı ter damlıyor ve bira şişem ellerimde titriyor. Kokusu burnumda ve dilimde dönüyor ve o çığlık kafatasımda çınlıyor.

Biramdan bir yudum alıyorum. Şişe dişlerime çarpıyor ve Jacks bana yan gözle bakıyor.

Telefonumu çıkarıyorum. Mesajlarımı kontrol ediyorum, gözlerim okumadığım kelimeleri tarıyor.

Geldiğinde neye benziyor? Gözlerini kapatıyor mu? Ya da göz kapakları titriyor mu? Kızarıyor ve titriyor mu? Yoksa gevşek ve sakın mı?

Peki tadı nasıl? Bal gibi mi? O kadar tatlı mı? Yoksa daha miskli, daha gerçek mi?

Dudaklarımı yalıyorum. Neredeyse o kokuyu tadabiliyorum. Onun tadını.

Sikim pantolonumun içinde öyle sertleşti ki neredeyse dayanılmazdı. Bu çok aptalca. Beni orada istemeyebilir bile. Beni geri çevirebilir. Tamam, Jacks onun tipi olduğumu söylüyor. Cruise ve Declan paylaşılmayı ve izlenmeyi sevdiğini söylüyor ama bu bir şey ifade etmiyor.

Ama ben hayal edebiliyorum. Ben onu yalarken ve Cruise ona sikini yedirirken onun elleri ve dizleri üzerinde olduğunu hayal edebiliyorum.

Tecrübesiz bir genç inek gibi neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Pantolonumun paçasını düzeltiyorum ve ne kadar rahatsız olduğumu yüzüme vuruyorum.

Futbol yorumu durur, maç reklam arasına girer. Bir anlığına televizyonun gürültüsü kesiliyor ve o lanet olası çığlıklardan biri daha havayı delip geçiyor.

Ayağa fırlıyorum ve hışımınla çalışma odasından çıkıyorum, evden çıkıyorum, havuzun etrafından dolaşıyorum ve yumruğumu havuz evinin kapısına vuruyorum.

Tam on saniye bekledim ve kimse cevap vermeyince kapıyı çarparak açtım ve içeri daldım. Burnum beni doğruca kapının arkasından kadın kıkırdamaları duyabildiğim ebeveyn yatak odasına götürüyor. Hiç duraksamıyorum. Kapıyı geri itiyorum üçünü birlikte yatakta buluyorum.

Ama çıplak değiller. Ya da birbirine karışmış.

Hayır, omega pijamaya benzer bir şey giymiş ve yastığa yaslanmış, iki paket arkadaşımın arasında oturuyor, kucığında bir kase patlamış mısır var, televizyon uzak duvarda titriyor.

"Hey Max," diyor. "Film izliyoruz. Gelip bize katılmak ister misin?"

Declan sırtarak ve başını hafifçe Cruise'a doğru eğerek "*Love Actually*," diyor. Cruise'un sadece politik gerilim filmleri izlemeye razı olduğu bilinen bir gerçek. Kesinlikle komedi değil. Kesinlikle *romantik* komedi değil.

"Film mi izliyorsun? Jacks dedi ki-"

"Jacks somurtuyor. Bu filmi milyarlarca kez izlediğini söylüyor. Ama bu benim favorim ve bu ikisi daha önce hiç izlemediklerini söylediler." Pembe dudaklarının arasında bir parça mısır patlatıyor.

Kafamı sallıyorum, kafam karışmış gibi hissediyorum. "Ama... çığlıklar?" Mırıldanıyorum.

"Görünüşe göre Avery filmin belli bölümlerinde biraz fazla heyecanlanıyor."

"Elimde değil. Mark o kartları kaldırıp Juliet'e duygularını itiraf ettiğinde ve Başbakan Natalie'yi çıktığında..." Ellerini göğsüne götürüyor ve bayılıyor.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak aptal gibi bakıyorum. Jacks'i boğazlayacağım.

"*Love Actually*'yi izledin mi?" Avery bana sordu.

Boğazımı temizliyorum ve sesimi buluyorum.

"Eee, hayır."

Yatağı okşuyor. "Oh, bunu görmelisin. Geri sarabilir ve baştan başlayabiliriz."

"Hayır!" Cruise ve Declan birlikte söylüyorlar.

Avery'nin yüzü, kaburgalarımda gerçek bir fiziksel acıya neden olacak şekilde düşüyor. "Bundan zevk aldığını sanıyordum."

Her iki sürü arkadaşım da ona uzanıyor, Cruise avucunu kolunda gezdiriyor, Declan elini sıkıyor.

Declan, "Buna bayılıyorrum," diyor.

Cruise dişlerini sıkarak, "Bu harika," diye ekliyor.

Declan, "Nasıl biteceğini görmek için çok hevesliyim," diye ekliyor.

Tekrar gülümsüyor, bir şekilde onu memnun etmek için bu hareketi satın alıyor. Ya da belki de sürü arkadaşlarımla onu memnun etmek istemesinden memnun.

Elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. Biraz fazla uzadığını hissedebiliyorum.

"Gitsem... iyi olur.."

"Gitmek mi?" Avery yüzüne ikinci kez hayal kırıklığı damgasını vuruyor, göğsümdeki o sızı yeniden tekrarlanıyor. "Gidiyor musun?"

"Gitmiyor," diyor Declan, yatağın üzerinden atlayıp kolumdan tutuyor ve beni yatağa doğru çekiyor. "Öyle mi Max?"

Declan bir bakışla, "İşte, benim yerimi alabilirsin," diyor. "Ben gidip patlamış mısır kasesini doldurayım. Avery'nin çok iştahı var."

"Hey," diyor kıkırdarak ve ona dirsek atarak. "Ülkedeki en iyi patlamış mısırı sen yapıyorsan elimden bir şey gelmez."

Declan'ın göğsü gözle görülür bir şekilde kabarıyor ve kaseyi alıp omega'nın yanağına kızarmasına neden olan bir öpücük konduruyor ve yanındaki boşluğu bana bırakıyor.

Dikkatli bir şekilde, kendimi yatağın üzerindeki onun yerine yerleştiriyorum.

Eğer Jacks ile çalışma odasında futbol izlemenin işkence olduğunu düşündüysem, omega'nın hemen yanında oturma'nın - sıcak vücudu bana hafifçe yaslanıyor, çıplak kolu benimkine sürtünüyor, kokusu midemi bulandıracak kadar canlı - çok daha kötü olacağını umuyorum. Acının ta kendisi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

A çok
Sanırım cennette olabilirim - kucagımda bir kase patlamış mısır, fa-
Televizyonda en sevdiğim film ve etrafımı saran üç ateşli alfa - biri
iki yanımda ve biri ayaklarımın dibinde (sanki bu incelediğim bir
fantezi değil).

Gözlerimi solumdaki Max'e çeviriyorum. Bu sürü arkadaşıyla
neredeyse hiç konuşmadım. En uzun boylu ve en geniş olanı, uzun sarı
saçları ve kollarında aşağı yukarı uzanan mürekkepleri var. Elini
kaseye her daldırdığında ve bir avuç patlamış mısır çıkardığında kolları
benimkilere sürtünüyor. Bu hareket her seferinde tenimde
karıncalanmalara neden oluyor ve onun yakınlığı yanaklarımı daha
sıcak ve külotumu daha ıslak hale getiriyor.

Elimde değil. Adamın sadece görünüşü değil - sanki takım elbise
değil de bir dövüş kafesi içindeymiş gibi - kokusu da öyle. Çam
ormanları gibi.

Ağzıma beş parça daha mısır tıktırıyorum. Aç olduğumdan değil -
sadece çenemden aşağı salya akmasını engellemek için.
gelmem lazım.

Cruise çantasını paylaşma işine hevesli olabilir. Hevesli olabilirim.
Declan da. Bu sürünün geri kalanının istekli olduğu anlamına gelmez.

Aslında Kent'in hiç de öyle olmadığı açık ve Jonah dün akşamki yemekten beri benden kaçıyor gibi görünüyor.

Max de aynı şekilde ilgisiz olabilir. Film için burada, benim için değil. Yine de, kolunun sürekli benimkine sürtünmesi, bacağının bana baskı yapması tesadüfi gelmiyor.

Bunun bana ne yaptığını biliyor mu? Bana ne yaptığının kokusunu alabiliyor mu?

Max bir avuç mısır daha alıyor, açık ağzına atıyor ve kolunu tekrar yatağa bırakıyor, eli tam kalçamın yanında duruyor. Parmak eklemleri oradaki deriye sürtünüyor ve içgüdüsel olarak kıpırdanıyorum.

Çevresel görüşümden gözlerinin bana döndüğünü görüyorum ve yutkunuyorum.

Yavaşça elini kaydırıyor, parmak uçları şimdi bana değiyor. Dudağımı ısıırıyorum, gözlerim ekranda.

Daha yukarılara, pijama şortumun bel bandının Cami üstümün eteğiyle buluştuğu yere doğru okşuyor. Parmaklarını pamuklu kumaşın altından kaydırarak karnımın sıcak teniyle birleştiriyor. Elleri kocaman. Göğüs kafesimi tamamen çevreleyebileceklerinden oldukça eminim. Ve aniden tek istediğim bu oluyor, dudağımı öyle sert ısıırıyorum ki derimi delmemelerine şaşıırıyorum.

Eli daha yukarılara, kaburgalarımın üzerinden göğsümün alt tarafına doğru ilerliyor.

Burada duruyor ve beklentiyle nabzım bacaklarımın arasında atmaya başlıyor. Ama kaba parmak uçlarıyla göğsümün kıvrımını okşamadan ve meme ucumun buruşuk derisini bulmadan önce benimle sadece bir an için alay ediyor.

"Sütyen yok," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde. Başımı sallıyorum.

"Güzel," diyor ve zaten sert olan meme ucumu işaret parmağı ile başparmağı arasında sıkıştırarak sırtımı kamburlaştırıyor, başımı geriye doğru eğiyor ve ağzımdan muhtaç bir iç çekiş çıkıyor.

"Sanırım artık bu filmi izlemeyeceğiz, o zaman Omega," diyor Declan yatağın ucundan, ayak parmaklarımı çimdikleyerek.

"Hayır," diyor Max kararlı bir şekilde, "başka film yok."

"Bunun yerine zamanı nasıl geçirebileceğimize dair bir önerin var mı?" Declan diyor ki.

Max bana doğru eğiliyor, memelerimi avucunun içinde sıkıyor ve hırlıyor.

"Bunun gibi, ha?" Declan kıkırdar. "Bu öneriden memnun musun, Avery?"

Max göğsüme masaj yaparken ve diğer eli kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çekerken "Çok," diye nefes alıyorum. Patlamış mısır kasesi devriliyor ve mısırlar yatağın üzerine dökülüyor. Alfa'ya uzanıyorum, kendi ellerim onun tişörtünü kavırıyor, yumuşak kumaşın altında güçlü kaslar hissediyorum.

Max'in ağzı boynumu buluyor ve omzumdaki ısırik izinin üzerinde dönerek boğazımdan aşağı bir şerit yalıyor. Daha da alçak sesle hırlıyor, beni vücuduna doğru çekiyor ve gri eşofmanlarının içinden ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Oh," diye mırıldandım.

"Bütün gün seni koklayarak ve düşünerek sertleştirdim, küçük Omega," diyor, Cami'mi dişleriyle aşağı çekmeden ve az önce alay ettiği meme ucunu ağzına alıp emmeden önce.

Miyavlıyorum ve göbeğimi onun ereksiyonuna sürüyorum. Bunu yaparken, bir çift dudağın sol ayak başparmağımı ıslak bir ağzın içine çektiğini hissediyorum ve başka bir çift dudak boynumun arkasına çarpıyor, güçlü eller belimi kavırıyor.

Ve daha önce söylediklerimi unutun - daha önce söylediğim saçmalıkları unutun - çünkü burası cennet. Üç erkek - üç alfa - beni paylaşıyor, beni memnun ediyor. Bundan daha ilahi bir şey olamaz. Daha az ...

"İhtiyacın mı var?" Declan mırıldanıyor.

"İhtiyacın mı var?" Declan mırıldanıyor.

Max elini külotumun içine sokup klitorisimi ovarken "Evet, nee-eeeeed," diye ciyaklıyorum.

"Aklıma gelen her şekilde seni boşaltacağım, küçük Omega. Parmaklarımla", "bana vurarak görüş alanıma yıldızların çarpmasına neden oluyor", "ağzımla", "boğazımı ısırıyor", "ve sikimle." İçime giriyor.

Evet, hepsini istiyorum. Hepsini birden. Hemen şimdi. Ağzımı açıyorum. Sonra tereddüt ediyorum.

Bu bir rüya. Bu cennetten bir dilim.

Bir sürüyle birlikte olmak, bir sürü tarafından yutulmak. Bunu çok istiyorum. Ama aynı zamanda gerginim. Gerçekten gerçeğe uygun olabilir mi?

"Evet," diyor Cruise kararlılıkla. "Kesinlikle olabilir."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, güvenmeye başladığım o gece yarısı gözleriyle buluşuyorum. Aramızdaki bağ sayesinde onun güvenini ve verdiği güvenceyi hissedebiliyorum.

"Seni birlikte yutmak üzereyiz, Omega," diyor. "O kadar çok gelmeni sağlayacağız ki, hangi gün olduğunu, hangi yıl olduğunu, neyin yukarı, neyin aşağı olduğunu ya da kim olduğunu bile bilemeyeceksin."

Max iki kalın parmağını amıma sokup duvarımdaki noktaya masaj yaparken, "Siktir," diyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?" Max kulağımın dibinde nazıkçe soruyor. "Aynı anda birden fazla alfayla birlikte oldun mu?"

"Hayır," fısıldıyorum.

"Ama istiyorsun?"

"Kahretsin, evet," diye nefes alıyorum, başparmağı klitorisimle birleşiyor ve patlayabileceğimi düşünüyorum.

"Birimizden daha fazlasını alabileceğini düşünüyor musun? Bakalım mı?" Üçüncü bir parmağını içime sokarak beni biraz geriyor ve ardından dördüncüyü sokarak beni daha da açıyor. "Bence yapabilirsin. Bence tam da iyi bir omega'nın olması gerektiği gibi inşa edilmişsin - tüm alfalarını alabilecek kapasitedesin. Hepsini birlikte tatmin edebilirsin."

Declan ayak parmaklarımı emerken ve Cruise dişlerini boynumda aşağı yukarı gezdirirken parmaklarına karşı kıvranarak inliyorum.

Max'in başparmağı bana sürtünüyor, parmakları beni okşuyor ve elinin etrafında yüksek sesle ve gürültülü bir şekilde boşalıyorum, çarşafı kayganlaştırıyorum.

Alfalar kendime gelmem için bana bir an bile vermediler. Doğruca sırtüstü çevrildim, şortum ve üstüm çırpıldı ve Max'in ağzı amımda. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum. Diğer ikisi etrafımızda yer değiştiriyor, Declan gelip ağzımı öpüyor ve memelerimi gezdiriyor.

O kadar hızlı geliyorum ki, nefesimi tutacak zamanım bile olmuyor.

"Çok hassas," diyor Max. "Ve tadın çok güzel. Çok, çok güzel." İnliyor, dudakları klitorisimde titreşiyor ve beni başka bir orgazma sürüklüyor.

"Siktir, gerçekten öyle," diyor Declan kulak mememi ısırarak. "Sanırım onu bütün gece boşaltabiliriz."

"Sanırım bu beni gerçekten öldürebilir," diye iç geçiriyorum, zevk hala bedenimde dönüyor.

"Yine de ölmek için güzel bir yol olurdu, değil mi?"

Declan öyle diyor. "Evet," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

"Kahretsin, bu kalçaların arasında seve seve ölürüm," diyor Max, kalçaları sıkıp ısırarak.

Daha da geniş gülümsüyorum. Sonra o gülümseme kaş çatmaya dönüşüyor.

"Ne?" Cruise mutsuzluğumu hemen anladığını söylüyor.

"Hepinizin üzerinde kıyafetler var,"

diye azarlıyorum. "Çıkarmak ister misin?" Declan soruyor.

"Dünkü gibi."

Gömlükler, tişörtler, kazaklar ve pantolonlar odanın içinde uçuşuyor ve sonra gerçekten cennet gibi bir manzarayla ödüllendiriliyorum. Üç adam kesinlikle tanrıların taklidi olarak yontulmuş. Declan'ın koyu renk saçları yüzünün etrafından sarkıyor ve kaslı göğsü parmaklarımı geçirmek istediğim benzer koyu renk saçlardan oluşan kalın bir halıyla kaplı. Max çok daha açık renkte, soluk teninin her yerine koyu mürekkepler karalanmış - parmak uçlarımla ve dilimle izlemek istediğim mürekkepler.

Bir de siki var. En az sürü arkadaşlarınıninki kadar uzun, en az onlar kadar kalın. İçime o siklerden birden fazlasını sığdırabilir miydim?

"Evet," diyor Cruise, kararlı bir şekilde. "Kesinlikle . Ama önce Max'in seni kendine saklamasına izin ver. Tamam mı, tatlım?"

Gözlerim tekrar Max'e takılıyor, onun şehvetle dolu yeşil birleşiyor.

"Tamam," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp ona uzanıyorum. Bir dizini yatağa indiriyor, ağzını benimkine yaklaştırıyor ve beni derinden öpüyor. Dilinde kendi tadımı alıyorum ve arzuyla titriyorum.

Arkasına yaslanıp tekrar bakışlarımı yakalıyor. "Bana binmek ister misin ufaklık, çünkü o göğüslerinin zıplamasını görmek isterim. Kendini benim sikimle tatmin ettiğini görmek isterim." Sikini eline alıyor, yumruğunu açıkçası alaycı bir şekilde uzunluğunda aşağı yukarı gezdiriyor. "Yoksa sen küçük bir prenses misin Avery ve tüm işi bizim yapmamızı mı istiyorsun?"

Yatağı işaret ediyorum. ", Alfa," diyorum Max'e. Bana bakıyor. "Lütfen," diye ekliyorum kirpiklerimi kırıştırarak.

Biraz ofluyor, hala bir omega'dan gelen emirden rahatsız. Ama sonra kendini aşağıya bırakıyor, kollarını kaldırıyor ve beni yanına çağırıyor. Ona doğru sürünüyorum ve belimi yakalamasına izin veriyorum. Beni kolayca havaya kaldırıyor ve kucağına oturacak şekilde konumlandırıyor. Aleti tam altımda, sertleşmiş, ön spermlerini akıtıyor ve beni bekliyor.

Tüm hassas yerlerime dokunduğunda, görüş alanıma daha fazla yıldız akarken, ona doğru eğildiğimde biraz muhtaç bir inlemeye engel olamıyorum.

Amım onu yutarken inliyor, yatak altımızda sallanıyor, kendini bu duyguya kaptırırken gözleri kapanıyor.

Bir an için ona bakıyorum, ne kadar iyi görüldüğünden büyülenmiş gibiyim, ama sonra arkamda bir yerden Cruise bana hareket etmemi emrediyor ve kendimi dizlerimin üzerinde kaldırıyorum, horozu duvarlarım boyunca kayıyor ve sonra geri çarpıyor, ağlıyor çünkü kelimeler için çok iyi hissettiriyor.

Bir ritim buluyorum, onun dikte ettiği bir ritim, gücünü beni kaldırmak ve alçaltmak için kullanıyor, böylece işin çoğunu yaptığımı düşünmüyorum. İyi de oluyor, çünkü çok geçmeden bacaklarım jöleye dönüşüyor ve yaptığımı bilemeyecek kadar vahşileşiyorum, özellikle de kalçalarını kaldırıp aşağıdan içime girdiğinde, her şeyi iki kat daha yoğun, bir milyon kat daha iyi hale getiriyor.

Gözleri açılıyor ve bakışlarımız tekrar buluşuyor, bakışları göğüslerime düşüp orada kalmadan önce aramızdaki havada bir şeyler çatırıyor.

"Çok güzeller," diye inliyor. "Bu memeler çok güzel. Zıplamalarına bak, tıpkı iyi bir küçük omega'nın yapması gerektiği gibi sikimin üzerinde zıplarken zıplamalarına bak."

Tüm omega içgüdülerim harekete geçti. İyi bir omega olarak adlandırılmanın beni ne kadar memnun ettiğini hiç bilmiyordum, ama bana tekrar tekrar böyle demelerini istiyorum. Ve o söylediğinde boşalıyorum, büyük sikinin etrafında şiddetle kenetleniyorum ve kasılıyorum.

Çok iyi bir omega, Cruise'un kafamın içinde fısıldadığını duyuyorum. "Şimdi bizim için gerçekten iyi bir omega olacaksın ve seni de becermeme izin vereceksin..."

Yirmi Beşinci Bölüm

Cruise
Nefesimi tuttum, cevabını bekliyorum.

"Evet," diyor.

Onu izliyorum, amını Max'in sikine sürüyor, sırtı kavisli, göğüsleri dolgun, güzel boynu uzamış, boğazında ısırık izim parlıyor.

Bu nasıl oldu? Böyle güzel bir yaratık kucağıma nasıl düştü? O gece ruhumu hangi şeytanla takas ettim? Hangi tanrılarla pazarlık yaptım?

Hayatımda isteyebileceğim her şeye sahibim. Başarı, para, bir sürü. Bundan daha fazlasını hak etmiyorum. Ve yine de, işte burada, beni kendisine doğru çağırıyor, o baştan çıkarıcı koyu renk gözleri yüzümde parlıyor, güzel pembe dudakları "Cruise" demek için ayrılıyor.

Yatağa sürünerek geçiyorum ve yanlarında duruyorum. Sonra avuç içimi onun kürek kemiklerinin arasına bastırarak, Max'in vücuduna yaslanana kadar onu Max'in üzerine bastırıyorum.

Aşağıya, amının derinliklerine gömüldüğü yere bakıyorum ve doğru açığı bulmak için vücudumu onların üzerinde konumlandırarak kendimi onun üzerinde hizalıyorum.

"Hazır mısınız?" İkisine de sordum.

"Evet," diyorlar birlikte ve ben kendimi onun amının içine sokuyorum. Dar, Max iri ve şimdiden onu gererek açıyor. Ama o bir omega, bunun için yaratılmış ve biraz cesaretlendirmeye, ca- resses ve öpücüklerle rahatlıyor, açılıyor ve içine girmeme izin veriyor. Üçümüz birlikte inliyoruz. Max'in sikini benimkine karşı hissedebiliyorum, sıcak ve sert ve ben dışarı kayarken, birbirimize sürtünüyoruz, farklı bir sürtünme yaratıyoruz.

"Bu nasıl bir his, Omega?" Declan soruyor. "Sen iyi misin?"

Cevap veremiyor. İçindeki duygular çok yoğun. Onları bağın içinden hissedebiliyorum.

"Hoşuna gidiyor, değil mi tatlım?" Ben diyorum. "Aynı anda iki alfanın seni sikmesinden hoşlanıyorsun."

İnliyor, elleri Max'in omuzlarında sıkıca. Ben ona vurdukça homurdanıyor, basıncı ve derinliği artırıyor. Bunu kaldıracılabileceğini biliyorum. Ona başka hiçbir şeyin hissettirmedeği şeyleri hissettirdiğini biliyorum.

"Nereden geldin Omega? Nereden mi? Cennetten mi düştün? Düşmüş küçük bir melek. Çok iyi, çok değerli, çok güzel."

"Cruise," diye soluyor, tırnakları Max'in tenine batıyor.

"Tekrar gel, tatlım," diye homurdanıyor Max. "Tekrar gel ve sonra seni birlikte düğümleyelim. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Bunu ben de istiyorum. Bu daha önce hiç yapmadığımız bir şey. Elbette, paylaştık. Eskiden omegaları ısıları boyunca görürdük. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Ve bu şekilde değil. Birlikte değil. Birlikte hiç omega almadık. Birlikte bir omega yakalamadık. Birlikte bir omega düğümlemedik.

Boğazından bir inilti yükseliyor, daha da yükseliyor, ta ki feryat edene kadar, teni sıcak ve terden nemli, kokusu yakıcı. O mükemmel şekilde boşalıyor. Dağınık ve gürültülü, üçümüze de ne kadar iyi hissettirdiğini bildiriyor.

Amcığı ikimizin etrafını sıkıyor, bizi birbirimize itiyor ve ben kendim haykırıyorum. Düğümüm kendi kendine genişliyor. Max de homurdanıyor ve onun düğümü büyüyor, benimkine doğru bastırıyor, küçük omega'mızı bizim için genişçe açıyor. Boşalıyorum, omega'mın derinliklerine tohum pompalıyorum ve Max peşimden geliyor. Onun tohumu benimkiyle karışıyor.

Kahretsin, bu küçük omega'yı doğurma zamanı geldiğinde, onu dölle dolduracağız, karnını onunla yuvarlatacağız, onu

bacaklarından aşağı akıyor, bir paket bebek yaratıyor.

Dudaklarımı o ısırık izine bastırıyorum, bağ aracılığıyla tüm duygularını hissediyorum, onu kollarımda tutuyorum ve o anda biliyorum, tüm kalbimle ve tüm ruhumla biliyorum, gitmesine izin veremem. O benim. Benim omega'm. Bizim.

"Senin," diye fısıldıyor bağın içinden.

* * *

Her nasılsa üçümüz de yapış yapış, ve mutlu bir şekilde yan dönmeyi başardık.

Max omega'nın güzel yüzündeki nemli saçları okşuyor, gözleri ona kilitlenmiş. Kız büyüleyici ve Max bakışlarını ondan ayıramıyor.

Declan da aynı derecede büyülenmiş görünüyor, üçümüzün yanında uzanıyor, bunun ne kadar harika göründüğünü, bir dahaki sefere onu bizden biriyle nasıl becermek istediğini tekrar tekrar fısıldıyor.

"Senin için nasıldı?" Bildiğim halde kulağına fısıldıyorum. Yine de yüksek sesle söylediğini duymak istiyorum. Ben bir alfabim. Okşanmaya ihtiyacım olan bir egom var; açık ve net.

"Çok iyi," diyor, sesi çiğ ve cızırtılı. "Hayal ettiğinden daha mı iyi?"

"Çok daha iyi. Bundan sonra sadece bir alfayla yatmaktan nasıl memnun olacağımı bilmiyorum. Beni diğer tüm erkekler için mahvettiğini söylemiştim ve şimdi bu kesinlikle doğrulandı."

"İyi," diye homurdanıyor Max, "çünkü beni diğer tüm kadınlar için mahvettin."

Kıkırdıyor.

Ve artık bizimsin, başka bir erkekle yatmayacaksın, diyorum ona bağ aracılığıyla.

Bana bakmak için başını çeviriyor.

Diğer sürü arkadaşların Kent, Jonah?

Başımı sallıyorum. Mantıklı düşünmelerini sağlayacağım. Onları buna zorlayacağım. Avery'nin benim olması gerekiyordu, bizim olması gerekiyordu. Gitmesine izin vermeyeceğim.

Gözleri yüzümde geziniyor ve aramızdaki bağda bir tereddüt hissediyorum.

Tereddüt mü?

Bizim olduğunu doğruladı. Bunu yüksek sesle ve açıkça söyledi. O da bunu hissediyor. İnkâr etmek yok.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye yüksek sesle sorar. "Ne hakkında konuşacağız?" Declan soruyor.

"Avery eve gitmiyor. Burada bizimle kalacak. Çünkü burası onun evi. Burası onun sürüsü" diyorum.

Oda sessiz.

"Avery'nin istediği bu mu?" Declan sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum onun yerine, çünkü öyle olduğunu biliyorum, hissediyorum. Bunu çok istiyor - kendine ait bir sürü. Tereddütünü anlayamıyorum.

"Avery?" Max ona sorar.

"Her şey çok hızlı oldu-"

"Hissettiklerini inkâr mı ediyorsun, Omega?" Isırık izimi öperek söylüyorum. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

İçinden bir duygu karmaşası geçiyor ve ben hepsini yakalayıp okumak için elimden geleni yapıyorum.

"Sürü arkadaşlarımız için mi endişeleniyorsun?"

Diyorum. Başını salladı.

"Ailenden ayrılmak. Arkadaşlarını."

İkinci kez başını sallıyor.

"Her şeyi berbat etmekten endişeleniyorsun - Pack Hamilton'ın omega'sının getireceği tüm incelemelerden."

"Evet," diyor.

Tereddüt ediyorum. "Sen... bir sürüye layık olmadığını düşünüyorsun." O da tereddüt ediyor. "Evet."

"Değmez mi?" Declan dirseğine dayanarak Max'in üzerinden omega'ya bakıyor. "Neden böyle düşünüyorsun ki? Değersiz olan biziz."

"Tanrım," diyor ve şu anda kaçıp gitmeyi ve bu konuşmayı yapmamayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Bunun yerine, ikimize düğümlenmiş durumda ve hiçbir yere gitmiyor. "İlk kez bir sürüyle birlikte oluyorum.. daha doğrusu yarım bir sürüyle Bunun nedeni tam anlamıyla bir av olmamam. Ki bu iyi bir şey. Bu hayatımın en iyi seksiydi ve gerçekten çok keyif aldım. Ama benim bir omega sürüsü olmam? Ben mi?! Ben göz alıcı değilim. İşleri batırmaya meyilliyim. Bağlantılı, zengin ya da-"

"Biz yeterince zengin ve bağlantılıyız. Omega'mıza ihtiyacımız yok," diyor Declan.

"Hayır," diye onaylıyor Max. "Bizim samimi, kibar ve çok seksi birine ihtiyacımız var. Bize hayatta işten başka şeyler de olduğunu hatırlatacak hafif yürekli biri."

Max'e bakıyorum, az önce ağzından çıkan kelimelere inanamıyorum.

"Hayatta işten daha fazlası mı var?" Declan kıkırdar.

"Evet, var," diyor Max kararlı bir şekilde. "Sanırım son birkaç yıldır bunu unuttuk. Yapmamamız gereken fedakârlıklar yaptık."

"Bir omega sürüsüne sahip olmamak gibi mi?" Avery merakını uyandırarak soruyor.

"Bir omega sürüsüne sahip olmamak gibi."

"İş yerinde bir tane bulamayacak kadar meşguldün ya da-" "Bakmıyorduk," diyor Declan.

"Bakmamaktan aktif olarak kaçınıyorduk."

"Neden?" Avery soruyor.

"İş," diyorum, "işe çok odaklanmıştık ve bir omega tarafından dikkatimizin dağıtılmasını istemedik." Gerçeğin tamamı değil ama büyük bir kısmı bu.

"Hmmm," diyor, parmakları Max'in dövmelelerinin üzerinde neredeyse tanıdık gelen dalgın bir şekilde geziniyor.

"Ne?" Yine o tereddütü hissederek söylüyorum.

"Bir omega sadece geçici bir dikkat dağıtıcı olur mu merak ediyorum. Acaba hepiniz çabucak sıkılıp işinizin başına dönecek ve zavallı omega sürünüzü reddedilmiş bir halde bırakacak mısınız?"

Declan gülüyor. "Geçici dikkat dağıtma mı? Eğer senden bahsediyorsak, Avery, o zaman hayır. Seni becermek ve düğümlemek için olabildiğince çok zaman harcamak istediğimi zaten biliyorum."

İç çekiyor. "Kulağa... hoş geliyor."

"Size söz veriyorum, çok daha güzel olacak."

"Ama bu sürü arkadaşlarıyla ilgili durumu değiştirmez."

"Onlar için endişelenmene gerek yok," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Cruise," diyor Avery, "senden gerçekten hoşlanıyorum," göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor, "ama alfaların yarısı beni istemezken bir sürüyle birlikte olacak kadar çaresiz değilim."

"Doğru," diyorum, kararlıyım, hem Kent'in hem de Jon'un mantıklı düşünmesini sağlayacağım.

Çünkü o gitmiyor. Avery bizim sürümüzün omega'sı olacak.

Yirmi Altıncı Bölüm

Cruise

Ne yazık ki, sürü arkadaşlarım Avery'den kaçmakta çok ustalar ve Bu da büyük bir sorun. Avery'nin vakit geçirmedikleri sürece onun sürümüz için ne kadar doğru bir seçim olduğunu görmelerini sağlayamam. Kent ve Jonah onun varlığını görmezden gelmek için ellerinden geleni yaparken Avery'yi kalmaya ikna edemem.

En azından Jonah bu konuda kibar. Her sabah omega'ya merhaba demek ve o günkü planlarını sormak için çaba sarf ediyor. Ama son iki akşam yemeğini migren, mide ağrıları ve diğer uydurma bahanelerle atladı.

Kent ise ona bakmıyor, onunla konuşmuyor, hatta varlığını bile kabul etmiyor. Yüzünü tokatlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Bunun bir faydası olmayacak. Sadece onu daha da inatçı yapacak.

Hayır, sürümü Avery'yi tutma fikrine ikna etmeyi umuyorsam daha ince bir plana ihtiyacım olacak, onu sürekli olarak bizim yapmak için. Ve bir an önce bir plan bulmalıyım, bizi birbirimize bağlayan bağ her geçen gün zayıflıyor ve yakında kalmak için hiçbir nedeni kalmayacak.

Avery'nin ofiste geçen bir günün ardından küvette güvenle ıslanmasını bekliyorum ve Max ile Declan'a dönüyorum.

"Onun gitmesini istemiyorum."

"Bunu söyledin. Birçok kez," diyor Declan sırtarak, yataktaki yastıklara uzanırken. Omega az önce sikini emiyordu ve bundan oldukça memnun görünüyordu.

"Ben ciddiylim."

"yle olduğunu biliyorum ve ben de seninle aynı fikirdeyim. Gitmesine izin vermemeliyiz."

Max bakışlarını gezdiriyor. "Kent ve Jonah-"

"Aynen yle," diyorum. "Onları buna ikna etmeliyiz. Onları Avery'ye ikna etmeliyiz."

"Onunla gerçekten zaman geirselerdi bu zor olmazdı. O zaman bizim gördüklerimizi görürler ve onu istemezler."

"Aynen benim düşüncelerim." enemi sıvazlayarak odada volta atıyorum. "Onları bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Jonah ile başlamalıyız," diyor Declan dizlerinin üzerine eğilerek. "Zayıf halka o."

"Evet," diye onaylıyor Max. "Ona nasıl baktığını gördün m?"

"Bir fikrin var mı?"

"Zor bir şey değil. Sadece kadını onun önüne koyun. O sadece bir insan."

"Ama bir pislik gibi davranırsa, Avery ilgilenmeyecektir." "Jonah pislik gibi davranmayacak kadar centilmen biri." "Doğru," diyorum, hâlâ volta atıyorum. "Peki onları nasıl bir araya getireceğiz?"

Declan'ın gözleri parıldamaya başlar.

"Ne?" Max ve ben birlikte söylüyoruz.

"Omega son birkaç gündür ne yapıyor?" Aletlerimizin üzerinde zıplıyor.

Bir kaşımı kaldırdım.

Declan bize gözlerini deviriyor. "Hayır, o değil! Tanrım, aklınızı çukurdan beyler." Kıkırdıyor, sanki kendi aklı son dört gündür olukta yzmyormuş gibi. "Okuyor. Okuyor."

"Yani?" Max diyor ki.

Declan ikinci kez gözlerini deviriyor. "Başka kim okumayı seviyor? Evimize kim kütüphane kurdu?"

Sırıtiyorum. Şimdi . Max başını sallıyor, belli ki o da anlıyor.

"Ona kütüphaneyi gösterdin mi?" Max soruyor. "İçeri adımını atar atmaz orgazm olması muhtemel."

"Hayır, görmedim." Kütüphane, ana binanın doğu kanadındaki ofislerimizin yanında yer alıyor, huysuz paket arkadaşının klavyeleri parçalaması nedeniyle turumuzda kaçınmıştım.

Declan yüzünde gururlu bir sırıtışla, "Öyleyse onu akademisyen sürü arkadaşımızın bulması için kütüphaneye bırakalım," diyor.

Önerisini düşünerek enseme kaşıyorum. Aslında oldukça iyi bir plan gibi görünüyor, kesinlikle benim bulabildiğim her şeyden daha iyi.

"Arkadaştan kurtulmamız gerekecek," diye Max.

"Kahretsin," diyor Declan, minderlere yaslanarak. Jacks bizi yatak odasında yalnız bırakırken, diğer tüm zamanlarda omega'nın yanına kilitlemişti.

"Miranda'ya ne dersin?" Ben öneririm.

"Miranda?" Max kaşlarını çatır. "Bahçıvan Miranda mı?" "Evet, biraz seksi ve bekar."

"Yani?" Max kaşlarını daha da çatarak söylüyor.

"Jacks için yeterince dikkat dağıtıcı olabilir."

"Bahçıvanımızı pezevenkleştirmemizi mi öneriyorsun?" Declan utanç içinde başını sallıyormuş gibi yaparak şöyle diyor.

"Hayır, Miranda'nın Jacks'in tipi olabileceğini ve Jacks'in de onun tipi olabileceğini söylüyorum. Bence biraz çöpçatanlık yapmalıyız."

"Biz mi?" Max geniş göğsünü işaret ederek söylüyor.

"Neden olmasın? Eğer yararsa, Jacks'in dikkati dağılır." "Peki onları nasıl bir araya getireceğiz?" Max soruyor.

"Evet," diyorum enseme kaşıyarak. "Bu biraz zor olabilir"

Avery yarım saat sonra büyük, kabarık bir havluya sarınmış halde banyodan çıktığında hepimiz yatakta rahatça uzanıyorduk.

Belli ki yeterince rahat değil, çünkü gözlerini kısıyor. "Ne?" diye soruyor.

"Üzgünüm tatlım, ama bu akşam bazı işleri yetiştirmemiz gerekiyor."

"Oh," diyor bariz bir hayal kırıklığıyla. Son birkaç akşamımız tamamen farklı türden bir çalışmayı içeriyordu.

"Çok uzun kalmamalıyız. Belki kütüphanede oyalanabilirsiniz?"

"Kütüphane mi?" diye , gözleri . "mi var?"

Bingo!

"Evet," diyorum lakayt bir şekilde, tırnaklarımı incelerken. "Bugün kitabını bitirdin, değil mi? Belki orada başka bir tane bulabilirsin."

Avery heyecanla ellerini çırpıyor. "Jacks bu konuda çıldıracak!"

Declan kaşlarını çatıyor.

Yarım saat sonra Avery ve Jacks havuzun etrafından ana eve doğru üçümüzü takip ediyor. Gün ortası, akşam güneşli, hava ılık ve nemli.

"Hey Jacks," diyor Max kayıtsızca. "Golf sever misin?" "Hayır, pek bana göre değil. Neden?"

"Sebebi yok," diye mırıldanıyor Max, Miranda'nın bir golf fanatığı olması kesinlikle onun gerekçesi olsa da. Omuzları yenilgiyle çöktü. Bana bakıyor ve omuz silkiyor.

Avery'nin gözleri kütüphane kelimesini duyduğunda bile parıldıyorsa, kapıyı çekip içeri girdiğimizde, ahşap zeminden yüksek ve tonozlu tavana kadar uzanan kitap raflarını incelerken başı geriye doğru eğildiğinde de parıldıyor.

"Eskiden evin balo salonuydu," diye açıklıyorum. "Ama hiç parti vermiyoruz, bu yüzden Jonah birkaç yıl önce burayı kütüphaneye dönüştürdü."

"Bunu Jonah mı yarattı?" diye soruyor kendi etrafında dönerek. "Evet, odayı tamamen doldurmak onun görevi."

"Neredeyse başarıyordu," diyor Jacks gülerek.

"Bu inanılmaz." Avery gerçek bir orgazmdan çok da uzak olmayan bir şekilde iç çekiyor.

"Onu bu odadan asla çıkaramayacağını biliyorsun," diyor Jacks. En yakındaki rafa doğru yürür ve sıra sıra dizilmiş kitap sırtlarını incelemeye başlar.

"Senin Avery gibi bir kitap kurdu olduğunu düşünmemiştim," diyorum.

"Tek tük kitap okuyorum," diyor raftan bir kitap seçerek.

"Ama bu pek sana göre değil?" Soruyorum.

"Jacks daha çok sporla ilgileniyor," diyor Avery, hala dönüyor, bu kocaman odada nereden başlayacağına karar verememiş gibi görünüyor. "Aslında, spor onun okuduğu şey."

"O zaman bir tur golf oynamanın ilginç çekmeyeceğinden emin misin?" Max öyle diyor.

Jacks pencerelere ve ötesindeki özenle kıvrılmış çimenlere doğru bakıyor. "Aptal spor."

Declan rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor.

Jacks'in bir iki dakika içinde ilgisini kaybedeceğini umarak iki kadının kitap raflarına göz atmasını izliyoruz. Ne yazık ki, futbol istatistikleri üzerine bir dergi buluyor ve çok sayıdaki koltuktan birine çöküp kitabı kucağına yayıyor.

"Rock View'dayken gezmek istediğin bir yer var mı, Jacks?" Sonra ben denerim. "Gece hayatının meşhur olduğunu biliyorsun. Sana birkaç tavsiye verebilirim, bu gece seni dışarı çıkaracak ve etrafı gezdirecek birini bulabilirim."

"Hayır, Avery'ye göz kulak olmak için buradayım. Özellikle de siz çalışırken."

"Bakıma ihtiyacım yok," diyor Avery bir kitabın arkasından. "Ben gayet iyiyim ve burada beni bir ömür boyu eğlendirmeye yetecek kadar şey var."

Jacks günlüğünden başını kaldırıyor ve biz üç alfanın ona dik dik baktığını görüyor. Sonunda lanet ipucunu anladı.

"Tabii benden kurtulmaya çalışmıyorsan."

Declan, onu on beş yıldır tanıdığım için sahte olduğunu anlayabildiğim bir şekilde kıkırdıyor. "Tabii ki hayır, burada olmanızdan çok mutluyuz. İkiniz de burada olduğunuz için mutluyuz."

Jacks bir an için etrafında dönen konuşmalardan tamamen habersiz görünen arkadaşını düşünüyor. "Ne yapmak istediğimi biliyorsun, koşuya çıkmak. Son birkaç gündür eve kapandım ve dışarı çıkıp biraz egzersiz yapmaya ihtiyacım var. Seni biraz yalnız bıraksam sorun olmayacağından emin misin, Avery?"

"Evet, tabii ki ."

Declan o kadar hızlı ileri atılır ki birinin onu kızgın bir demirle dürttüğünü sanırsınız. "Orada kal. Ben gidip Miranda'yı arayacağım. O bizim baş bahçıvanımız. Koşmayı çok sever. Eminim seni dışarı çıkarıp en iyi yeri göstermek ister."

Jacks biraz eğlenmiş görünüyor. "Buna hiç gerek yok."

"Tek başına koşmana izin veremeyiz. Bir refakatçi ile daha güvenliisin."

"Jacks kendi başının çaresine bakma konusunda oldukça iyidir. Bir keresinde bizi soymaya çalışan bir adamı yere yatırdı ve polisler gelene kadar onu orada tuttu."

"Biz alfayız," diyorum, "ve ailemize göz kulak olmak yaptığımız işin en önemli parçasıdır."

"Aile mi?" Jacks söylüyor ve Avery kitabından başını kaldırıp bakıyor.

"Dostlarımızı, birlikte çalıştığımız insanları ailemizin bir parçası olarak görüyoruz. Onlara göz kulak oluruz. Tek başına koşmaya çıkmamalısın. Ayrıca, Miranda ile iyi anlaşacağınızı düşünüyorum."

"Peki," diyor Jacks, kitabı kolunun altına asarak. "Ben gidip üstümü değiştireyim."

Teşekkür ederim, diyor Avery bağın içinden bana gülümseyerek.

Declan Miranda'yı almaya gidiyor ve on beş dakika sonra onunla birlikte dönüyor. Dar bir koşu pantolonu ve crop top giymiş, kısa siyah saçlarını yüzünden geriye doğru tutturmuş. Jacks'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve ikisi birlikte koşu rotalarını tartışarak yürürken ben de bu büyük plan için kendimi tebrik ediyorum.

Kulak misafiri olmadıklarında, omega parmağını De- klan'a doğru sallıyor. "Jacks aptal değil. Neyin peşinde olduğunuzu biliyor."

"Peki ben peşindeyim?" Declan diyor

ki. "Tam olarak emin değilim."

"Sana söz veriyorum, hiçbir şey," diyor Declan. "Şimdi, biz gidip şu işi bitirirken sen de biraz burada kalabilir misin? Biz hemen yan tarafta olacağız."

Avery gülüyor. "Sen ciddi misin? İyi olacak mıyım? Burası gerçek cennet."

Declan bana göz kırpmıyor. Planın birinci aşaması tamamlandı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Jonah
Kütüphaneme giriyorum ve omega'nın orada olduğunu hemen anlıyorum.

tatlı, şekerli koku beni tamamen sarıyor.

Gözlerini incelediği kitaptan kaldırıyor ve beni kapının girişinde dikilirken buluyor.

"Oh, merhaba," diyor neşeyle. "Umarım kütüphanenizi işgal etmemin sakıncası yoktur. Diğerleri çalışıyor ve Jacks... aslında Jacks'in nerede olduğundan emin değilim." Saatine bakıyor. "Genelde bu kadar uzun süre çalışmaz."

Burnumu ovuşturuyorum ve gözlüklerimi düzeltiyorum.

Arkamı dönüp doğruca odadan çıkmalıyım. Burası benim kişisel sığınağım. Dünyadan kaçmak için geldiğim, hayatımızın stres ve gerginliğinden kurtulmak için kendimi kitaplara kaptırdığım yer.

Ama omega buradayken?

Ne yazık ki, Avery tam benim tipim. O kadar ki gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Biri onu sadece benim için yarattıysa, zihnimin derinliklerine uzandı ve fantezi kadınımı çıkardı. Son birkaç gündür - onun yolundan çekilmek için elimden geleni yapıyorum - acı çekiyorum.

Bir bahane uydurup kendimi onun huzurundan uzaklaştırmalıyım. Ancak ayaklarımın hareket etmediğini ve gözlüklerimin gözlerimin önünde buharlaştığını fark ediyorum.

Onları çıkarıyorum ve gömleğimin kenarıyla sisi ovuyorum.

"Kitap koleksiyonunuz harika," diyor bana gülümseyerek. "Evdeki halk kütüphanesinden bile daha iyi."

Bunu yapan gülümsemesidir. Beni odanın içine çeken ve ona doğru yürümemi sağlayan şey. Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. Hayatım boyunca insanların bu tür şeyler söylediğini duydum ve ne demek istediklerini anlamadım. Ta ki onunla tanışana kadar. Onun gülümsemesi bir yağmur bulutunun arkasından çıkan güneş gibi, sizi ışınlarla dolduruyor, teninizi ısıtıyor ve sizi sersemletiyor.

"Ne okuyorsun?" diye soruyorum. Çoğu sabah elinde bir kitap oluyor - çoğunlukla kapağında gömleksiz bir adam olan kitaplardan birini. "Koleksiyonum iyi olabilir ama çok fazla aşk romanım yok."

"Shakespeare," diyor, kapağını görebilmem için kitabı kaldırarak. "Bu çok güzel bir baskı." Ellerini yaldızlı kapakta gezdiriyor, sonra kitabı burnuna götürüp çekiyor. "Kitap kokusuna bayılmıyor musun?"

Ben seviyorum. Ama sanırım onun kokusunu milyonlarca kez daha fazla seviyorum.

Bir çiçek gibi kokuyor. Güzel bir çiçek, taç yaprakları benim için açılmış, nektarını emmem için beni çağırıyor.

"Hangi Shakespeare?" diye sordum. Yaklaşp başımı çevirerek kitaba bakıyorum. "*Romeo ve Juliet* mi?" Ya da belki soneleri. Omega romantizme takmış görünüyor.

"Tanrım, hayır, *Romeo ve Juliet* olmaz," diye kaşlarını çatıyor.

"*Romeo ve Juliet*'i sevmiyor musun?" Bütün kadınların o oyunu sevdiğini sanırdım, özellikle de Di Caprio'nun oynadığı film versiyonunu. O kadar okumama rağmen kadınlar hakkında ne kadar çok şey bildiğimi gösteriyor.

"Bu çok iç karartıcı, sizce de öyle değil mi? Dünyada yeterince berbat şey oluyor, yeterince kalp ağrısı var, bir bunları okumak zorunda kalmadan." Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Ben sadece mutlu sonla biten kitaplar okurum ve filmler izlerim. Beni hüzünlü değil mutlu bırakacak hikayeler. Ve," diye ekliyor ve parmağını bana doğru sallayarak, "eğer bana bunun gerçek edebiyat olmadığını ya da mutlu sonların bayat olduğunu söyleyecekse, sana Shakespeare'in pek çok oyununun mutlu, güzelce paketlenmiş sonlara sahip olduğunu ve onun bir dahi olduğunu hatırlatmak isterim."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu mantığa karşı çıkamam. En sevdiğin oyun hangisi o zaman?"

"Hmmm." Cevabını düşünüyor, parmaklarını kitabın cildine vuruyor ve ben bu omega'da düşündüğümde daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Biraz utandım. Nereden geldiği belli olmayan bir garsonun Shakespeare hakkında fazla bir şey bileceğini düşünmemiştim. Ben bir aptalım. "Muhtemelen *Much Ado About Nothing*. Çok komiktir. Beatrice ve Benedick arasındaki şakalaşmaya bayılıyorum. Aşk romanlarını da bunun için okuyorum, şakalaşmak için." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Tamam, belki baharat da olabilir."

"Bu oyunu seviyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bence Beatrice oynamak için harika bir karakter olurdu," diyor ve yüzü yine o gülümsemelerden birine dönüşüyor. "Oyunun en sevdiğim yanı, tıpkı *Romeo ve Juliet* gibi bir trajedi olabilecek olması. Ortada her şeyin korkunç bir şekilde yanlış gittiği bir bölüm var - Claudio Hero'nun sadakatsiz olduğuna inandığında ve sonra herkes onun kırık bir kalpten öldüğünü düşündüğünde. Her şey çok kötü bitebilirdi - tıpkı *Romeo ve Juliet* gibi."

"Claudio pislüğün teki."

Gülüyor. "Çoğu erkek öyledir."

"Hepsi değil," diyorum, tüylerim biraz diken diken.

"Hepsi değil," diye itiraf ediyor. Kitabı kapatıyor ve vücuduna sarıyor. Ona sevdiği kitaplar ve okuduğu oyunlar hakkında bazı sorular soruyorum ve okulda bize okuttukları kitapların doğru kitaplar olup olmadığını tartışıyoruz.

"Rockview'deyken bir oyun izlemeyi çok isterim," diyor. "Rockview topluluğu inanılmaz. Bazı performanslarını YouTube'da izledim ama canlı izlemekle aynı şey değil."

"Eminim Cruise seni alırdı."

"Cruise oyunları sever mi?"

Gülümsüyorum. Paket arkadaşımın postmodern bir prodüksiyonda ya da daha kötüsü kendini fazla ciddiye alan bir müzikalde oturduğunu göremiyorum. Onu götürecek kişi ben olmalıyım. Hayatımda birlikte kitap tartışabileceğim, oyun izleyebileceğim birini bulamadım.

Ancak kulağa cazip gelse de bu tehlikeli şey olur.

"Ben sana benimkini anlattım, şimdi sıra sende. Sen de kendininkini söyle" diyor.

"Affedersiniz?"

"En sevdiğin Shakespeare mi? Hayır, durun, söylemeyin... Hmmm... derin bir düşünürsünüz." Parmağını güzel pembe dudaklarına vuruyor. "*Hamlet*?" Dilini çıkarıyor ve gözlerini deviriyor.

"Anladığım kadarıyla hayranı değilsin."

"Hamlet tam bir pislik. Zavallı Ophelia'ya davranış şekli."

"Katılıyorum, o da bir pislik."

"Yani, *Hamlet* değil mi?"

"*Hamlet* değil." Rafa doğru yürüyorum ve elimi Shakespeare'in oyunlarının sırası boyunca gezdiriyorum. Onları son ziyaretimizde Londra'nın arka sokaklarına sıkışmış eski bir kitapçıda bulmuştum. Kitapçı kim olduğumu tam olarak bilse ve benden değerinden çok daha fazla para istese de onları satın almaktan kendimi alamadım. Aradığım kitabı buldum ve parmağımı sırtın üst kısmının altına sokarak dikkatlice raftan indirdim. Sonra da ona uzatıyorum.

Avucunu kapağın üzerinde yumuşatıyor.

"*Romeo ve Juliet*." Gülümsüyor ve oda biraz daha aydınlanıyor.

"Kendine işkence etmeyi seviyorsun o zaman?"

Hiçbir fikri yok!

"Sanırım öyle. Ama her şeyden çok dille ilgili. Çok güzel bir dil."

Başını sallıyor, sonra gözlerini kapatıyor ve kelimeleri mükemmel bir şekilde okuyor:

*"Romeo'mu bana ver; ve o öldüğünde,
Onu al ve küçük yıldızlar halinde kes, Ve
cennetin yüzünü o kadar güzel yapacak ki,
Tüm dünya geceye aşık olacak Ve cıfcaflı
güneşe ibadet etmeyecek."*

Gözlerini açıyor ve bana göz kırpmıyor. "İnsanın aşka inanması için yeterli," diye fısıldıyor.

"Aşka inanmıyor musun?"

"Bir omega aramaktan vazgeçen ben değilim. Bu bana aşktan vazgeçmek gibi geliyor."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. Haklı, başka bir hayal uğruna o hayalden vazgeçtik.

"Aşk her şey değildir."

"Shakespeare'in aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Bence öyle olduğunu savunurdu."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

İç geçiriyor, en yakın koltuğa yürüyor ve karnına gömülüyor. Kucağında iki Shakespeare oyunu dengede duruyor.

"Bence aşk karmaşık bir şey. Bazı insanlar şanslıdır ve hikayelerinde Kahraman olurlar. Diğerleri ise savaşan aileler ve iletişimsizlik yüzünden mahvolur ve Juliet olur. Ancak bence Juliet'e sorsanız, buna değer miydi? Pişman mısınız? O hayır derdi."

Kesinlikle, aşk kalp kırıklığına yol açar... ya da daha kötüsüne. Kitapların güvenliğine sadık kalmak daha iyi.

"İstersen o kopyaları alabilirsin," diyorum kendime engel olamayarak. İçimdeki alfa, küçük omegayı memnun etmek için güçlü bir ihtiyaç duyuyor ve ona kitap hediye etmek zararsız. Alfa'mın onu memnun etmek istediği diğer yollardan çok daha az zararsız.

"Teşekkür ederim," diyor, "ama koleksiyonunuzu mahvedemezdim. Çok güzel ciltleriniz var. Yine de ..."

"Yine de," diyorum.

"Dediğiniz gibi, romantik kitaplardan yoksun. Romantizmden çok mantıkla tahmin ediyorum ama yine de en sevdiğiniz Shakespeare oyunu *Romeo ve Juliet*. Çok ilginç. Seni ."

"Bir kitabı kapağına göre yargılamamalısınız."

"Yapmamalısın," diyerek kulaklarımın ucunu topuz yaptı.

"Gerçekte öyle olmaması imkansız olsa da. Bu nedenle, neden o kapakları olabildiğince güzel yapmayayım? Neden tüm raflarımı güzel kitaplarla doldurmayayım?"

"Her ne kadar bu muhteşem, en inanılmaz görünen kapağa sahip bir kitabı almaktan ve içindekiler için heyecanlanmaktan daha kötü bir şey olmasa da, hikaye berbat olduğunda gerçekten hayal kırıklığına uğrarsınız."

Kıkırdıyorum ve onun yanındaki koltuğa yerleşiyorum. "Evet, o da var. Ve bir kez daha bu metafor insanlar için de geçerli."

"Ahh," diyor. "Bu yüzden mi omegalardan vazgeçtin? Birçoğu dışarıdan iyi görünüyordu ama sizin standartlarınızı karşılayamadı."

"Omega'lardan vazgeçmiş değiliz," diyorum sessizce.

"Sorun değil. Anlayabiliyorum. Birkaç güzel görünümlü erkekle çıktım ama onlar... yani... pislik çıktılar."

"Anladın mı o zaman?" Dirseklerimi sandalyenin kollarına dayayarak söylüyorum. "Kendi deneyimleriniz göz önüne alındığında, Kent ve ben Cruise ile bağ kurmanız konusunda neden bu kadar tereddütlüünüz?" Yüzündeki renk soluyor ve sorum karşısında biraz şaşırılmış görünüyor. "Birbirinizi çok az tanıyorsunuz. Örtünün altında ne yattığını gerçekten bilmiyorsunuz."

Bir an beni düşünüyor, elleri kucağındaki kitapları okşuyor.

"Yine de hikayeye biraz göz attım ve şimdiye kadar gördüklerim hoşuma gitti."

"Ama beklenmedik bir dönüş, gizli bir komplo olup olmadığını bilemezsiniz."

"Hayır, ama sanırım," yanaklarına biraz renk geldi, "kitabı bir kenara atmadan önce hikayeyi okumak için biraz daha zaman istiyorum."

Ellerimi birleştiriyorum ve başparmaklarımı birbirinin etrafında döndürüyorum.

Yine gülümsüyor. "Buraya hangi kitap için geldiğinizi söylemediniz."

"Ahhh..." Ben de diyorum ki.

Gülüyor. "Oh hayır. Sakın söyleme. Mühendislik ya da mimarlık üzerine bir kitap mı?"

"Bana inek mi diyorsun, Omega?" Alay ediyorum.

Kıkırdıyor. "İnek olmanın yanlış bir tarafı yok."

"Yok mu? Çünkü çoğu hikayede kız futbol kahramanına gider, ineğe değil."

"Bütün hikâyelerde değil," diyor. Yanakları biraz daha pembeleşiyor. "Ve ineğin bir futbol kahramanına benzemesi işe yarıyor."

Kulaklarımın uçları daha da sıcak yanıyor ve gözlüklerimi burnumun kenarında düzeltiyorum. Hayal mi görüyorum yoksa yine buhar mı çıkarıyorlar?

"Peki ya sen, Avery?" Eğer o beni kafa karıştırıcı ve çelişkili buluyorsa, itiraf ediyorum, ben de onunkiler konusunda aynı şekilde kafa karışıklığı yaşıyorum. "Okuldayken inek miydin? Kitap okurdun. Shakespeare'i severdin. Yoksa amigo kızların başı mıydın?" Kesinlikle öyle görünüyor.

"Hiçbir zaman amigo kız olacak kadar popüler olamadım. Bu da iyi bir şeydi. Kesinlikle düşüp bacağımı kırabilir ya da kafatasımı çatlatabilirdim."

Okulda ona kesinlikle aşık olurdum. Kendime engel olamazdım. Kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ederdim.

Aslında, şimdi düştüğümü hissedebiliyorum. Gitmeliyim.

"Ne okumak istediğime karar vermemiştim," dedim ona. "Buraya bir kitaba göz atmak için ." Yoksa o tatlı mı tatlı koku mu beni buraya çekti? "Tavsiye edebileceğiniz bir şey var mı?"

"Size önerebileceğim milyarlarca kitap var," diyor yine o gülümsemesiyle, "ama ne yazık ki sizde bir tane bile ."

"Belki de koleksiyonumu genişletmeliyim. Belki de bazı kategorilerde eksiklikler vardır."

"Öyle."

Tereddüt ediyorum. Bunu ... Muhtemelen hayır diyecektir...

"Rockview'da ... özel, bağımsız bir aşk kitapçısı var."

"Aman Tanrım, haklısın - Cupid's Bookshelf. Instagram'da görmüştüm."

"Seni... oraya götürmemi ister misin?" Gülümsemesi inanılmaz derecede genişliyor, göz kamaştırıcı. "Koleksiyonumdaki bu sorunu düzeltmeme yardım et."

Ellerini birbirine vuruyor ve koltuğunda zıplıyor. "Evet, lütfen," diyor ve sonra bana doğru atılıp beni kucaklıyor. Bal, nektar ve çiçek kokan sıcak, yumuşak bir sarılma.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kent

Kızanlıkta onu bekliyorum.

Yatak odasına girip ışığa uzanırken "Sen de," diye tıslıyorum.

Sarsılıyor.

"Tanrım, Kent, ödümü kopardın."

"Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim. Anlaştığımızı sanıyordum. Ben-"

"Evet, herkes senin kadar mükemmel değil Kent. Bu kız tam bir baştan çıkarıcı. Düştüğüm için pişman olmadığım biri."

"Onunla yattın mı?" Homurdanıyorum, içimde her türlü duygu dönüyor - öfke, ihanet, kıskançlık.

Adam haklı. O bir baştan çıkarıcı. Nektar gibi kokuyor. Baştan çıkarmak için imzalanmış bir koku. Tatlılık ve cennet vaat eden bir koku, eğer sadece, sadece bir tane, küçücük, minicik, küçük bir tat alırsanız.

"Hayır," diyor.

Sırtımı gardıroba yaslamış bir şekilde duruyorum ve o gelip önümde duruyor.

Onun kokusunu alıyor. Teni o kokuyla kokuyor. Gözlerinde kafası iyiymiş gibi bir bulanıklık var. Ve her zaman taranmış kızıl saçları dağınık. Cildi kızarmış.

Ya çok güçlü bir hap aldı. Ya da onu becerdi. "Yalan söylüyorsun."

"Onunla yatmadım. Sadece konuştuk." Sadece konuştular ve o böyle mi görünüyor? "O çok hoş, Kent, gerçekten çok hoş."

Sözleri beni güçlü yumruklar gibi dövüyor ve yüzünü başka tarafa zorunda kalıyorum.

Yumruklarımı sıkıyorum, o kadar sıkıyorum ki derim parmak eklemlerimde geriliyor, çatlamakla tehdit ediyor.

Elini omzuma koyuyor.

"Kent," diyor, "sadece birlikte olduğu için-" "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"-bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Dışarıdaki her kadının dolandırıcı olduğu anlamına gelmez. Avery samimi. Hepimiz bunu hissediyoruz-"

"Kalbinde," diye alaycı bir şekilde tükürdüm. "Yoksa sikinde mi?"

"İliklerime kadar. En azından gelip onunla vakit geçir, onu tanı. Çünkü bunu yapmazsan, birkaç gün içinde gitmiş olacak ve sen de şansını kaçırmış olacaksın - hepimiz kaçırmış olacağız - ve Cruise'un seni affedeceğinden emin değilim."

"O gitmeyecek. Pençelerini hepinize geçirmiş . Tutunabildiği kadar tutunacak."

Jonah elini bırakır ve başını sallar. "Kent."

Ama daha fazlasını duymak istemiyorum. Yeterince duydum, gördüm ve kokladım. Odasından hışımla çıkıyorum, ben ofise doğru yürürken Barney de arkamdan geliyor.

Bu iş yeterince uzadı. Yeterince ileri gitmesine izin verdim. Kendime homurdanıyorum ve Barney endişeyle havlıyor. Duruyorum, bana yetişmesine izin veriyorum ve başını okşayarak ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyorum.

Yaşlı olabilir ama aptal değil. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyor. Havadaki garip omega kokusu. Sürümünden kaçma şeklim. O yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakıyor, endişe dolu.

"Her şey yolunda oğlum," diyorum ona. "Her şey girecek. Bunu halledeceğim ve sonra her şey normale dönecek."

Bu başvurmak zorunda kalmayacağımı umdum - hayır, inandım -. Kızın şimdiye kadar ağzından kaçırmış olacağını düşündüm.

ve gerçek niyetine dair bir ipucu verdi. Sürü arkadaşlarımlın akıllarının başlarına geleceğini düşünmüştüm.

Ama o , onlar da yapmadı. Aşk hastası aptallar! Ailemizi parçalamasına izin vermeyeceğim.

Gerçeği görmelerini istiyorum.

"oğlum," diyorum parmaklarımı şıklatarak. Barney beni ofise kadar takip ediyor, ben de kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Bu işi olarak çözeceğim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

A çok
Her sabah yatağında bir alfayla daha uyanıyor gibiyim.
Bu sabah üç tane var, hepsi de birkaç gün önce dev bir yatak gibi görünen ama şimdi kesinlikle küçük görünen bir yere tıkılmış durumda, özellikle de iki katmanlı, alfa sandviçinin ortasında ezildiğimde.
Şikayet ettiğimden değil. Bu kadar çok alfa etiyle çevrili olmak bir tür rüya gibi. Aynı zamanda kafa karıştırıcı.
Bana vaatlerde bulunuyorlar. Sözleri ve beyanlarıyla beni şaşırtıyorlar.
Ama ben hayat tecrübesi olmayan saf bir omega değilim. Erkekleri tanıyorum - yeterince erkekle çıktım - bu vaatlerin, sözlerin ve beyanların genellikle bir son kullanma tarihi olduğunu ya da koca bir yalan olduğunu biliyorum.
Ve bu adamlar söylediklerine inansalar bile, Jonah ve ben dün gece arkadaş olmuş gibi görünsek bile - gemide olmayan bir sürü arkadaş var ve bunun çok büyük bir sorun olmadığına inanacak kadar aptal değilim.

Tüm bunlar ne kadar şaşırtıcı olsa da, kendimi kaçınılmaz olana, yani birkaç gün içinde yapacağım eve dönüş yolculuğuna hazırlıyorum.

Belki de bu sabah bağlarımın mideme oturuş şekline bakılırsa daha da erken.

Daha hafif, daha az yoğun. Cruise'u hala orada hissedebiliyorum, gün gibi açık. Ama bağlar o kadar yoğun değil.

Dikkatlice uzuvlarımı kaldırıyorum, alfaları yuvarlıyorum ve yataktan sıyrılıyorum, bir çift külotu bacaklarımdan geçiriyorum ve alfanın tişörtlerinden birini başımın üzerine geçiriyorum.

Kapının eşiğinde, kapıyı gıcırdatarak açıyorum ve duraklıyorum. Sabit bir nefes alıyorum ve koridora adım atıyorum, sadece küçük bir adım. Karnımdaki acıya karşı kendimi destekliyorum.

Hiçbir şey.

Rahatlayarak iç çektim ve bir adım daha

attım. Hâlâ bir şey yok.

Kefalet serbest bırakıldı.

Koridorda yavaşça yürüyorum, ani bir acı dalgasının beni vurmasını bekliyorum. Öyle olmadı ve Jacks'i aramaya başladım. Dün gece koşudan sonra Miranda'yla bir şeyler içmeye gittiğine dair bir mesaj aldım. Odasını boş bulduğumda, yatak odasına geri dönüp telefonumu kontrol ediyorum ve sabahın erken saatlerinde gönderilmiş bir mesaj buluyorum.

Jacks: Bekleme. Winky surat. Ona

bir mesaj yazıyorum.

Avery: Çarşafı çözdüğünde beni ara.

Yatağımdaki üç alfaya bakıyorum. Hepsi sayım için dışarıdalar. Cazibesi çok büyük. Telefonumla bir fotoğraf çekiyorum. Eve götürebileceğim en azından küçük bir hatıra ihtiyacım var, kendime bunun çılgın bir rüya olmadığını hatırlatmak için.

Kendime bir kahve hazırladıktan sonra güneşe doğru yürüyorum, başımı arkaya atıyorum ve yüzümün güneşi emmesine izin veriyorum. Ben de bunu özleyeceğim. Memlekette on günün dokuzunda yağmur yağıyor.

Bir şezlonga yerleşip kahvemi yudumlarken Barney koşar adımlarla ana evden çıkıp bana doğru geliyor.

"Merhaba yakışıklı," diyorum yanıma oturmaya geldiğinde. "Bugün özellikle seçkin görünmüyor muyuz?"

Burnunu avucuma dayayarak iltifat değil, kulak gıdıklaması peşinde olduğunu açıkça belli ediyor.

"Tamam, tamam," diyorum ona, fincanımı yere bırakırken. "Sen bu kadar güzelken sana nasıl karşı koyabilirim?"

Burnunu gıdıklıyorum, sonra gözlerinin arasındaki yumuşak tüyleri okşuyorum, sonra da büyük sarkık kulaklarının altını gıdıklıyorum. Zevkle salyalarını akıtıyor, çenesinden uzun salya şeritleri akıyor.

"Merak etme," diyorum ona. "Seni anlayabiliyorum. Omega olmak da oldukça dağınık bir iş."

"Ruff," diyor cevap olarak ve ben gülüyorum, başımı öne eğiyorum, böylece kaşlarımız buluşuyor ve biraz daha sert ovuyorum.

"Sen de mi?" diyor sert bir ses.

Kafamı kaldırıyorum ve huysuz sürü arkadaşım Kent'i güneşin dikilirken buluyorum. Günlerdir onu ilk kez görüyordum. Yine de kokusunu alabiliyordum elbette. Kokusu her zaman havada ve sürü arkadaşlarının teninde. Karanlık, girdaplı ve oldukça ciddi. Biraz alfanın kendisi gibi. Aslında, alfanın kendisine çok benziyor.

"Ben mi?" diye sordum.

"Barney," diye açıklıyor parmaklarını şıklatarak. Köpek omzunun üzerinden alfaya bakıyor ve sonra itaatkâr bir şekilde ona doğru koşuyor. "Önce sürü arkadaşlarım. Şimdi de köpeğim. Gerçekten çok çalışıyorsun."

"Köpeğiniz mi?" Ben soruyorum.

Barney gelip Kent'in bacaklarının yanına oturuyor ve alfa uzanıp hayvanın başını okşuyor.

"Evet, benimki. Onu yavruyken bir otoparkta terk edilmiş halde buldum. Yarı aç. Köpek istemedim. Ama, hey-"

"Gözler mi?" Ben soruyorum.

"Evet, gözler." Köpeği bariz bir şefkatle tekrar okşuyor.

Başımı bir tarafa eğiyorum. "Yani bir köpek istemedin ve bir omega istemiyor musun?"

"Aynı şey olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye alay ediyor.

Başımı sallıyorum. Sadece onu anlamaya çalışıyorum. Benimle gelecekteki mutluluk arasında duran adamı.

Onu kazanmak için elimden geleni yapmalı mıyım? Bu sürüde bir yer edinmek için savaşmalı mıyım? Onun çelik gibi gözlerine bakıyorum ve onu hiçbir şeye ikna edebileceğimi sanmıyorum.

Ayrıca, bir alfanın görevi omega'ya kur yapmak değil midir? Tam tersi değil.

İçimden iç çekiyorum ve kahve fincanımı alıp uzun bir yudum alıyorum.

Beni şüpheyle izliyor, sanki her an bir ağ atıp onu kendime doğru çekecekmişim gibi. Gerçekten benim usta bir baştan çıkarıcı olduğumu mu düşünüyor? Bu neredeyse gülünç. Randevuları kaç kez berbat ettiğimi bir bilse - saati ya da mekânı yanlış ayarladığımı ya da uygunsuz ayakkabılar giydiğimi (bowling salonuna topuklu ayakkabılarla gitmek - eyvahlar olsun) ya da adamın adını unuttuğumu ya da içkimi kendimin, onun ya da ikimizin üzerine döktüğümü. Evet, keşke usta bir baştan çıkarıcı olsaydım.

"Barney kaç yaşında?" Ben soruyorum.

Konuşmak istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt ediyor ama bu adamın zayıf bir noktası varsa o da köpeği olacakmış gibi bir his var içimde. Sorulursa Fluffy hakkında saatlerce konuşabilirim (bir randevunun kötü bitmesinin bir diğer nedeni - ama adam sordu!).

"15."

"O zaman gerçekten de seçkin bir yaşlı beyefendi." "Az önce onun top sürmesinden yakınmıyor muydun?"

Gözlerimi alfaya diktim. Tam olarak ne zamandır orada ikimizi ?

"Şikayetim yok. Benim kedim de aynısını yapardı. Yine de salyasının bu kadar çok olmadığını itiraf etmeliyim."

Barney bakışlarını aramızda gezdiriyor ve sonra karnının üzerine çöküp başını ön patilerinin üzerine koyuyor.

"Yürüyüş zamanı," diyor Kent otoriter bir sesle.

Barney gözlerini kapatır.

Kıkırdamadan edemiyorum. "Sanırım bu bir hayır olabilir."

Kent çömeliyor ve büyük avucunu Bar- ney'in omurgasına öyle bir vuruyor ki, biraz kıskandığımı hissediyorum.

"Onu yürüyüşe nereye götürüyorsun?" Ben soruyorum.

"Eskiden her yere giderdi. Çok fazla yürümesi gerekiyordu."

"O büyük bir köpek."

"Evet, ama bugünlerde arazide dolaşmak ona yetiyor. Tabii tembel hergeleyi cesaretlendirebilirim."

"Oh, tembel değil," diyorum, şezlongumdan kalkıp Barneyye doğru ilerlemekten kendimi alamayarak, başının tepesini kaşımak için çömeliyorum. "Sadece enerjisini koruyor."

Göz ucuyla alfanın burun deliklerinin görüyorum ve mesafenin bir metreden az olduğunu fark ediyorum. Hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Yakından kokusu daha da ilgi çekici, en koyu bitter çikolata gibi.

"Ne için?" diye alay ediyor alfa. "Daha fazla şekerleme için mi?"

"Sahibini büyük, korkunç omega'dan koruduğu için," diye şaka yapıyorum, gözlerimi Barney'den ayırmadan.

Kent bu kez daha sert alay ediyor. "Sen büyük değilsin.

Ufacıksın." "1.80 boyundayım, çok teşekkür ederim."

"Aynen öyle."

"Ama ben korkutucuyum," diyorum ve başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret ediyorum. Bana doğru baktığını görüyorum ve yakalandığı için telaşla sarsılıyor.

Kaşlarını çattı. "Senden korkmuyorum."

"Bir şeyden korkuyorsun."

Uzun, çok uzun bir dakika boyunca bana bakıyor, o baktıkça kalbim kulaklarımda daha da yüksek sesle atıyor. Çoğu kadının donunu eritecek türden gözleri - bakışları - var.

"Bu sürüye yapacaklarından korkuyorum."

"Bu sürüyü mutlu edebilirim," diye fısıldadım. Yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Ve eminim onlar da karşılığında beni mutlu edebilirler. Keşke bir denese. "Ne..." Sesimi bulmaya çalışarak söylüyorum, ki bu çok zor çünkü korkutucu olmayabilirim ama bu büyük, düşünceli alfa kesinlikle öyle, "Ya Cruise'la beni Vegas'ta bir araya getiren şey kaderse?"

"Ya da ya altın avcısı bir omega'nın zekice, el altından çevirdiği bir oyunsa?" diyor ve ayağa kalkıyor.

"Buna inanmakta neden bu kadar kararsınsın?"

"Deneyim," diyor ve ben gözlerimi devirince ekliyor, "ve hangi omega kendini tanımadığı bir adama bağlı bulacak kadar dikkatsiz olabilir ki? O olmazdı. Ailesi ve arkadaşları bunun olmasına asla izin vermez."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Haklısın," diyorum. "Tamamen haklısın."

Onunla tartışmanın bir faydası yok. Bazı açılardan haklı. Akli başında ve hayatını toparlamış hiçbir omega böyle saçma bir duruma düşmez. Benim için iyi sonuçlandığı için gerçekten çok şanslıyım. Tamam, Cruise'un dev bir sik kafalı sürü arkadaşı vardı - alfa tam önümde duruyordu - ama gerçekten bağlandığım adam da bir sik kafalı olabilirdi. Ya da daha kötüsü. Çok, çok daha kötüsü.

Kent sert bir tavırla, "Bağ serbest bırakıldı," diyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"görünüyor," diye cevap veriyorum.

"O zaman yakında gideceksin," diyor, sesi duygudan yoksun.
Barney başını kaldırıp efendisine bakıyor, bir asker gibi dimdik
duruyor, çenesi gergin.

"Evet," diyorum, "evet,
yapacağım." Yenildiğim
zaman anlarım.

Otuzuncu Bölüm

A çok
Düşünceli alfayı ve köpeğini arabanın yanından kaybolurken izliyorum.

Evden çıkıp şezlonga uzandığımda kalbim göğsümde çarpıyor, midem huzursuzluktan çalkalanıyor. Bu adam nasıl oluyor da bana hissettirebiliyor? Şaşkın, endişeli, biraz -tamam, çok- tahrik olmuş. Ama en çok da üzgün.

"İyi misin, tatlım?" Gözlerimi açtığımda en iyi arkadaşımın tepemde dikildiğini, güneşi engelleyip beni gölgede bıraktığını görüyorum.

Omuz silkip dizlerime sarılıyorum ve o da yanımdaki şezlonga çöküp avuçlarını omuzlarıma sürüyor.

"Kahretsin, seni asla terk etmemeliydim. Ne oldu? O piçler mi-"

"Hayır, hayır, kötü bir şey olmadı." "O zaman ne oldu?"

"Kent."

"Kent?"

"Huysuz olan."

"Ahh o. Ne yaptı?" diye soruyor karanlık bir şekilde.

"Hiçbir şey. Bu kadar. Jonah ve ben dün gece konuştuk ve... bilmiyorum, çok tatlı biri. Bugün beni şehirdeki çok şirin bir kitapçıya götürmeyi teklif etti."

"Burada kayboldum, Avery."

İç çektim. "Sanırım dün gece Jonah'ı kazanmış olabileceğimi, belki burada kalma şansım olduğunu düşündüm."

"Bu iyi o zaman. Öyle değil mi? Bu bana umut verici geliyor."

"Evet, ama bir de Kent var. O asla gelmeyecek.
en kötü şeylere inanmaya kararlı."

"Pislik!" Jacks parmak eklemlerini tehditkâr bir tavırla kırarak şöyle der.

"Neyse o," diyorum, tekrar iç çekerek ve yanağımı dizlerime yaslayarak.

"Ahh Avery," diyor Jacks. "Duyguların konusunda dikkatli olman için seni uyarmıştım."

"Biliyorum ama bu konuda umutsuzum."

"Umutsuz değil. Sadece açık yürekli ve güven dolu. Senin bu yönünü seviyorum. O pislik de sana biraz şans verse senin bu yönünü severdi."

Küçük bir gülümsemeye idare ediyorum. "Neyse, benden ve dertlerimden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana dün gece ne olduğunu anlat." Elini elime alıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Jacks taktığı güneş gözlüklerini -kendisinin olduğunu tahmin etmediğim güneş gözlüklerini- başının üstüne kaydırıyor. Rimeli biraz dağılmış ama yanakları pembe ve gözleri hülyalı.

"Kahretsin, Avery, daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. O ..." "Yani eğlendin mi?" Elini sıkarak soruyorum.

"Çok eğlenceli. Çok ama çok eğlenceli." Jacks gözlerini uzaklara diyor, ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Jacks, bu inanılmaz!" Dik oturarak söylüyorum.

Jacks bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve benim yüzümdeki hevesli ifadeyi görünce onun yüzünde de bir panik ifadesi beliriyor. "Hemen heyecanlanma, Avery. Sadece bir randevuydu - aslında teknik olarak bir randevu bile değildi ve-"

"Artı bir gece konaklama," diyorum hevesle. "Bir gecelik konaklama," diye düzeltiyor Jacks.

"Seni hiç böyle görmemiştim..."

"Ne olmuş yani?"

"Rüya gibi." En iyi arkadaşıma sırtıyorum.

"Yok," diye ısrar ediyor, elini yüzünde gezdirerek. "Bok gibi görünüyorum."

"Yani onu bir daha görmeye niyetiniz yok." "Ben ... biz ..."

"Burada çalışıyor."

"Evet, ," diyor Jacks, tekrar gülümseyerek.

Elini sıkıyorum ve ciyaklıyorum. "Bu çok heyecan verici." Ayağa fırlıyor. "Avery!" diye uyarıyor.

"Her şey yolunda. Sorun değil. Henüz senin için düğün planları yapmaya başlamayacağım."

"Düğün mü? Çok erken, Avery."

"Erken evlenmenin bir eş bulmak için iyi bir yol olabileceğini söylemişsiniz."

"O sendin, ben değil." Tekrar omzumu ovuyor. "Senin için durum farklı. Senin bir bağın ve bunun getirdiği her şey var. Ben bir beta'yım. Ruh eşimi bulmak çok daha zor."

"Bence kim ya da ne olursanız olun bu çok zor," diyorum.

Jacks başımın tepesini öpüyor. "O alfa tam bir pislik ama yola gelecektir Ave. Döneceğini biliyorum."

"Evet," diyorum ama o kadar da emin değilim.

Bölüm Otuz Bir

Cruise
Uyandım ve ilk fark ettiğim şey bağın çözüldüğü oldu. Hayır.
artık midemde sıkı bir asma kilit var. Şimdi daha hafif, daha özgür bir
bağ.

İkinci fark ettiğim şey ise omega'nın kayıp olduğu.
Gözlerimi açıyorum ve yatakta dik duruyorum.
Declan yanımda inliyor ve arkasını dönüyor. Max diğer tarafımda
yatıyor. İkisi de uyuyor.

Omega yok.
Yataktan fırlayıp Declan'ın üzerine tırmandım.
"Lanet olsun dostum, ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor ve bana
vuruyor. "O burada değil," diyorum. "Omega burada değil."
"Sakin ol, Cruise. Muhtemelen işlemeye gitmiştir."
Yatak odasından çıkıp banyoya daldım. Kapıyı geri sallıyorum.
Boştu.

"Avery," diye bağıryorum, korku ve endişe içimde fokurduyor.
Günlerdir yanımdaydı. Güvende. Sağlam. Dokunma mesafesinde.
Bundan hoşlanmadım. Bundan hiç hoşlanmadım.

"Avery," diye tekrar bağıyorum, yatak odalarının her birine koşuyor ve orada onu arıyorum. Hangi cehennemde o?

Hâlâ ona seslenerek merdivenlerden aşağı koşuyorum ve neredeyse Jacks'e çarpıyordum. Üzerine oturmayan kıyafetler giymiş ve kendisine ait olmayan bir güneş gözlüğü takmış.

Onları burnundan kaldırıyor ve gözleri vücudumda gezinerek kasıklarımda duruyor.

Gözleri büyüyor ve sonra kıkırdıyor.

"Sik beni. Avery'nin günlerdir yatak odasından çıkmak istememesine şaşmamalı. Bu çok büyük bir şey-"

"Nerede o?" Homurdanıyorum.

Gözleri tekrar yüzüme dikiliyor. "Kim?" diyor ve yüz hatlarına yayılan bu suçluluk duygusu mu?

"Avery," diye hırladım.

"Oh... Avery," diyor, yüzünü bir rahatlama kaplıyor. "Havuzun yanında."

Bedenimin rahatladığını hissediyorum. Havuzun yanında. Burada. Tam burada. Gitmemiş.

"Güneş ışığını seviyor," diye devam ediyor Jacks. "Sera bitkilerinden biri gibi. Asla daha soğuk havalar için tasarlanmadı. Güneş ışığına ve sıcak bir iklime ihtiyacı var. Rockview gibi bir yere."

"Katılıyorum," diyorum.

"Güzel," diyor Jacks başını sallayarak. Merdivene doğru adım atmaya başlar.

"Bekle," dedim, "kimi kastettiğimi sandın?"

"Neyi?"

"Kimi aradığımı ?" "Şey, Miranda," diye mırıldanıyor.

"Miranda?" Söyledim. "Neden? Ona ne yaptın?"

"Onunla işim bitti mi?" diyor ve ben daha fazlasını soramadan aceleyle merdivenleri çıkıyor.

Vücuduma bakıyorum. Çok çıplağım. Temizlikçiler muhtemelen çoktan buradadır ve kahya da ama siktir et. Avery'nin gerçekten dışarıda olup olmadığını kontrol etmeliyim.

Güneş ışığına çıkıyorum.

Onu boş bir kahve fincanıyla kıvrılmış, gözleri kapalı, yüzü ışıkla dolmuş halde bulduğumda rahatlayarak "İşte buradasın," diyorum.

"Ha?" diyor, gözlerini açıp bana bakarak.

Her zaman olduğu gibi, onun gözlerini görmek beni bir süreliğine sersemletiyor. Ne kadar güzel olduklarını unutmak çok kolay. Ayrı olduğumuzda etkilerini abarttığıma inanmak. Ama sonra onlarla bir kez daha yüz yüze geliyorum ve hemen nefesimi kesiyorlar.

"Bir an için gittiğini sandım."

"Hayır, ben buradayım," diyor yarım bir gülümsemeye.

"Neyin var?" Şezlongda yanına çöküp onu kendime doğru çekerek soruyorum. İsteyerek geliyor, bana doğru kıvrılıyor.

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece düşünüyorum." "Ne hakkında?"

"Sonra ne olacak. Kefalet serbest bırakıldı ..."

Korku içime işliyor, aramızdaki bağ sayesinde hemen saklamaya çalıştığım bir şey. Gitmeyi mi düşünüyor? Kalmasını istiyoruz. Bunu açıkça belirttik. Ama o hiç ikna olmadı. Kent'in aptalca isteksizliği bunu gösterdi.

"Gevşemiş." Ben daha ne dediğimi anlamadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Serbest bırakılmadı. Tamamen serbest kalması için birkaç gün daha geçmesi gerekecek."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Bu, birbirimizden biraz daha uzak kalabileceğimiz anlamına geliyor ama çok değil," diye yalan söylüyorum. "Hâlâ birbirimize yakın olmamız gerekiyor." Bana inanması, bu konuyu araştırmamış olması ve söylediklerimin tamamen gerçek dışı olduğunu fark etmemesi için parmaklarımı çaprazlıyorum.

"Oh," diyor ve ben kendimi mi kandırıyorum yoksa sesindeki rahatlama mı? Bana doğru sokuluyor. "Henüz gitmeye hazır değilim."

"Güzel," diyorum, "çünkü bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Eğer sikini yalamayı kastediyorsan, Alfa," diyor o baştan çıkarıcı gülümsemelerinden biriyle, "bunu bir iyilik değil, bir ayrıcalık olarak gördüğümü biliyorsun."

Biraz inledim. "Seni tutuyorum ama hayır, bu kıyafet gerektiren bir şey."

"Utanç verici." İç çekiyor.

"Bu hafta sonu bir teknoloji ödöl töreni var. Şirketimiz etkinliğe sponsor oluyor, bu da ekibimizin törene katılacağı anlamına geliyor. Aslında, bir konuşma yapmamız ve birkaç ödöl dağıtmamız gerekiyor."

Benden uzaklaşıyor ve biraz daha dik oturuyor. "Oh."

"Bizimle gelir misin? Bağ, sana orada ihtiyacım olacağı anlamına geliyor," diye tekrar yalan söyledim.

"Beni bir şekilde içeri mi sokacaksın?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Ofisinde yaptığımız gibi mi?"

Elini elime alıp parmak uçlarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Hayır, olarak gelmeni istiyorum." "Randevu mu?" diye bağııyor.

"Evet, randevu."

"Ama bu bir endüstri etkinliği, değil mi?"

"Evet."

"Orada insanlar olacak."

"Evet, orada insanlar olacak." "Cep telefonları ve kameralarıyla."

"Evet. Basın mensupları da olacak."

Bana bakıyor. "Böylece herkes bizi tanıyacak."

"Onlara söylediğimiz kadarını bilecekler. Bunun ne olduğu size kalmış. Onlara bu akşamki randevumuz olduğunu söyleyebiliriz. Ya da onlara eşimiz olduğunu söyleyebiliriz." Ellerini sıkıyorum. "Bu konuda ciddiym, Avery. Bizim hakkımızda ciddiym." Ona ne kadar ciddi olduğumu göstermeliym. Kent'e de göstermeliym. Artık saklanmak yok.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve ellerimize bakıyor. "Cruise, Kent az önce buradaydı. Bunu kabul etmeyecek. Fikrini değiştirmeyecek."

"Ona bir şans verin."

"Bence yeterince içti."

"Bizimle bu etkinliğe gelin. O da orada olacak. Seni doğru düzgün tanımasına izin ver." Bir an sessiz kaldı, parmaklarımı okşadı. "Bir şans daha, Avery, lütfen."

İsteğimi değerlendiriyor, duyguları aramızdaki bağda yuvarlanıyor. Bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Ne kadar emin olmadığını, umutlanmamak ve incinmemek için ne kadar kararlı olduğunu hissedebiliyorum.

"Tamam." Saçlarını yüzünden uzaklaştıırarak bana bakıyor. "Bu süslü bir şey mi?"

"Şehirdeki Crystalheim balo salonunda." "Aman Tanrım!"

"Sana bir elbise almamızı ister misin, tatlım?"

"Hayır, elbisem var," diyor sertçe, "ama Jacks'i getirmeme izin vermeni istiyorum." Suratımı asmıyorum ama o benim rezervimi hissediyor.

her halükarda bağ aracılığıyla. "Çok fazla içmediğimden, yanlış bir şey söylemediğimden ya da o büyük otelde kaybolmadığımdan emin olacak birine ihtiyacım var."

"Bunun için bize sahip olacaksın. Sana çok iyi bakacağız."

"Ama başımı nasıl bir belaya sokabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Sanırım iyi bir fikrim var," diye kaşımını kaldırarak ediyorum. "Güven bana, orada Jacks'e ihtiyacım var."

"Tamam," diyorum isteksizce. "Belki Miranda'yı da getirebilir?" Böylece kadının dikkatinin dağılmayacağını umuyorum.

Avery bilerek gülümser. "İyi fikir." Çenemin altından başını uzatıyor. "Jonah bugün beni bir kitapçıya götüreceğine söz verdi."

"Evet, dün gece bana bununla ilgili bir mesaj gönderdi. Ön hazırlığının gerekli olduğunu söyledi. Görünüşe göre onu kazanmışsın - tıpkı Kent'i kazanacağın gibi," diye ekliyorum.

"Hmmm," diyor ikna olmamış bir şekilde. "Ama bağ artık gevşedi, yani istemiyorsan gelmek zorunda değilsin."

Bunu düşündüm. Küçük omega ile 7/24 birlikte olmak hoşuma gitti. Bana biraz çılgınca geliyor. Sürekli bir başkasının yanında kilitli kalma fikri beni her zaman çok korkutmuştur. Müdahaleci, boğucu, bunaltıcı olacağını düşünmüştüm. Bunların hiçbiri olmadı. Harika bir şey oldu. Zihnimdeki tüm karanlık düşünceleri uçurma, beni daha mutlu, daha hafif, gerçekten ona layık olabilecek biri gibi hissettirme yeteneğine sahip.

Bugün ondan bir ya da iki saatliğine bile ayrılmak midemi bulandırıyor. Ama Jonah'ın Avery ile yalnız kalmak için alana ihtiyacı olduğunu biliyorum. O hepimizden daha sessiz. Hatta bazen biraz utangaç. Onun ve Avery'nin iyiliği için kenara çekilmeye hazırım.

Evet, dürüst olmak gerekirse benim de. Onun kalmasına ihtiyacım var.

Otuz İkinci Bölüm

Jonah

Omega'nın şirketinde bir saat geçirdim ve kendimi

Bir Cuma sabahı çok pembe, çok güzel kokan bir kitapçının ortasında. Hafta içi bir gün. Genelde ofiste geçirdiğim bir gün. Her zaman ofiste geçirdiğim bir gün.

Bu kadın dünyamızı alt üst edecek. Tam olarak kaçınmak istediğimiz şey.

Hayatlarımızda düzen, rutin ve başarı vardır. Çok fazla başarı. Ama mutluluğumuz var mı?

Ellerimi ceplerimin derinliklerine daldırıp, omega'nın kitapçı sahibiyile heyecanla konuşmasını ve aralarında tavsiyeler değiş tokuş etmesini izliyorum.

Mutlu olduğumuzu sanıyordum. Nasıl mutlu olmayız? Dünyada istedikleri her şeyi satın alabilecek - bu dünyadan bir uçuşu finanse edebilecek - sınırsız servete sahip beş adam nasıl mutlu olmayabilirdi? Bunu düşünmek bile yanlış geliyordu.

Yine de şimdi mutlu olmadığımı fark ediyorum, çünkü daha önce hiç midemin derinliklerinde bu vızıltıyı yaşamamıştım. İlk Hamilton telefonumuz çıktığında değil. İlk milyonumuzu kazandığımızda değil. Ya da

milyar. Ya da annemle babama hayallerindeki evi aldım. Ya da büyükannemi tam istediği gibi Kuzey ışıklarını görmeye götürdüm. *Life* dergisine kapak olduğumuzda ya da Beyaz Saray'a davet edildiğimizde değil.

Hayır, bu his daha önce hiç yoktu. Şimdi uğulduyor, vızıldıyor, damarlarıma yayılıyor ve bana yaşadığımı hissettiriyor.

Ve bu . Hepsi o.

Omzunun üzerinden bakıyor ve beni yanına çağırıyor.

"Rebecca ve ben tüm kütüphanelerde bulunması gereken aşk kitaplarının bir listesini yaptık."

Başımı sallıyorum, gazeteyi elime alıyorum ve mağaza sahibinin gözlerini üzerimde hissediyorum. Şimdiye kadar insanların bana bu şekilde bakmasına ve ağzımı açmasına alışmış olmam gerekirdi, ama bu hiç alışmadığım bir şey. Bugünlerde bir alfanın vücuduna sahip olabilirim ama okuldayken sıska ve cılızdım, inç kalınlığında gözlüklerim ve çok fazla çilim vardı. Kimse bana doğru bakmazdı. Hâlâ garip geliyor.

"Bu listeden memnun musun, Avery?" Ona soruyorum. "Ya da eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Listede şimdiden yirmi kitap var!" diyor gülerek.

"Kütüphanemin dünyanın en iyisi olmasını istiyorum," diyorum biraz şakayla karışık ama aynı zamanda oldukça büyük bir ciddiyetle. "Bu listede olması gereken başka kitaplar varsa, lütfen onları da ekleyin."

"Tamam," diyor ve listeyi benden alıp kalemini dudaklarına götürüyor. Koyu renk gözleri bir sağa bir sola kayarak bir süre düşünüyor ve sonra kâğıda birkaç başlık daha karalıyor.

Dükkân sahibi "Bunlar güzelmiş" dedi, sonra bana bakarak ekledi: "Karınızın kitap zevki gerçekten çok iyi."

"Ben onun karısı değilim," diyor Avery, gözleri elindeki listeye sabitlenmiş bir halde. "Üzgünüm, kız arkadaşım."

"Ben onun değilim-"

"Ne zamandır bu dükkânı işletiyorsunuz?"

"İki yıl," diyor sahibi, göğsü gururla kabararak. "İşler nasıl?"

Gözlüklerimi düzelterek soruyorum.

"Geçen yıl en iyi bağımsız kitapçı seçildiler" diyor Avery, "ve her zaman sosyal medyada yer alıyorlar. Sonunda ziyaret edebildiğim için çok memnunuz. Başka hiçbir yerde bulamayacağınız pek çok özel baskıları var."

"Biraz alacak mısınız? Kendin için mi?" diye sordum.

Kalemini tezgâhın üzerine koyuyor. "Rebecca tüm bu kitapları incelerken ben de biraz alışveriş yapacağım," diyor ve listeyi sahibine uzatıyor.

Kadın gülüyor. "Bu biraz zaman alabilir - şu anda listede elli kitap var."

"Bu çok mu fazla?" Avery bakışlarını benimkilere dikerek soruyor.

Elimi göğsüme koydum. "Kütüphanemin bu kadar standartların altında olmasından dolayı utanç duyuyorum. Bu eksikliği gidermekten memnuniyet duyuyorum."

Avery bana gülümsüyor ve bu beni . Aşık olmak böyle bir şey mi? Büyük ve ezici bir aşk?

Ve eğer öyleyse, bu konuda ne yapacağım? Cruise, Avery'nin sürümünün omega'sı olmasını istiyor. Onun da bunu seveceğini söylüyor. Ama asıl soru, benden hoşlanır mı?

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve gözlüklerimi düzeltiyorum.

Garip bir gençtim. Ancak alfa unvanımı kazandığımda, şu an olduğum adama dönüştüğümde, iş dünyasında başarı kazanmaya başladığımda işler değişti. Bir durum karşısında kendimi güvende hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Kendimi yeniden o genç adam gibi hissetmeyeli.

Avery benden uzaklaşarak, sayfalarına güzel desenler serpiştirilmiş, kapakları altın ve gümüşlerle parıldayan güzel kitapların bulunduğu bir standı doğru ilerliyor. Parmak uçlarını kapakların üzerinde gezdiriyor.

"Bunlar muhteşem. Oh!" Bir tanesini yeni doğmuş bir bebek gibi dikkatle vitrinden kaldırıyor ve elinde tutuyor. "Bu yazarın en sevdiğim kitabı. Sanırım en az beş kez okumuşumdur ve sonunda her bir araya geldiklerinde beni hâlâ ağlatıyor."

"Satın alacak mısın?"

Kapağı açıyor ve içinde bir illüstrasyon bulunca gözleri parlıyor. "Vay canına."

"Çok güzel," diyorum.

Sayfaları dikkatle çeviriyor, belli ki onları lekelemek ya da kırıştırmak istemiyor. Sonra bir mırıltıyla yavaşça ekrana geri indiriyor.

"Satın mısınız?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Beğenmiş görünüyordu. Kadınları okumakta çok mu kötüyüm?

"Bu sefer değil," diyor yumuşak bir gülümsemeyle ve ekran boyunca ilerliyor.

"Ama bu senin en sevdiğin kitap," diyorum. "Ve özel bir baskı. Tasarımını beğenmedin mi?"

"Çok güzel."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum." Başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor ve vücudumda kan dolaşıyor.

Dudağını çiğniyor ve yanakları pembeleşiyor. Kan daha da güneşe akıyor. Kendimi kitapçıda ereksiyon olmak üzere olan kafası karışık bir ergen gibi hissediyorum. Dilimin ucunda onun kokusunun tatlı olması da yardımcı olmuyor.

"Biraz... pahalı bir yer," diye fısıldıyor.

Ona bakakaldım. Anlamak bir anımı aldı. Para uzun yıllardır bir sorun, bir endişe ya da bir kaygı değil. Yeterince hızlı harcayamıyor ya da veremiyoruz, giderek daha fazlası önümüze çıkıyor. Fiyat etiketlerine bakmayı uzun zaman önce bıraktım. En son ne zaman bir şeyi satın almak için mücadele ettiğimi hatırlamıyorum bile.

"Elbette, ne kadar kabayım," diyorum, kendi yanaklarımın da onunkiler gibi parladığından emin bir şekilde. "Sizin için satın alacağım."

"Hayır... Yani... Bana satın almanız için kazmıyordum.

"" Öksürüyorum ve gözlüklerimi düzeltiyorum. "Sana bir hediye almak istiyorum. Bugün bana yardım ettiğin için bir teşekkür olarak."

"Sana gerçekten yardımcı , değil mi? Bu benim için bir ikramdı, senin için değil."

"Diğerleri kitaplarla pek ilgilenmiyor. Bir mağazada bana eşlik etmekten mutluluk duyacak birini bulmak güzel."

"Aşk kitapçısı bile mi?"

"Bu türü ihmal ettim ve kendimi eğitmek niyetindeyim."

Omega parmak uçlarına uzanıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Çok tatlısın," diye fısıldıyor. Bu iyi bir şey mi? Tatlı olarak görülmek istiyor ? Ama sonra kolunu benimkine doluyor ve onun sıcak bedenini benimkine bastırmanın iyi bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. "Hadi, bakalım bu dükkânda hiç omega sürüsü romanı var mı?"

* * *

Kitapçıya tüm kitapların paketlenip eve gönderilmesini söyledim, ardından güneş gözlüklerim ve beyzbol şapkamla Avery'yi Rockview'in arka sokaklarından ofisimize doğru yürüdüm,

İki korumamız arkamızda belli belirsiz bir mesafede volta atarken, onun kolu hâlâ benimkine bağlıydı.

"Burası gerçekten çok güzel bir şehir," diyor ve bir başka vitrine bakmak için duraklıyor.

"Güneş ışığı yardımcı oluyor."

"Ve şu deniz esintisi." Gözlerini kapatıyor, içine çekiyor ve sonra iç çekiyor. "Kokusuna bayılıyorum." Sonra gözlerini açıyor ve yanakları yeniden ısınıyor.

"Ne?" diye

sordum. "Ah...

hiçbir şey."

"Avery," diye soruyorum endişeyle.

"Sadece senin kokun. Gerçekten de oldukça güzel."

"Öyle mi?" Şaşırmış bir halde soruyorum. Elbette bunu bana daha önce de söyleyen omegalar olmuştu ama onların samimi olmadıklarından şüphelenmiştim. Avery'ninki samimi görünüyor.

"Portakal çiçeği gibi."

"Bir alfa için oldukça sıra dışı," diye itiraf ediyorum.

"Belki, ama hoşuma gidiyor. Bizim oralar portakal ağacı yetiştirmek için çok soğuk ama ailem bir keresinde bizi tatile götürmüştü ve bir portakal bahçesinin hemen yanında kalmıştık. Koku cennet gibiydi. Ne kadar güzel koktuğunu hiç unutmadım." Gözleri sanki hatırlıyormuş gibi tekrar kapanıyor ve sonra yavaşça açılıp benimkilerle buluşuyor.

Onu öpmek istiyorum. Ama öpebilir miyim? Öpmeli miyim? Bal kokusundaki bir şey, öpmemi istediğini gösteriyor. Ama belki de bu sadece kendi hesabıma hüsnükuruntu.

Bundan sonra ofise çok çabuk ulaşıyoruz ve pişmanlıkla onu öğle yemeği için Cruise'un ofisine götürüyorum. İkisinin bu küçük ayrılığı bile zor buldukları çok açık ve onu coşkulu bir gülümseme ve uzun süren bir öpücükle karşıladığında hissettiğim kıskançlığa engel olamıyorum.

Aslında, öğle yemeği seçeneklerini takip ederken o öpücüğü ve nasıl hissettirmesi, nasıl tattırması gerektiğini düşünmeden edemiyorum, öyle ki Cruise'un sekreteri siparişlerimizi almaya geldiğinde hala kararsızım.

Avery bana doğru eğilerek, "Ben olsam tavuk yerdim," diyor. "Dün yedim ve çok lezzetliydi."

Siparişimi verip arkama yaslanıyorum, Avery'nin Cruise'a sabahı hakkında anlattıklarını dinlemekten memnunum, elleri masanın altında birbirine kenetlenmiş. Sürü arkadaşımın el ele tutuştuğunu hiç görmemişim. Herhangi biriyle.

"Nasıl buldun Jonah? Aşk kitapları dükkanına yaptığın ziyaret korkunç muydu?"

"Hayır, hiç de değil. Son derece keyifliydi."

Sürü arkadaşımın ağzı seğiriyor. "Hiç şaşırmadım. Avery de peşine takılırsa şehir çöplüğüne yapılacak bir ziyaret 'son derece keyifli' olur."

Avery dilini çıkarıp inliyor. "Lütfen!" "Haklı olduğundan şüpheleniyorum," diye itiraz ediyorum.

"Şey," diyor, "bu teoriyi test etmek için çöplüğe yapacağınız bir gezide size eşlik etmeye istekli değilim."

"Tamamen anlaşılabilir."

Cruise, "Avery yarın akşamki ödül töreninde bize eşlik etmeyi kabul etti," diyor.

"Sizi uyarıyorum," diyerek bana doğru eğildi ve boştaki elini omzuma koyarak kalbimin daha hızlı atmasını sağladı, "Hepinizle dans etmeyi planlıyorum. Dans etmeyi seviyorum."

"Korkarım gerçekten dans edemiyorum."

"Herkes dans edebilir," diyor, bana o kadar yakın ki saçları tenimi gıdıklıyor, "sadece bazıları dans etmemeyi seçiyor."

Hayretle ona bakıyorum. Söylediği her şey beni şaşırtıyor ve belki, evet belki, onunla dans etmek tek yapmak istediğim şey.

Otuz Üçüncü Bölüm

A çok
Yeni yıkanmış ve ütülenmiş küçük siyah elbiseme bakıyorum. Bu bu geceki etkinlikteki diğer elbiseler kadar göz alıcı olmayacak. Aslında, alışveriş merkezinden ucuza aldığım için, oradaki diğer tüm elbiselerin fiyatının bir kısmına mal olacak. Ama bu benim şanslı elbisem, hep öyle oldu. Aslında rulet masasında o parayı kazandığım gece giydiğim elbiseydi. Cruise'la tanıştığım gece.

İçimde yine şanslı olacağıma dair garip bir his var. Yoksa bu sadece hüsnükuruntu mu?

Jacks açık kapıya dokunur ve içeri adım atar. Askıdaki elbiseye bakar.

"Lütfen bana o elbiseyi giymediğini söyle, Avery?" diyor. "Tabii ki bu elbiseyi giyiyorum," diyorum. "Neden? Sorun ne? onunla?"

"Nesi varmış bunun? Beş yıldan fazladır sende ve - Avery, seni seviyorum kızım - ama kıçın yirmi bir yaşındaykenki boyutunda değil."

"Kıçım bu elbisenin içinde güzel görünüyor."

"Kıçın o elbiseden kurtulmak için patlayacak gibi görünüyor."

"Aynen öyle!" Elimi parlak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Ne giyiyorsun?"

"Dün Miranda ile alışverişe çıktım."

En iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Alışveriş, ha? Bugünlerde çocuklar böyle diyor."

"O," diyor göz kırparak, "sonra geldi. Ve size hayatımda yaptığım en iyi alışverişlerden biri olduğunu söyleyebilirim."

"İyi birine benziyor."

"Öyle." Jacks başını sallar. "Her neyse, beni ikinci el tasarım elbiseler satan bir yere götürdü. Kendime bir elbise aldım, sana da bir tane. Görmek ister misin?"

"Hayır," diyorum, "şanslı elbiseme sadık kalacağım."

Jacks kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "O sıkı piçlerin sana yeni bir elbise almadığına inanamıyorum."

"Teklif ettiler ama zaten sadece para için burada olduğuma ikna olmuş bir sürü arkadaşım var. Öyle olduğuma dair ona gerçek bir kanıt vermeme gerek yok."

"Ama sen Pack Hamilton'ın eşisin! Eminim onlar Armani takımları giymiş olacaklar ve sen de Target'tan aldığın elbisenle orada olacaksın."

"Walmart," diye düzeltiyorum.

"Tanrım," diyor Jacks, yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Eğer gidip sana aldığım elbiseyi giymeni emretmelerini söylersem, bunu yapmak zorunda kalacaksın, değil mi?"

"Hayır," diyorum ellerimi kalçalarıma koyarak. "Ama düşündüm ki eğer bir alfa-

"Bu böyle yürümez."

Bana sırtıyor, öyle olduğunu çok iyi biliyor. Ama bu konuda geri adım atmayacağım. Şanslı elbise ya da hiçbir şey.

Ancak, bu konuda ne kadar inatçı olsam da, ayrılmamız gereken saatten birkaç saat önce havuz evinin kapısına gelen kuaför ve makyaj sanatçısını reddetmiyorum.

"Bunu ayarlamak zorunda değildin," diye fısıldıyorum Cruise'a, (Tanrım, Jack'in haklı olmasından nefret ediyorum) tasarımcı ve açıkça özel dikim bir takım elbise içinde zaten çok iyi görünüyor.

"Bizim için zaten rezervasyon yaptırmışlardı, bu yüzden senin ve Jacks'in saç ve makyajını da yapmaları çok mantıklı."

Parmak uçlarımda ayağa kalkıp yanağından öpüyorum. Nedense bu teknik adamların bir makyaj sanatçısı tuttuklarına inanamıyorum, ama bu düşünceyi takdir ediyorum.

Saç stilisti beni bir sandalyeye oturturken, makyaj sanatçısı alfayı odadan dışarı çıkarıyor ve ensesinde bir dev varken en iyi işini yapamayacağını mırıldanıyor.

Bir saat sonra gerçek bir prenses gibi görünüyordum. Yüzüm kusursuz ve saçlarım Hollywood tarzı dalgalar halinde omzumda.

Jacks bir süre sonra yatak odasından çıkıyor ve elbisesinin oldukça çarpıcı olduğunu itiraf etmeliyim - yere kadar uzanan koyu mor askısız bir elbise.

"Vay canına, Jacks. Harika görünüyorsun! Miranda Cardval'a dönmene izin vermek istemeyecek."

"Bu da planın bir parçası," diyor. Sırıttıyor ve iki elimi birden tutarak bana doğru yürüyor. "Sen de oldukça muhteşem görünüyorsun, Avery. O alfalar kendileriyle ne yapacaklarını bilemeyecekler."

"Çok kötü fırçalanmıyoruz, değil mi?" Ben de öyle diyorum.

"Hmmm," diye Jacks, "bence hâlâ sana aldığım elbiseyi giymelisin."

"Hayır, ipte."

Onu yanıma çektim ve verandaya çıktık. Güneş uzaktaki Rockview dağlarının ardında batıyor ve yüzme havuzu derin bir kıızıllıkla parıldıyor.

Hamilton Sürüsü'nün beş üyesi geçit törenindeymiş gibi sıralanmış bizi bekliyor. Gözlerim hepsini tarıyor ve kalbimle midem birlikte küçük bir takla atıyor. Bu kadar iyi beş adamın bir sürüde toplanması nasıl mümkün olabilir? Bunun olasılığı! Dışarıdaki diğer tüm sürüler için biraz adaletsiz görünüyor.

Bakışlarım en son Kent'e takılıyor, her zamanki gibi huysuz ve sert görünüyor, ancak bacağına yaslanmış iri köpek bu bakışı biraz kırıyor, havlayarak beni görmeye gelen köpek.

"Hayır," diyor Jacks, elindeki çantayı Barney'ye doğru sallayarak. "Geride dur. Bu elbiselerin üzerinde köpek salyası istemiyorum."

"Saçmalama," diyorum ona, eğilip Barney'nin başını okşamak için bir adım atarak. "Bu gece hepinizin çok yakışıklı göründüğünü söylemek isterdim ama Barney'nin sizden çok yakışıklı olduğunu biliyorsunuz. Hiçbiriniz onun yarışamayacaksınız."

"Tanrım," diyor Declan, "bizi düşündüğüm kadar sevmiyor olmalısınız."

O köpeğin üzerindeki kırıksıklıkların sayısını gördünüz mü?"

"Kesinlikle," diyorum Barney'nin tepesine bir öpücük kondurup muhtemelen rujumu mahvederek. "O çok sevimli."

"Sen çok sevimli görünüyorsun, Omega," diyor Cruise, sesi alçak.

"Çarpıcı," diye ekliyor Max.

"Güzel," diye katılıyor Jonah.

"Tam bir nakavt," diyor Declan.

Kent sadece bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sonunda parmaklarını şıklattı. "Haydi, Barney. İçeri girme zamanı."

"Onu da yanımızda getiremez miyiz?" Köpek itaatkâr bir şekilde sahibinin peşinden koşarken, "Onu da yanımızda getiremez miyiz?" diyorum.

"Hayır," diyor Declan, "bu gece bizim randevumuz sensin, onun değil." Dirseğinin kıvrımını uzatıyor ve ben de tutup beni yolda bekleyen limuzine götürmesine izin veriyorum.

"Harika," diyor Jacks, doğrucu aracın içine dalarak. "Daha önce bunlardan birine hiç binmemiştim."

"Peki ya Miranda?" Ben soruyorum.

Declan arabaya binmeme yardım ederken, "Onu yolda alacağız," diyor.

"Oh, *Pretty Woman* tarzı."

"*Pretty Woman*?" diyor alnında bir kırıışıkla.

"Merak etme," diyorum kolunu okşayarak. "Birlikte izleyebileceğimiz başka bir film."

"Belki de bu zevki Jonah'a bırakmalıyım."

Jacks mini barı keşfeder ve şampanyada karar kılmadan önce tüm şişeleri çıkarır ve son alfa daha araca binmeden mantarı patlatır.

Kristal bardaklara doldurup dağıtıyor.

"Onun senin sarhoş olmanı engellemek için olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor Cruise kulağıma.

"Bu ince bir çizgi," diye itiraf ediyorum, "çoğu zaman beni sarhoş eden o oluyor."

"Müthiş," diyor Cruise ve ben kıkırdayarak yanağından öpüyorum. "Benimle ilgileneceğine söz verdiğini sanıyordum."

"Bu gece seninle ilgilenmek için birçok yol düşünebilirim, Omega. Şu elbise!!"

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama belki biraz dar. Zar zor nefes alabiliyorum. Yemekte kesinlikle fazla yiyemeyeceğim. Ama buna değer.

Umarım şanslı elbisem Kent üzerinde sihrini gösterir.

Bakışlarımı ona çeviriyorum ve onun bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. Bunun iyiye işaret olup olmadığını anlayamıyorum.

Muhtemelen kötü bir taneydi. Muhtemelen her zamanki gibi bana ters ters bakıyordu.

Miranda'yı banliyödeki küçük bir evden alıyoruz ve limuzin şehrin sıkışık sokaklarında ağır ağır ilerleyerek yarım saat sonra büyük görünümlü Crystal-heim Hotel'in önünde duruyor, devasa bir fiskiye havaya ışıltılı sular savuruyor ve uzun palmiye ağaçları periferikleriyle aydınlanıyor. Zaten yoğun olan kırmızı halının iki yanında bekleyen kalabalık, doğrudan açık kapıya yöneliyor.

"Rockview'da bu kadar çok teknoloji insanı mı var?" Burnumu neredeyse cama dayayarak söylüyorum.

Cruise, "İşimiz nedeniyle çok fazla kişi var," diyor. "Ama birçoğu dünyanın dört bir yanından uçakla geldi ve şehrin en iyileri ve en iyileri de burada."

"Bu kadar çok olacaklarını düşünmemiştim," diye mırıldandım. "Gergin misin?" Jonah ciddi bir şekilde soruyor.

Jacks bir bardağı bana doğru iterek, "Al, bundan bir bardak daha iç," diyor.

Gıcır gıcır üniformalı bir adam limuzinimizin kapısını açarken hepsine "Ben iyiyim," diyorum.

Önce Cruise dışarı çıkıyor, ardından Declan arabanın içine uzanıp bana kolunu uzatıyor. Kolunu tutmaya çalışıyorum ama Kent beni dirseğimden tutup geri çekiyor. Dokunuşu beni sanki bir elektrik teline çarpmışım gibi sarsıyor.

"Kırmızı halıda hiçbir gazeteciyle konuşma," diye homurdanarak elini çekti. "Aslında, kimseyle konuşma."

"Kent," diyor Max alçak sesle.

"Sen bir sik kafalısın, dostum," diyor Jacks, sesi zaten bulanık geliyor. Beni limuzinden dışarı itiyor ve bunu yaparken müthiş bir yırtılma sesi duyuyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Declan kolumu çekiştiriyor, ama ben hemen geri çekiliyorum, aracın yarı içinde yarı dışında, bulunduğum yerden kıpırdamayı reddediyorum.

"Sorun yok Omega," diye fısıldıyor Jonah kulağıma, "gergin olmana gerek yok. Biz burada olacağız."

"değilim," diyorum.

"Eğer Kent için endişeleniyorsan," diyor Max, sürü arkadaşına kaşlarını çatarak.

"Sorun o değil," diye tıslıyorum.

Hepsi bana bakıp bir açıklama bekliyorlar. Sıcaklık boğazıma ve yanaklarıma doğru zum yapıyor.

"Ne oldu?" Cruise sonunda Declan'ın yanındaki kapı aralığına doğru eğilerek sorar.

"Elbisem!"

"Elbisen inanılmaz görünüyor, tatlım. Bu gece buradaki en çarpıcı kadın sen olacaksın."

Declan, "Çöp torbasının içinde iyi görünürdün," diye ekliyor. "Yırtık bir çöp torbası mı?" Ben soruyorum.

"Yırtık mı?"

"Elbisemin yırtıldığını hissettim," diye mırıldandım.

Cruise ve Declan'ın gözleri vücudumda

geziniyor. "Bana iyi göründü," diyor Declan.

"Kimse fark etmeyecek," diye ekliyor Cruise.

"Yapacaklar," diye ısrar ediyorum. "Yırtık tam kıçımın dibinde." Eğildim ve fısıltıyla ekledim: "Ve külot giymiyorum."

İki alfa da bana bakakaldı. Aramızdaki bağ sayesinde Cruise'un şu anki durumumdan çok iç çamaşırımın olmayışıyla meşgul olduğunu söyleyebilirim.

Jacks arkamdan kıkırıyor. "Sana o elbiseyi giymemeni söylemiştim." "O benim uğurlu elbisem!"

"Evet, *çok* şanslısın!"

"Jacks," dedim, "ne yapacağım ben?!"

"Başka bir elbisen var mı, tatlım?" Jonah avucunu omzuma koyarak nazikçe .

"Havuz evine dönüyoruz," diye mırıldanıyor Jacks, "geri dönüp sizi sonra yakalarız. Üzgünüm," diyor Miranda'ya.

"Hayır, onu biz alacağız," diyor Cruise, beni arabaya geri sokmaya çalışarak. "Şimdi çıkarsak, bir saat içinde geri dönebiliriz."

"Ama şimdi başlıyor!" Çığlık atıyorum.

"O zaman modaya uygun bir şekilde geç kalacağız," diyor Declan.

"Yapamazsınız," diyor Kent arabanın derinliklerinden bir yerden. "Max ve Cruise, sizin açılış konuşmasını yapıyor olmanız gerekiyordu. Declan, senin yönetim kuruluyla geyik yapıyor olman gerekiyordu. Ve Jonah sen de ilk üç ödülü vereceksin."

"Onun yerine Miriam'a yaptırırız."

"Hayır, onu ben alacağım," diyor Kent, o kadar kararlı ki kimsenin onunla tartışacak kadar cesur olacağını sanmıyorum. "İkinci yarıya kadar ödöl vermem gerekmiyor. Zamanım var."

Diğerleri itiraz etmeden önce Jacks söze girer. "Ben de geliyorum. En iyi arkadaşımı öldürmenizi istemiyorum," diyor parmağını sallayarak.

Kent ona homurdanıyor ve genelde inatçı olan arkadaşım gerçekten kaçıyor.

"Onu öldürmeyeceğim."

Hepsinin yüzüne bakıyorum ve bir kez daha Kent'in son yüzüne geliyorum.

Her zamanki sert bakışını takınıyor. "Emin misin?"

Ona soruyorum.

"Kesinlikle."

"O zaman gidelim. Bu partiyi çok fazla kaçırmak istemiyorum." Eteğimdeki yırtığın daha da genişlediğini hissederek aracın içine geri dönüyorum. "Geri kalanınız dışarı."

Jacks elimi tutmaya çalışıyor. "Seni o pislikle bırakmayacağım," diyor bana yapışarak. Tanrım, ne kadar şampanya içti?

"Jacks, başımın çaresine bakabilirim." Ellerini bileklerimden çekiyorum. "Sence ona sen bakabilir misin?" Miranda'ya soruyorum, kadının Jacks'in davranışından iğrenmekten çok eğlenmiş ve büyülenmiş görüldüğünü görünce şaşıyorum.

"Memnuniyetle." Jacks'i limuzinden çıkarır ve diğerleri de onu takip eder, Jonah kapının önünde duraklar.

"Bundan emin misin, Avery?"

Kent'in gözlerinin içine bakıyorum.

"Zamanında ondan çok daha korkunç canavarlarla uğraştım. Korkmuyorum."

Ve ben mi hayal görüyorum yoksa Kent'in ağzının kenarı mı seğiriyor?

Otuz Dördüncü Bölüm

A çok
Kent sürücü camının yanında oturur ve karanlık camı yumruklar.
ened bölme. Camı indiriyor ve sürücü ile konuşmak için eğiliyor. Sonra
tekrar eğiliyor, cam yukarı doğru açılıyor ve sadece ikimiz aracın
karanlık karanlığında birbirimize bakıyoruz.

Gözleri çok yoğun. Karanlık ve düşünceli ve içinde o kadar çok
duygu dönüyor ki, sanki bir kasırgaya bakıyor gibi.

Bu çok fazla.

Başımı kalabalık Rockview caddelerini izliyorum, Cumartesi
gecesi dışarıda olan insanları seyrediyorum. Hepsi giyinmiş ve
enerji dolu.

Kısa süre sonra, artık tanıdığım sokaklardan geçmediğimizi fark
ediyorum.

"Evin yolu bu değil," diyorum gözlerim kısıp bir şekilde. "Beni
nereye götürüyorsunuz? Beni bir uçağa bindirip Cardval'a geri
gönderebileceğiniz bir havaalanına mı? Ya da beni gerçekten ortadan
kaldırmaya niyetli olduğun bir arka sokağa mı?"

Kent bana bakmaya devam ediyor, karanlık kokusu havasız limuzinin içinde daha da yoğun bir şekilde dönüyor.

"Bir sonraki köşede küçük bir butik var. Sahibini tanıyorum. Eve dönmekten daha çabuk olur." Ağzı yine seğiriyor. "Ayrıca, arkadaşının senin için ne seçtiğini kim bilebilir? Bizimle dışarıda görüneceksen ne giyeceğin konusunda kontrol sahibi olmayı tercih ederim."

"Bu oldukça kontrolcü," diye hayıflandım.

Omuzlarını silkiyor. "Ben bir alfabım. Kontrolü severim." Bacaklarımı çapraz yapıyorum. "Dükkân açık olmayacak."

"İbrahim önceden aradı. Sahibini tanıyorum. Benim için iyilik olsun diye açıyorlar."

"Hmmm," diyorum, başımı çevirip tekrar camdan dışarı bakıyorum ve büyük mağazaların ve ofis kulelerinin bulunduğu ana yoldan ayrılıp, vitrininde man- nequin'lerin olduğu daha küçük bir dükkânın etrafından dolanışımızı izliyorum. İçeriden bir ışık parlıyor ve Kent kapıyı açıp araç tamamen durmadan önce dışarı çıkıyor.

Dükkâna doğru yürümeden önce "Burada bekle," diye talimat veriyor. Bir kapı açıldı ve genç bir adam onu kapıda karşıladı. Birkaç dakika konuştuktan sonra Kent limuzine dönüyor ve bana onu takip etmemi işaret ediyor.

"Hadi, tezgâhtarın senin bedeninde birkaç elbisesi var." Benim bedenim mi? Benim bedenimi nereden biliyor? "Çabucak bir şeyler bulalım. Geri dönmem lazım."

Kapıyı benim için açık tutuyor ve dışarı çıkmamı bekliyor. Ben oturduğum yerde kalıyorum.

Sinirle oflayıp pufluyor. "Dükkan tam . Bunu görebilirsin. Seni önünde öldürmeyi planlamıyorum-"

"değil," diye bağıriyorum.

"Dükkân son derece saygın. Hatta modaya uygun olduğunu bile duydum. Size arkadaşınız gibi korkunç bir elbise giydirmeye çalışmayacağım."

"Hey, Jacks'in çok iyi bir zevki var," diyorum. Ne de olsa beni kankası olarak seçti, değil mi? "Sana güvenmediğimden değil," bu tam olarak doğru olmasa da, "ya da niyetine. Sadece..."

"Evet?" diyor.

"Kıçım."

"Kıçın mı?"

"Kıçım."

"Kıçınla ilgili bir sorunun mu var?" "Evet!

Elbisemden dışarı sarkıyor!!"

Bana bakıyor. Bu akşam üçüncü kez ağzının kenarı seğiriyor. Sanki gülümsemeyi düşünüyormuş gibi.

Elini yüzüne sürüyor, sonra yemek ceketini silkiyor. "Al," diyor, "bunu beline bağla."

Ceketi minnetle ondan alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, kalçalarımı kaldırıp ceketi altımdan geçirdikten sonra kollarını ortama bağlıyorum. Ceket güçlü bir şekilde alfa kokuyor ve bir anda onun nefis kokusu beni içine çekiyor.

Yutkunuyorum ve uzattığı eli görmezden gelerek limuzinden iniyorum. "İyi akşamlar, Madam," diyor tezgâhtar, bana işaret ederek

İçeride. "Yardım edebildiğimiz için çok mutluyum."

"Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim," diyorum. "Biraz kozmetik bir arıza yaşadım." Arkamı işaret ediyorum. Mağaza görevlisi kıyafetimi inceliyor. Bir Walmart elbisesi giydiğimi bildiğinden eminim ama yüzünü hiç bozmuyor.

"Elbise sana çok yakışmış." "Biraz küçük olsa da," diye fısıldıyorum ona.

Kent beni mağazaya kadar takip ederken, "Size de benzer bir şey bulmamız gerekecek, öyle değil mi efendim?" diye soruyor.

"Dayanıklı bir şey. Yırtmayacağı bir şey."

"Eh, onunki gibi kıvrımları olan..." diye mırıldanıyor tezgâhtar, sonra alfa ona ters ters bakınca kaçıyor.

"İnsanları korkutmayı seviyor musun?" Çenemi geriye doğru eğip ona bakarak soruyorum.

"Ben insanları korkutmam."

Alay ettim. "Az önce o zavallı adama öyle bir kinle baktın ki neredeyse altına yapacaktı."

"Senin... kıvrımların hakkındaki fikirlerini kendine saklamalı," diyor dudaklarını kıvrırarak, "kendine saklamalı."

"Belli ki eşcinsel."

"Fark etmez. Bu nesneleştirici."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" diyor, çatık kaşlarının yerini tedirgin bir ifade almış.

"Nesneleştirmek siz alfaların en iyi yaptığı şeydir."

"Bazen bir şey gelmez." Bakışları vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Neden Cruise'un sana bir

Bu geceki etkinlik için
elbise?" "Teklif ettiğini
kim söyledi?"

"Bu Cruise. Tabii ki teklif etti." "Şanslı
elbisemi giymek istedim."

"Bir elbisenin şanslı olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın."

"Yapabilirim ve yapıyorum. Yani, yaptım. Ta ki bu gece beni
hayal kırıklığına uğratana kadar." "Neden şansa ihtiyacın
var?"

Tereddüt ediyorum, neredeyse ona gerçeği söylemenin
eşiğindeyim. Bunun bir anlamı olmadığına karar veriyorum. "Her şeyi
berbat etmek gibi bir alışkanlığım var," diyerek kıcımlı gösteriyorum,
"elbisenin yardımcı olacağını umuyordum. Görünüşe göre tam tersi
oldu."

Cevap vermek için ağzını açtı ama o sırada mağaza görevlisi bizi
soyunma odalarına doğru çağırıyordu. Denemem için rafa çeşitli
elbiseler asmıştı. Avucumu sıranın üzerinde gezdiriyorum. İpek, saten,
kadife. Kristaller, nakışlar, danteller. Ve o kadar çok tasarımcı etiketi
var ki gözbebeklerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"Bunları giyemem!" Elimi söylüyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor tezgâhtar, gözleri endişeyle alfaya
doğru kayarak.

"Daha bir şeyiniz yok mu?" Mırıldandım.

Kent alay ediyor. "Sen bizim randevumuzsun. Tasarım giymeniz
bekleniyor." "Evet, ama-"

"Bence bunu denemelisiniz," diyor asistan, yaklaşan bir
tartışmayı başka yöne çekerek. "Şu an giydiğiniz çok benziyor,
ama belki daha zarif." Daha iyi bakabilmem için kolunun üzerine
koyuyor. Yumuşak kırmızı bir satenden yapılmış, üst kısmı korsajlı,
spagetti askılı ve küçük bir treni olan denizkızı etekli.

Ona doğru küçük bir adım atıyorum - bir saksı gibi oraya
çekiliyorum. Elimi uzattım, sonra fiyat etiketine bir göz attığımda elimi
geri çektim.

"Emin değilim," diyorum.

"Dene bakalım," diyor Kent havlamaya yakın bir sesle. "Bu iş çok
uzun sürüyor."

Tezgâhtar elimden tutup beni en yakın kabine çekiyor, elbiseyi bir
kancaya asıyor ve perdeyi geri çekiyor.

Alfa'nın kokusu şimdi baştan çıkarıcı bir sis gibi etrafımda dönüyor
ve beni biraz sersemletiyor. Avucumu aynaya dayıyorum ve krikoyu
çıkarmadan önce kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırıyorum.

ve mahvolmuş elbisemi giyip elbiseye adım atıyorum. Şanslı elbisem kadar dar değil ama fermuarı kendi başıma açamıyorum.

Perdenin arkasından çıkıyorum ve Kent'i bir sandalyeye çökmüş telefonunu karıştırırken buluyorum, tezgâhtar ortalıkta yok.

"Oh," dedim.

Telefonunun ekranından başını kaldırıyor ve gözleri bana takılınca tüm vücudu sarsılıyor.

Birbirimize yine aptal gibi baktık ve sonunda ben dedim ki:

"Yardıma ihtiyacım var-"

Tam da "İyi görünüyor. Hadi-"

"Özür dilerim," diyorum eğlenerek. "Önce sen başla." "İyi görünüyor."

Bundan daha iyi bir iltifat aramaktan kendimi alamıyorum. Kokusu ve gözlerinin karanlığı bu elbiseyi çok sevdiğini gösteriyor.

"Bunun biraz ..." olduğunu düşünmüyor ? Yan dönüyorum, böylece kıvrımlarımı tam olarak görebiliyor. Flört ediyorum ama ben de bir omega'yım ve bazen bu içgüdülerini bastırmak çok zor oluyor. Özellikle de ağzımda böylesine güçlü bir alfa kokusu varken ve gözleri her geçen dakika daha aç bakarken.

"Biraz..." diyor huysuzca.

"Figür sarılması mı?" Ellerimi belimden aşağı ve kalçalarımın üzerine doğru çekiyorum, gözleri hareketi takip ediyor.

Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sonra başını sallar. "Fermuar için yardım mı istedin?"

"Hı hı," diyorum, ayağa kalkıp bana doğru yürümesini izliyorum, kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor.

Bu adam potansiyel mutluluğumun önünde duran huysuz bir pislik. Onu bu kadar seksi bulmamalıydım. Ama her zaman karamsar, düşünceli olanlara bayılmışımdır ve o da bunu çok ama çok iyi beceriyor.

Tam önümde durdu, iri gövdesi küçük bedenimin üzerinde yükseliyordu, vücudunun sıcaklığı neredeyse hissediliyordu.

"Arkanı dön, Omega," diyor.

Ona en iyi onaylamayan şımarık bakışımı atıyorum, zaten dönüyor olsam bile siparişten hoşlanmadığımı belli ediyorum.

Elini gevşek saçlarımın altından geçiriyor, parmak uçları omzumu ve sırtımı okşuyor ve tenimi karıncalandırıyor. Saçlarımı bir tarafa doğru tarıyor, sonra bir duraklama oluyor, fermuarı kavrayıp beni biraz geriye, kendisine doğru çekmeden önce, sonra fermuarı kaydırıyor-

kalbimin daha sert çarpmasına neden oluyordu.

Tepeye ulaştığında tekrar duraklıyor, sonra saçlarımı tekrar yerine tarıyor.

Neredeyse bayılacaktım.

Onun yerine omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözleri artık tamamen karanlık.

"Bitti mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diye homurdanıyor.

"Peki uygun mu? Bundan memnun musunuz?"

"Siktir, Omega. Bu lanet elbisenin içinde günah ve cennet bir arada gibi görüldüğünü biliyorsun."

Ve sonra kapıya doğru yürüyor.

Bölüm Otuz Beş

Kent

Ottele geri döndüğümüzde ödöl töreni tüm hızıyla devam ediyordu. tel. Bu, masaların arasından geçip koltuklarımıza doğru ilerlerken balo salonundaki her sürüngenin omega'ya bakmasını engellemiyor, elim sırtının küçük kısmında kalıyor.

Sadece ona rehberlik etmek için. Biri onu kaçırmaya çalışırsa diye.

Tenine tekrar dokunmak istediğim için değil. Avucumu kıvrımlarında gezdirmek istediğim için değil. Onu kendime yakın istediğim için değil.

Masamızda sadece iki koltuk kaldı, yan yana. Nefesimin altında küfrediyorum.

Bütün gece onun yanında oturacağım. Kokusunda ve kara gözlerinde boğulacağım. Güzel gülümsemesiyle büyüleneceğim. O günahkâr elbisenin altında çırlıçıplak olduğunu bilerek.

Kendini sandalyesine bırakıp gülümseyerek arkadaşlarıma el sallarken, Cruise yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, arkamı dönüp bu balo salonundan çıkıp gitmeyi düşünüyorum.

Jonah haklıydı. O, karşı koyması acı veren bir baştan çıkarıcı.

Ama direneceğim. Ben aptal değilim. Artık genç, cahil bir alfa değilim. Ben lanet olası babam değilim.

Sandalyemi çekip kendimi yavaşça içine bırakıyorum ve Cruise'un kolunu çoktan omega'nın sandalyesinin arkasına geçirmiş olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Buradaki tüm gözler hâlâ üzerimizde. Sürümüzün bu kıza olan ilgisine şüphe yok. Muhtemelen çoktan internete düşmüştür. Telefonumu cebimden çıkarıp kontrol etmeyi düşünüyorum ama ne anlamı var ki?

"Bu kesinlikle Avery için seçtiğim elbise değildi," diyor arkadaşım yanımdaki sandalyeden. İçimden homurdanıyorum. Omega'nın kıpırdayan kışına o kadar odaklanmışım ki, Jacks'in yanımdaki yeri işgal ettiğini fark edemedim.

"Yolumuzdan saptık," diyorum ve bana şarap doldurması için en yakındaki garsona işaret ediyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Sanırım birkaç taneye ihtiyacım olacak.

"O elbiseyi seçmesine izin mi verdin?" diye kıkırdıyor. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Seçme şansınız olsaydı kıza kese kağıdı giydirirdiniz diye düşünmüştüm. Ya da rahibe cübbesi ve kıyafeti. Gerçi," diyor şarabı kadehinin etrafında döndürerek, "Avery'nin hemen hemen her şeyin içinde iyi görünme yeteneği var. Tabii bunun farkında değil. Ne kadar çarpıcı olduğunun farkında değil."

"Elbette," diyorum, ellerini kalçalarının üzerinde ne kadar çarpıcı olduğunun farkında olduğunu gösteren bir şekilde hatırlayarak.

"Onun hakkında gerçekten yanlış bir fikre sahipsin, değil mi?" diyor. Sunucunun bir sonraki ödülü açıklayacağı sahneyi işaret ediyorum. "Sakıncası var mı?" "Sakıncası var mı?" diyorum.

Omuz silkiyor ve diğer tarafındaki Miranda'ya dönüyor.

Sol tarafımda flört eden iki kadını, diğer tarafımda ise paket arkadaşım ve omega'yı görmezden geliyor ve tüm dikkatimi ödül törenine veriyorum. Doğru anlarda gülüyor, uygun alkışlıyor, teknoloji dünyasının gelecek vaat eden yıldızları hakkında zihinsel notlar alıyorum. Kaçak avlamak ya da iş yapmak isteyebileceğimiz insanlar.

Omega'nın kalçasının benimkine sürtünme şeklini görmezden gelemiyorum. Ya da parmaklarının sık sık saçının altında saklı ısırik izine gitmesi. Ya da kokusunun

benimki, birlikte yükselip alçalıyor, gece ilerledikçe daha da tatlı oluyor.

Sonunda, son ödülü verme ve kapanış konuşmasını yapma sırası bana geldi. Yakam boğazıma düğümleniyor, omurgamdan ter damlıyor, parlak ışıklar beni kör ediyor, ama en azından ondan uzaktayım, ondan uzaktayım ve etrafımdaki arkadaşlarımla çevrili o kırmızı elbisenin içinde dimdik ona bakıyorum.

Son alkışlar da biter bitmez sahneden inip bara doğru yürüyorum. Şaraptan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var. Tüm bu dürtüleri ve arzuları uyuşturacak bir şey.

Barda hiç omega bulamayınca rahatladım, sadece alfalar ve hepsi de sert içki arayışındaydı.

Bir yer buldum, barmenin dikkatini çektim ve bir duble viski sipariş ettim. İçkimi beklerken büyük bir avuç kürek kemiğime çarpıyor.

Arkamı dönüyorum ve Fırtına Geçidi Sürüsü'nden Hardy'nin bana aptal gibi sırtıttığını görüyorum.

"Tebrikler dostum. Kız çok güzel." Eski bir iş ortağımız, onun sürüsü bizimkinin güvenliğini sağlıyor, bizimki de onunkine teknik destek veriyor. Onu beş yıldır tanıyorum. Eskiden koca adamların botlarını titreten iri, sert bir adamdı. Bu gece, burnunda dengede duran kaplumbağa kabuğu çerçeveli bir gözlük takıyor ve ceketinin omzundaki bebek hasta mı? İğrenç. Yüzümü buruşturuyorum.

Gülüyor. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"Ne konuda?"

"Sürünüzdeki güzel omega karaya çıktı."

"Hiçbir şey indirmedik," diyorum dişlerimi sıkarak. "Elbette," diyor

Hardy, burnunun kenarına dokunarak ve sonra

Declan'ın kolunun altında çoktan omega'yı döndürdüğü dans pistine.

"O sadece bir randevu."

"Lanet olsun dostum, bir an önce gidip onu bundan daha fazlası yapsan iyi olur. Bizimkinin arkasındaki masada oturan bir sürü çiftleşmemiş alfa vardı, onun hakkında konuşmadan duramıyorlardı."

Balo salonuna bakıyorum ve o haklı. Omega'nın yarattığı ilgi hiçbir şekilde azalmıyor. Declan'ın arkasında onu kollarından kapmak istercesine gezinen bir alfa var. Ve ona ağzı açık bakan birkaç kişi daha var.

Hardy kocaman bir sırtışıla omzumu sıkıyor. "Tavsiyemi dinle. O küçük şeye bir yuva yap, onu bağla, çiftleştir, bırak. Bu dünyadaki en güzel duygu dostum. Sürü ailenizi kurmak, çocuğunuzu kollarınızda tutmak gibisi yoktur. Dünyadaki tüm para böyle bir mutluluğu satın alamaz!" Eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Bir tane daha bekliyoruz."

Alnımın nemlendiğini hissedebiliyorum.

Bir çocuk daha mı? Bu üçüncü mü yoksa dördüncü mü? Tanrım!

Hardy'nin kayınbiraderi ve şampiyon yarış pilotu River Casspian bize katıldığında, daha fazla dinleyebileceğimden emin olmadığım için bahanelerimi sıralayıp ayrılmak üzereydim.

"Ondan herhangi bir bilgi alabildin mi?" diye soruyor Hardy.

"Hiçbir şey öğrenemedim."

River sırtıyor. "Hadi ama, onu nereden buldun? Eşleşmemiş alfalar kulağımı çiğniyor, bilmek istiyorlar. Sanki ben biliyormuşum gibi," diyor avucunu göğsüne dayayarak. "Bugünlerde mutlu bir şekilde çiftleşmiş bir alfayım. Benim değilse odadaki bir omega'yı zar zor fark ediyorum."

"Ve yine de Avery'yi fark ettin mi?" Elimde olmadan .

"Avery, ha?" Hardy'ye göz kırptıyor ve ben de suratına yumruk atmayı düşünüyorum. "Onu balo salonunda o şekilde dolaştırırken gözümünden kaçmadı. Molly onun buralardan olmadığına ikna oldu."

"O değil," diyorum. "Ve o bizim omega'mız değil. Aslında, önümüzdeki birkaç gün içinde eve dönecek."

İki alfa bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Burnumda onun kokusu ve avuçlarımda altında hissettiklerinin taze anısıyla, kendimi kaybetmeye çok ama çok yakınım.

Barın üstünden içkimi alıyorum ve balo salonunun koridoruna doğru ilerliyorum. Karanlık bir yere. Görülmeyeceğim bir yere. Huzur içinde gizlenebileceğim bir yer.

Büyük bir ağız dolusu likörü ağzıma atıyorum. Sıvı dilimi ve boğazımı yakıyor, burun deliklerimdeki omega kokusunu uçuruyor.

Rahatlayarak iç çekiyorum ve ilaçmış gibi iki yudum daha alıyorum.

Kanım soğuyor ama bu uzun sürmüyor. Gözlerim dans pistine doğru sürüklendiğinde değil. Canlı kırmızı elbisesiyle omega, siyah ve gri takım elbiselerden oluşan bir denizde göze çarpıyor, disko ışıkları üzerine düşüyor ve onu aydınlatıyor.

Vücudunun hareketini, kalçalarının bir o yana bir bu yana sallanışını, kışının kıpırdanışını izliyorum.

Diğer herkes uzaklaşıyor, önemsizleşiyor ve sanki bu balo salonunda yalnızız, sadece o ve ben. İçkim elimde yarı sarhoş duruyor, titreyen bir el, parmaklarım bardağın etrafında gittikçe sıkılaşıyor.

Ayaklarım hareket etmek istiyor. Bedenim hareket etmek istiyor. Ellerim uzanmak ve almak istiyor.

Dişlerimi sıkıyorum, bu arzuya karşı savaşıyorum ama başka tarafa bakacak kadar güçlü değilim, çok büyülenmişim.

Belki de ben de babam gibiyimdir.

Otuz Altıncı Bölüm

A çok
Declan'la bir dans ettim ve o kadar döndüm ki başım döndü.
Kıkırdayarak, bir dikişim var.

"Merhamet," diyorum şarkı . "Merhamet."

De- clan, "Senin bundan daha sert bir yapıya sahip olduğunu sanıyordum, Avery," diyor. "Aslında ben senin bütün gece dans edecek türden bir kız olduğunu sanıyordum."

"Duruma göre
değişir,"
diyorum. "Neye
bağlı?"

"Ne giyiyorum? Bu elbise dar-" "Fark
ettim," diyor karanlık bir sesle.

"-ve nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Gel," diyor, kolunu belime doluyor ve beni dans pistinin kenarına götürüyor. "Sana bir bardak su getirelim."

"Sen su getir. Ben burnumu pudralayacağım."

Declan bakışlarını balo salonunda gezdiriyor. "Ben de seninle geleceğim," diyor.

"mi?"

"Bu gece burada bir sürü alfa var."

"Var mı?" Ben söylüyorum. Tüm dikkatim Hamilton Sürüsü tarafından işgal edilmişti. Bırakın biriyle konuşmayı, başka kimseyi fark etmedim bile. Ama şimdi etrafıma baktığımda onun haklı olduğunu görüyorum. Çok fazla alfa var. Aslında, daha önce hiç bu kadar çok alfanın olduğu bir odada bulunmamıştım.

"Evet. Hepsi sana yenecek bir et parçasıymışsın gibi bakıyor."

"Ama ben seninleyim. Kimse-"

"Burası Rockview, Avery. Artık Kansas'ta değilsin."

"Oh," diyorum, aniden elbisemin içinde kendimi çok savunmasız hissediyorum. "O zaman bana banyo kapısına kadar eşlik edebilirsin ama içeri girmeyeceksin."

"Benim için bir zevktir," diyor küçük bir selamla.

Banyoda, aynanın etrafında toplanmış, dedikodu yaptıkları belli olan bir grup omegayı görünce şaşırmadım. Ben içeri girince konuşmaları kesiliyor, bu da belli ki benim hakkımda konuştukları anlamına geliyor. Bir kabine doğru ilerleyişimi izliyorlar ve kapıyı kilitletiğim anda tekrar fısıldaşmaya başlıyorlar.

Kısık sesle konuşuyorlar ama kurnazlık yaptıklarını sanıyorlarsa aldaniyorlar. Ya da belki de benim duymamı istiyorlar. Elbisemi, saçımı ve makyajımı eleştiriyorlar ve bir tanesi Las Vegas'tan gelen bir eskort olduğumu duyduğunu iddia ediyor.

Hepsine ağzının payını vermeye hazırım ama birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda sadece biri kalmış, karamel saçlarını tarıyordu.

Kokusu biraz hafiflemiş olsa da o da karamel gibi kokuyor ve boğazının dibindeki ısırik izlerinden oluşan kolyeyi görüyorum. Gözlerimin ucuyla onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. O kadar güzel görünüyorlar ki, benim tek ısırik izim onların yanında oldukça acınası kalıyor.

"Onlara aldırmayın," diyor omega kapıya doğru el sallayarak. "Sadece kıskanıyorlar."

"Kıskandın mı?" Lavaboya doğru yürüyüp ellerimi yıkarken söylüyorum.

Beni kıskanıyor musun? Çoğu zaman diğer omegalardan edindiğim tek duygu acıma ya da tiksinti oluyor.

"Evet, kıskançlar. Hepsi Hamilton Sürüsü ile bir randevu için sol kollarını, sol bacaklarını ve ilk doğan çocuklarını verirler." Tarağını sıkıştırıyor

çantasına koydu. "Bu arada ben Bea. Stormgate sürüsünden." Elini uzattı. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum, değil mi? Gerçi şehirdeki omegaların çoğunu o kadar iyi tanımıyorum." Sesinde hafif bir aksan var ve tahminimce o da aslen Rockview'den değil.

"Avery," diyorum elini sıkarak. "Buraya sadece ziyarete geldim."

"Ziyaret mi?" diyor kadın, yüzü şaşkın. "Sanırım..." Başımı bir yana eğiyorum. "Özür dilerim," diyor kızarak, "sadece çok aşık görünüyordun. Sanırım ciddi bir şeyler olduğunu ve yakında burada kalıcı bir vatandaş olacağını düşündüm."

"Hayır," diyorum, az onun kadar şaşkın hissederek. "Ciddi bir şey değil." Ciddi mi? "Sanırım sadece bir kaçamak falan yapıyorum. Sadece birkaç gün daha burada olacağım."

"Bir kaçamak, ha?" diyor beni daha fazla şımartmaya davet eder gibi görünen nazik bir gülümsemeyle ve kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. Tüm bunları anlayacak biriyle konuşmak için can atıyordum. Jacks benim hayattaki en iyi arkadaşım. Ama o bir beta. Tüm bu kontrol edilemeyen duygular ve arzularla bir omega olmanın nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamayacak.

"Daha önce hiç bir sürüyle birlikte olmadım. Bu benim ilk seferim. Geldiğim yerde çok fazla sürü yok ve olanlar da bana hiç ilgi göstermedi."

"Hiç ilgi göstermedim!" diyor kadın, gözleri büyüyerek. "Ama çok tatlısın. Yani, kışın ve kokun!"

Gülümseyiyorum. Kız kardeşim ve annem dışında başka bir omega'nın bana iltifat ettiği pek görülmemiştir. Yıllar boyunca bunlar çoğunlukla küçümseyici yorumlar ve iğneleyici sözler oldu.

"Teşekkür ederim," diyorum, "ama aynı zamanda beş parasızım, soyadım ya da bağlantılarım yok."

"Evdeki alfalar bu tür şeyleri önemsiyor mu?"

"Görünüşe göre öyle."

Kadın kalçasını lavaboya dayıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Benim de hiç param ve bağlantım yok," diyerek sesini fısıltıya indiriyor, "ve ben şehrin en zengin sürülerinden biri olan Stormgate Sürüsü'ne katıldım."

Şaşırmadım, kadın muhteşem ve konuştuğumuz üç dakika içinde, daha önce tanıştığım diğer omega'lardan çok daha nazik.

"Peki," diye tereddüt ediyorum, "mutlu musun?"

"Mutlu muyum?" Kadın o kadar geniş sırtıyor ki yanaklarının yarılmamasına şaşıyorum. Ellerini karnına dayayarak "Çok mutluyum," diye haykırıyor. Karnındaki hafif kıvrımı fark ediyorum. "Üç numaralı bebeği bekliyoruz."

"Vay canına, tebrikler," diyorum. Elbisemin askılarıyla oynuyorum. "Ve... tüm alfalarınız en başından beri gemide miydi?"

"Hmmm," diyor. "Y-e-s, ama başlangıçta biraz karmaşıktı. Oraya varmadan önce yapmamız gereken bazı işler vardı, öyle diyelim. Ama bilirsiniz, bence çoğu ilişkinin yolunda tümsekler vardır." Ellerini karnının üzerinde gezdiriyor. "O zaman bazı al-falar biraz tereddütlü mü davranıyor?"

"Biri öyle."

"Bu yüzden, kaçamak olayı." Bea gözlerini devirir ve susar. "Bazen alfalar çocuk gibidir. Kendileri için neyin en iyisi olduğunu bilmezler."

"Onlar için en iyisi olmayabilirim."

Bea biraz daha yaklaşır ve eğilir. "Seks nasıl? Bunu anlamanın en iyi yollarından birinin bu olduğunu biliyorsunuz. Bir omega ve alfa arasındaki kimya doğru olduğunda ..." Elini yüzünün önünde yelpazeliyor.

"Oh, oldukça ateşli," diye fısıldıyorum. "Hayal ettiğimden bile çok daha ateşli." Hevesle başını sallıyor. "Ama..."

"Uh oh, bu kulağa iyi gelmiyor."

"Son alfa, isteksiz olan, benimle konuşmak şöyle dursun, yüzüme bile bakmıyor. Bırakın... bilirsiniz işte."

"Onda bir sorun mu var? Yani, Tanrım, sen harikasin."

"Pek çok omega muhteşemdir," diye mırıldanıyorum.

"Ve sürtükler," diye ekliyor Bea bilmiş bir bakışla. "Güven bana, bilmem gerekir." Uzanıp elimi tutuyor. "Aklının başına geleceğine dair içimde bir his var - ama bunun için onu zorlamalısın, tamam mı? Bir dakika önce pislik gibi davranıp ertesi gün affedilmeyi bekleyemez."

"Haklısın."

"Peki," biraz daha yaklaşıyor, "nasıl tanıştınız? Hamilton Sürüsü, omegalarından uzak durmasıyla ünlüdür. Bu tür etkinliklere neredeyse hiç gelmezler ve alfalarım bana yıllardır kimseyle çıkmadıklarını söylüyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Böyle banyolarda omegaların kendilerini o sürünün önüne atmak için her türlü karmaşık yolu planladıklarını duydum,

ama asla başarılı olamazlar. Hatta duyduğuma göre şirketlerine eşleşmemiş omegaları bile almıyorlarmış - onlardan kaçınmak için bu kadar hevesliler. Bu bana çılğınca geliyor."

"Ben de bunu anlamakta zorlanıyorum. Her sürünün kendi omega'sının hayalini kurduğunu sanırdım."

"Öyle diyorlar." Bana gülümsüyor. "Belki de sadece *doğru* omega'yı bekliyorlardı. Hadi ama, nasıl tanıştınız?"

"Nasıl tanıştık? İşte bu bir hikaye!" "Oh güzel, iyi bir tanışmaya bayılırım."

Çayı dökmek için ağzımı açıyorum ama o sırada banyo kapısının diğer tarafından yüksek bir alfa sesi geliyor.

"Avery!" Declan bağıyor. "İçeri geliyorum!"

Ben cevap kapıdan içeri daldı.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzü endişeyle kızarmış. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzümü inceliyor.

"Ben iyiyim," diyorum, "sadece Bea ile konuşuyorum."

Başını çevirir ve diğer omega'yı ilk kez fark eder. "Declan Hamilton, bu kesinlikle bir kaleci," diyor Bea. "Sakın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdin."

"Onun elimden kayıp gitmesine izin vermeye hiç niyetim yok," diyor ve bunu kanıtlamak istercesine omuzlarımı sıkıca kavırıyor.

Bea bana göz kırparak, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve eğilerek ekledi: "Bana başka bir zaman nasıl tanıştığınızı anlatman gerekecek. Öğle yemeği yemeliyiz." Alfa'ya dönüyor. "Avery'ye benim sürünün numarasını ver, tamam mı Declan?"

Ona küçük bir selam veriyor ve ikimizi banyoda yalnız bırakıyor.

"Bu da şimdi?" Declan kapı kapandığında sorar.

"Kız muhabbeti," diyorum burnuna vurarak. Tek kaşını 'şimdi dikkatli ol' dercesine kaldırıyor.

"Endişelenmeli miyim?" diye soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. Bakışları tüm vücudumda geziniyor.

"Hazır buradayken," diye fısıldıyor kulağıma, "şu odacıklardan birinde edepsizleşmek ister misin?"

Burnuna ikinci kez vuruyorum. "Ve bir elbiseyi daha mı mahvedeyim?"

Hayır. Sanırım seni kızdırmayı ve bekletmeyi tercih ederim." Alfa inliyor. "Çok zalimsin."

"Öyleyim. Hadi, yoksa insanlar banyoda edepsizlik *yaptığımızı* düşünecekler."

"Kötü bir şey olmaz. Dışarıdaki tüm alfaların senin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Ona öyle olmadığımı hatırlatmayı düşünüyorum. Ama havayı bozmak istemiyorum. Gecenin tadını çıkarmak istiyorum.

"Yarın dedikodu sütunlarında yer alacağım için, banyoda bir alfayla sevişmemle ilgili ayrıntılara yer vermemelerini tercih ederim. Annem okuyabilir!"

Elini elime alıyorum ve balo salonuna geri dönüyoruz. Kapı aralığında oyalanıyoruz, kalabalığın içinde diğerlerini arıyoruz ve bakışlarım uzak duvara takılıyor. Kent orada, elinde içkisi, bana bakıyor.

Bea'nın banyodaki sözlerini hatırlıyorum ve Declan'ın elini bırakıp, huysuz, göt herif sürü arkadaşına doğru yürüdüm.

Otuz Yedinci Bölüm

Kent
"Merhaba," diyor ve içkiyi elimden alıp bir yudum alıyor.
Geçici bir yudum. Sıvı ağzına geldiğinde burnunu kırıstırıyor. "İğrenç,
bu iğrenç."

Elinden aldım ve ona baktım.

"Bütün akşam gölgelerde tek başına mı dolaşacaksın?" diye soruyor.

Bakmaya devam ediyorum. Konuşmak için kendime güvenmiyorum, ama umarım ipucunu alır ve beni yalnız bırakır.

"Bütün gece ağzını açıp bana bakacağına beni dansa kaldırmaya ne dersin?"

"Ağzım açık değil," diye ağzımdan kaçırdım. Sonra hemen ekliyorum, "Kendini övme."

Bu sefer bana bakma sırası ondaydı, yüzünde bu saçmalığa ikna olmadım ifadesi vardı.

"Sana göz kulak oluyorum," diye ekliyorum. "Elbisene dikkat ettiğinden ve başka numaralar yapmadığından emin oluyorum."

"Ve? Şimdiye kadar nasılım? Kent Hamilton'ın onay mührünü geçtim mi?"

Testi geçti mi? Lanet olsun! geçiyor.

"Şimdiye kadar kimseye kıcını göstermedin..."

O gülüyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Güneşe bakmak gibi.

Körleştirici.

"Sadece gel ve benimle dans et, olur mu?" diyor, parmakları benimkilere sürtünerek. "Lütfen," diye ekliyor o omega mırıltısıyla, yatak odası mırıltısı, evde yüksek sesli müzik ve kulaklıklarla engellemek zorunda kaldığım.

Alfa dürtüm devreye giriyor. Omega'yı memnun etmek istiyor. Onu memnun etmesi gerekiyor.

Onu görmezden gelmek imkansız. Onu fena halde istiyor, onu bu duvara yaslamak ve bu balo salonundaki herkesin önünde kızdırmak ve düğümlemek istiyor. Cruise'un yara izinin hemen yanındaki boynuna dişlerini geçirmek istiyor. Üzerindeki elbiseyi yırtıp atmak ve onun kayganlığıyla ziyafet çekmek istiyor. O istiyor-

"Alfa mı?"

Tekrar yüzüne odaklanıyorum. Kokum uçurtma gibi yüksek ve onunki de öyle.

Elini tutup dans pistine doğru çekiyorum. Kahrolası bir pop şarkısı çalıyorlar, zıplıyorlar ve neşeliler, herkes anaokulundaymış gibi etrafta zıplıyor. Umurumda değil, onu kendime doğru çekiyorum, kollarımı beline doluyorum ve yavaş dans ediyormuşuz gibi ona sarılıyorum.

kaldırıp bana bakıyor, belli ki alınmış.

"Dans etmek istiyordun," diye homurdandım.

"Şikâyet etmiyorum," diyor, yumuşak bedenini hafifçe benimkine sürtüyor ve o alfa dürtüsünü çılgına çeviriyor. Bir anda sertleşiyorum ve bunu kaçırmaya imkân yok.

Aslında biraz mızızlanıyor, tam boğazının arkasından, o kadar sessiz ki sadece ben duyabiliyorum.

Nasıl numara yapıyor? Nasıl bu kadar inandırıcı olabiliyor? Ve umurumda mı? Şu anda, tüm bunların zekice bir oyun olup olmadığını umursuyor muyum? Gerçek olup olmaması önemli mi? Gerçek gibi görünüyorsa, yeterince inandırıcıysa, kalbi gerçekten içinde değilse fark eder mi?

Başını göğsüme yaslıyor, saçları çenemi gıdıklıyor ve bana bir şeyler hatırlatıyor.

Hafızamın köşelerinde dolaşan bir şey var.

Annem. Beni öpmek için eğildiğinde saçlarının yüzümü gıdıklaması.

İçi boş bir öpücük. Bunun gibi bir gösteri. Seyirciler için bir gösteri. Arkasında gerçek bir sevgi yok. Gerçek aşk yok.

Bu aynı şey mi?

O zamanlar gerçek olmadığını nereden biliyordum? Nasıl anlayabildim? Gözlerindeki soğukluktan. İfadesindeki ilgisizlik.

Annem beni hiç istemedi. Ben sadece onun istediği hayatı güvence altına almak için bir araçtım. Basit bir plan - dünyanın her yerinde kadınların yüzyıllardır uyguladığı bir plan - aptal erkeği pretty yüzünüzle baştan çıkarın, sikiyle düşünmesini sağlayın, onun çocuğunu hamile bırakın ve kendinize ömür boyu zenginlik ve lüks sağlayın.

Çocuğu gerçekten istememeniz önemli değil. Ya da adamı. Sadece para.

Omega'yı kendime daha sıkı tutuyorum.

Eğer para için buradaysa, o zaman hala burada, değil mi? Sonsuza kadar kalabilir.

Ellerim onun minik belini kavıyor, göğüsleri elbisesinin ince kumaşından bana doğru bastırıyor.

Dans pistindeki diğer insanlar sarsılıyor ve zıplıyorlar. gidiyorlar. Sadece ben varım. Sadece o.

Kalbi çarpıyor. Kokusu yükseliyor. Nefesi ılık çalıyor.

Tıpkı o mağazada yaptığım gibi saçlarını boynundan uzaklaştırıyorum ve daha fazla kokusu havayı parfümlüyor. Burnumu indiriyorum, sıcak tenine yaklaşıyorum, Cruise'un tenindeki diş izlerine hayranlıkla bakıyorum. Çok ham, çok yeni. Başparmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum ve nefes nefese kalıyor, göz kapakları çırpınıyor.

O kadar mükemmel ki. Omega

gibi. Onu kendim gibi sahiplenmek istiyorum.

"Hadi eve gidelim," diye kulağına hırlıyorum. "Hayır," diyor.

Göz kırpıyorum. Bunu doğru duyduğumdan emin değilim.

"Hayır mı?" Mırıldanıyorum, içimdeki alfa hoşnutsuzlukla kükrüyor. Bu Omega'ya istediğimiz gibi hükmedebiliriz. Eğer onu kızdırmak , kızdıracağız.

Bu düşüncelerden kurtulmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Bunun için hazır değilim, Kent."

"Partiden mu keyif alıyorsun?"

"Öyleyim ama... başka bir şey olmadan önce arkadaş olmamız gerekiyor. Birbirimizle gerçekten konuşan tanıdıklar bir başlangıç olabilir."

"Seni bağlamadan önce Cruise'la arkadaş ," diye kulağına tıslıyorum, kıpırdayamasın diye onu sıkıca tutuyorum.

"Kör kütük sarhoştum," diyor.

"Ya Declan? Max?"

"İşleri her zaman doğru yapamıyorum. Hatalar yapıyorum - çok fazla yanlış yapıyorum. Bazen - ara sıra - onları yapmadan önce fark edecek kadar zekiyim. Bana bir çöpmüşüm gibi davrandın Kent Hamilton."

"Yani şimdi beni cezalandırıyor musun?"

"Belki biraz," diye itiraf ediyor. "Gerçi burada kendimi de cezalandırıyorum," diye mırıldanarak ekliyor.

"Beni başka şekillerde cezalandır," diye .

"Hayır," diyor kararlılıkla. "için doğru olanı yapmalıyım. Ateşli, hırçın ve düşünceli olabilirsin - ama aynı zamanda kaba, nezaketsiz ve kibirlisin."

"Doğru," diyorum, çenem onun sözlü darbelerine karşı sertleşiyor.

Avuçlarını göğsüme dayayarak, "Bu paketi gerçekten çok beğendim," diyor. "Bir sürüye sahip olacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama sanırım aralarında dev bir pislik olan bir sürüye bağlanmamayı kendime borçluyum."

"Bu kadar mı yani? Hepimizi kandırdın - bir oyun oynadın, bizi inandırdın-"

"Kent!" diyor, "Senden bana bir pislik olmadığını kanıtlamanı istiyorum, olduğunu değil." Bana gülümsüyor ve ben kızgın kalabilecek güce bile sahip değilim. Gülümsemesi çok rahatlatıcı.

"Ama ben bir ." Ona söyledim. "Ben her zaman bir pislik oldum."

Başını iki yana sallar. "Buna inanmıyorum. Buna inanmak istemiyorum."

Jonah onu kaçırırken onun sözlerini düşünüyorum, tıpkı benim yaptığım gibi yavaş bir dansı tercih ediyor, bir sonraki çalan rock parçasına aldırmadan.

Declan benimle dans pistinin kenarında

buluşuyor. "Kızımıza karşı yumuşuyor musun?"

diye soruyor. "*Bizim* kıza mı?"

"Kent, hayatımda daha önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye böyle baktığımı görmedim. Shelly'ye bile. Sen de hepimiz gibi büyülenmişsin."

"Benim bir pislik olduğumu

düşünüyor." "Sen bir

pisliksin."

"Bunu biliyorum," diye çıktım. "Ama o bir pislik istemiyor. Kaba, nezaketsiz ve kibirli olmanın zıttı her neyse... olabileceğimi kanıtlamamı istiyor."

Declan sırtıtıyor. "Sence yapabilir misin?"

"Ahhh, kahretsin, 32 yaşımdayım! Muhtemelen değil-" Declan tartışmaya başlar. "Ama deneyeceğim."

"Buna değecek, Kent. Bir Omega'ya sahip olmak. Avery'ye sahip olmak. Buna değecek."

"Biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diye itiraf ediyorum, ellerimi ceplerime sokup ayakkabılarıma bakarak.

"Hey, sürü arkadaşları ne içindir?" diyor omzumu sıkarak.

Otuz Sekizinci Bölüm

M balta

Genelde sessiz ve çekingen olan sürü arkadaşımı izliyorum.

Dans pistinin tam ortasında, diğerleri onun etrafında sallanırken omega ile birlikte sallanıyor. Normalde bu şekilde öne çıkmak onu rahatsız ederdi ama kollarındaki kadın tarafından tamamen çekildiğinden habersiz görünüyor. Planımız işe yaradı mı? Daha bir dakika önce Kent'le dans ediyordu. O zaman bu oluyor mu? Gerçekten oluyor mu?

"Bunu görüyor musun?" Cruise bardan bana ve kendisine birer içki ile dönerken ona soruyorum.

Dans pistine bakarak bir yudum alıyor. "Tamamen aşık olmuş. Onu öğle yemeğinde görmeliydin."

Gülümsememeye çalışıyorum. Cruise kendini öyle kaptırmış ki, bu doğru değil. Jonah, güzel takım elbiselerinin ve düzgün hesap tablolarının altında bir romantik. Okumak istediğiniz için kütüphane kurmazsınız, kitapları sevdiğiniz için kurarsınız. Ve bir şeyi bu kadar çok seven herkes romantiktir.

Öte yandan Cruise, bundan çok daha katı kafalıdır. En azından bunca yıldır beni buna inandırdı. Küçük bir

Omega - koyu renk gözleri ve baştan çıkarıcı gülümsemesiyle küçük bir omega - ve bu sert kabuk çatlayıp açılarak onun da en az bizim kadar yumuşak olduğunu ortaya çıkardı.

Her şey değişti. İşler çok daha fazla değişecek.

"Bir yuva inşa etmemiz gerekecek," diyorum.

"Evet," diye cevap veriyor Cruise, sürü arkadaşımızın kollarındaki omega'mızı izlerken.

Sanırım bunu bütün gece izleyebilirim. Omega'mızı sürü arkadaşlarımızdan biriyle izlemeyi ne kadar çok sevdiğim benim için en büyük sürpriz. Çok tahrik edici.

Ancak, bu hoş manzara kabaca kesintiye uğruyor.

Çok geçmeden Jacks önümüzde duruyor, topuklu ayakkabılarıyla sallanıyor ve Miranda tarafından destekleniyor.

"Sanırım bunu eve götürmem gerekebilir," diyor Miranda gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle. "Görünüşe göre içkilerini iddia ettiği kadar iyi idare edemiyor."

Jacks, Miranda'nın yanağına bir öpücük kondurmadan önce, "Ben sadece iyiyim," diye mırıldanıyor. "İstersen bir içki içebiliriz."

"Tanrım, ne kadar içti?" Ben soruyorum.

"Peki İrlanda aksanıyla mı konuşuyor?" Cruise mırıldanıyor.

"Son on beş dakikadır bunu yapıyor." Miranda omuz silkiyor. "İçkilere gelince, ben de aynı miktarda içtim."

"Kaç kişi?" Cruise, Jacks'e sorar.

Jacks elini yüzünün önünde tutar ve gözlerini kısarak parmaklarını saymaya çalışır. Üç kez saymayı unuttuktan sonra pes ediyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Onu eve götürsek iyi olur," diyorum.

Miranda, "Bunu yapmak benim için sorun değil," diyor.

"Evet, ama ," diyor Cruise, "onu kaldırmak için ikimiz gerekeceğiz."

Jacks esniyor ve başını Miranda'nın omzuna yaslayarak, "Ben gerçekten sarhoş değilim," diyor, "sadece süpürüyorum."

Avery arkadaşının arkasında belirir ve Jonah'nın elini sıkar.

"Sorun nedir?" diye sorar.

"Jacks çok fazla içti," diyorum ona.

Avery arkadaşının etrafından dolanır ve omzuna dokunur.

Jack'in gözleri kapalıdır ama Avery'nin elini başarısızca çeker.

"Onu buradan çıkarsak iyi olur," diyor. "Bu uyku aşaması. Kusma aşaması yaklaşık yirmi dakika içinde başlayacak."

"Bu çok sık oluyor mu?" Cruise kaşlarını çatarak sorar.

"Hayır," diyor Avery kesin bir ifadeyle.

"Bu kadar çok içmek sorumsuzluk," diye mırıldanıyor Cruise.

"Evet, çünkü kim bilir neler olacak," diye tıslıyor Avery. "Sonunda bağlanmış, evlenmiş ve bir yabancıyla yatağa girmiş olabilirsin."

Cruise ağzını kapatır, açıkça yerine oturtulmuştur.

Evet, işler çok değişecek ve ben bunun için buradayım.

Aramızda kalsın, Cruise ve ben Jacks'i balo salonunun arka tarafındaki gizli bir çıkışa doğru yarı yürüyor, yarı taşıyoruz; Avery, Jonah, Declan ve Kent de peşimizden geliyor. Jacks yarı komada olduğu için yanlış kullanıldığına dair bir şikayette bulunmuyor ve onu limuzinin koltuklarından birine yatırıyoruz, Avery de yanına oturmak için tırmanıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor hepimize, Jacks'in sırtını sıvazlıyor, biz araca binerken ve araç uzaklaşırken, Jacks sud- den hareketiyle inliyor.

Kent, beni şaşırtacak şekilde, alaycı cevaplarından birini vermek yerine, "En iyilerimizin bile başına gelir," dedi.

Declan beni kaburgalarımın dürtüyor ve kulağıma fısıldıyor. "Pislik gibi davranmamaya çalışıyor. Sonunda yola gelmiş gibi görünüyor."

Yüzümde bir sırıtişla koltuğuma geri yerleşiyorum ve omega başını kaldırdığında bakışlarını yakalıyorum. Ona göz kırpmıyorum ve eve vardığımızda ona ne yapmayı planladığımı açıkça söylüyorum. Başlangıç olarak o günahkâr elbiseyi çıkarmak. Sanırım Kent'in ikna olması o kadar da şaşırtıcı değil, hele ki bu geceki haliyle.

"Ama bunun sizin için önemli bir olay olduğunu biliyorum ve-"

"Avery, gecenin tüm önemli angajmanları ve yönleri çoktan geçti," diyor Jonah.

Declan elini tutup onu horlayan Jacks'ten uzaklaştırarak kucağına çekerken, "Ve genellikle şimdiye kadar çoktan gitmiş olurduk," diye ekliyor.

"Neden?" diye sorar.

"Ava çıkan çok fazla omega var," diyor Declan.

"Ya da anneleri," diye ekliyorum.

"Çünkü hepiniz muhteşemsiniz ve her omega sizinle tanışmak için kendi ayaklarının üzerine düşüyor."

"Müthiş muhteşem, ha?"

"Hmmm," diyor omuzlarını kayıtsızca silkmeye çalışarak. "Sen iyisin."

"Ama seni baştan çıkaracak kadar iyi değil mi?" Declan soruyor.

"Baştan çıkabilirim," diyor, gözleri beşimizi tarıyor, öyle ki sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor.

"Peki seni ne baştan çıkarır?" Avuç içimi pürüzsüz bacağına üzerinde gezdirmek için uzanarak soruyorum.

"Cruise'un dili mi? Declan'ın parmakları mı? Yoksa benim sikim mi?"

Bakışlarını Jonah'a ve sonra tekrar benimkine çeviriyor. "Aslında..." diyor.

"Evet?" Birden ilgimi çekti.

"Jonah'ın gözlükleriyle yaptığı şey."

"Ben mi?" Jonah açıkça şaşırmış bir halde, "Ben mi?" diyor. "Gözlüklerimle ne yapacağım?"

Avery topuklarını tekmeliyor ve Declan'ın kucağından kayarak Jonah'ın kucağına doğru ilerliyor, vücudu aracın salınımlarıyla birlikte sallanıyor. Onun kucağına tünüyor ve aracın karanlığında bile yüzünün kızardığını görebiliyorum. Sonra gözlüğünü yüzünden kaldırıyor ve kendi burnunun üzerine yerleştiriyor.

Peki bunu nasıl yapıyor? Jonah'ın gözlüklerini seksi göstermeyi nasıl başarıyor? İnsanoğlunun bildiği en az cinsel obje, çoğu kadının amından daha erotik.

"Bu," diye açıklıyor, Jonah'ın düşünürken, gerginken ya da dikkati dağılmışken gözlüklerini takma şeklini neredeyse birebir taklit ederek.

"Bunu ben mi yapıyorum?" diye soruyor.

"Her zaman," diyoruz hep bir ağızdan.

"Ve çok seksi," diye ekliyor Avery, gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirirken.

Bir an tereddüt ediyor ve sonra onu daha sıkı bir şekilde kucağına çekiyor.

"Sana inanıp inanmayacağımdan emin değilim," diyor açık yüreklilikle.

Parmaklarını onun saçlarında gezdiriyor. "Çillerini de çok ama çok seksi buluyorum." Kıkırdıyor. "Tanrım, belki de çok içen tek kişi Jacks'dir."

"Çilleri ve gözlükleri seksi mi buluyorsun?" Declan eğlenerek söylüyor.

"Birçok şeyi seksi buluyorum, Declan Hamilton."

Jonah biraz şok olmuş bir halde hepimize göz kırpmıyor ve ben de ona göz kırpmıyorum. Omega onu kazanmış olabilir, ama görünüşe göre o da

onunla da aynısını yaptı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

A çok
Eve döndüklerinde Max, Jacks'i kollarına alır ve onu dışarı taşır.
araba, malikanenin etrafında ve havuz terasına.

"Gidip biraz su içmeye zorlayacağız ve sonra onu yatağına yatıracağız," diyor Declan, Max'i takip ederek, Cruise onun yanında.
"Sen de geliyor musun?"

"Bir dakika içinde. Ben sadece iyi geceler dileyeceğim," diyorum ve diğer iki alfaya bir göz attıktan sonra başımı arkaya eğip yıldızlarla ıslıl ıslıl parlayan gökyüzüne bakıyorum. Jonah'a yalan söylemiyordum. Bu şehir çok güzel, yıldızlar burada bulunduğum her gece çılgınca parlıyor.

"İyi geceler, Avery," diyor Kent havuzun diğer tarafından, dikkatimi yeniden toplayarak.

"İyi geceler," diyorum ve o tereddüt ediyor. Eminim onu havuz evinde bize katılmaya davet edeceğimi umuyordur. Ama ilk kez, yeniden kararına ve sözüme sadık kalıyorum. Böyle bir davette bulunmayacağım. Bana Barney'ninkilerle yarışacak köpek yavrusu gözleri atarken bu çok zor.

Tekrar tereddüt ediyor ve ben de koşup bu hüznü almayı teselli etmek için içimden gelen tüm omega dürtülerine karşı kendimi çelikleştiriyorum.

"Avery," diyor. "Sence kalacak mısın?"

Bir kez olsun düşünceli, kırgın ve kızgın olmayan gözlerine bakıyorum ve sonra Jonah'a bakıyorum.

"Biliyor musun?" "Sanırım yapacağım." dedim.

Tereddüt ediyor, sonra başını sallayıp yana kaykılıyor ve ben bundan memnun olup olmadığını anlayamıyorum.

Başımı sallıyorum.

"Kalmayı seçtiğin için memnunum," diyor Jonah.

"Öyle misin?" Başımı bir yana eğerek soruyorum. "Peki bu neden Alfa?"

Yutkunuyor, gözlüğüne doğru uzanıyor, sonra kendini tutuyor ve duruyor. Eli havada asılı kaldı. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve açık renk gözleri daha da koyulaşarak elini kaldırıyor ve gözlükle o şeyi yapıyor.

Bir inilti çıkarıyorum - belki biraz teatral bir inilti ama yine de gözleri daha da kararıyor. Sonra kalçalarımı sallayarak ona doğru ilerliyorum, kulaklarının yanmasına ve göz bebeklerinin büyümesine neden olan bu hareketi seviyorum. Önünde duruyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzını öpüyorum. Yavaş ve kalıcı bir öpücük, alt dudağını ağzımın içine çekiyorum.

Hemen dirseklerimden tutuyor ve beni sert kaslı vücuduna doğru çekiyor, böylece kalbinin kaburgalarına çarptığını hissediyorum. Sonra o da beni öyle sessiz, çekingen bir alfanın yapacağını hiç düşünmediğim bir şekilde öpüyor. Tutkuyla, coşkuyla, güçle.

İkimiz de nefesimiz kesilene kadar beni öpüyor, ayrılıyor ve nefes nefese kalıyor, omuzları inip kalkıyor.

"Kalmayı seçtiğin için memnunum çünkü sana hislerim geliştirdi Avery," diyor, gözleri yüzümde geziniyor, eli kolumda sıkıca duruyor. "Çok güçlü, ezici duygular."

"Anlayabiliyorum." Kıkırdıyorum, öpücükten başım dönüyor ve doğru kararı verdiğimi biliyorum. "Peki, havuz evinde bize katılacak mısın?"

"İzin verirseniz," diyor avuçlarını çıplak kollarımda gezdirerek. "Bir şartla."

"söyle."

"Gözlükler takılı kalmalı."

"Avery, onlar olmadan göremiyorum ve seni temin ederim ki her şeyi görmeye çok hevesliyim."

Elini tutuyorum ve onu havuz evine götürüyorum, kapıdan içeri girdiğimizde diğerleriyle tanışıyoruz.

"Jacks nasıl?" Ben soruyorum.

"Gayet iyi," diyor Cruise. "İhtiyacı olursa diye bir bardak su ve bir paket ağrı kesici hazır."

"Ve bir kova?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Sanırım o güvendedeyiz." "Kent nerede?" Declan soruyor.

"Eve döndüğümüzde... .. Henüz onun bize katılmasına izin vermeye hazır değilim."

"Onu daha ne kadar köpek kulübesinde tutacaksın, tatlım?" Declan soruyor.

"Ne kadar sürerse sürsün," diyorum. "Sen zor bir görev yöneticisisin."

"Mantıklı seçimler yapmaya çalışıyorum. Beni bu sürü için istediğini söylüyorsun ama hayatımı seninkine bağlamanın işe yarayacağını bilmem gerek. Kötü ruh halinin acısını benden çıkaracak ya da gününde bir şeyler ters gittiğinde bana havlayacak bir alfa istemiyorum."

"Kent öyle biri değildir."

"Bunu bana kanıtlaması gerekiyor."

"Peki, Omega, kendini sana kanıtlaması için ona bir şans vermek üzere burada kalacak mısınız?"

"Urgh," diyorum büyük bir sırtışıla başımı sallayarak. "Sanırım öyle. Yani ailem bu konuda çıldıracak ama ..."

"Ama?"

"Evet, biraz daha kalacağım."

Declan bir çığlık atıyor, kollarını kalçalarımın doluyor ve beni havaya kaldırıp kendi etrafımda döndürüyor.

Beni yere bıraktığında, diğerleri etrafımda toplanıyor ve beni kocaman bir alfa kucaklamasıyla sarıyorlar. İtiraf etmeliyim ki bağımlılık yapan kocaman bir alfa sarılması. Bunun işe yaramasını istiyorum. Umarım Kent bana bunun işe yarayacağını kanıtlayabilir.

"Peki nasıl kutlayacağız?" Declan soruyor.

"Aklıma birkaç yol geliyor," diyor Max karanlık bir sesle. "Çoğu, bu açıkçası günahkâr elbisenin çıkarılmasını gerektiriyor."

Kıçımı oynatıyorum ve surat asıyorum, bu iki şeyin de alfaları çılgına çevireceğini biliyorum. "Elbisemi beğenmedin mi? Bunu sürü arkadaşının seçtiğini biliyorsun."

"şunu, küçük omega," diye homurdanıyor Max. "Görgü kuralları," diye takılıyorum ona.

Tekrar hırılıyor, bu sefer daha tehditkâr. Jonah ön tarafa bakıyor. "Bayan Avery Loren, rica etsem bunu çıkarabilir misiniz?"

alfalarınız ..." gözlüklerini düzelterip bana karanlık bir bakış attı, "seni becereyim mi?"

"Daha iyi mi?" Declan sırtarak soruyor.

"Çok," diyorum, dönüp fermuarımı işaret ediyorum.

Jonah önce davranıyor, diğerleri nefeslerinin altında ona küfürler mırıldanıyor ve fermuarı sırtımdan aşağı kaydırıyor, parmak uçları çıplak tenimi takip ediyor. Fermuar tamamen açıldığında avuçlarını omuzlarıma dayıyor ve parmaklarını spagetti askıların altından geçiriyor. Omuzlarımdan kayarak çıkarıyor ve elbise yere düşüyor.

"Gerçekten çok güzel," diye eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Ama güzel olduğu kadar iyi bir omega mı?" Declan diyor ki. "Biz alfalar için ıslak mı?"

Bunun cevabını zaten biliyor. Kayganlığımın aroması havada güçlü.

"Hadi, görelim bakalım. Bizim için bacaklarını aç ve kendine dokun," diye emrediyor Max. "Bize ıslak olup olmadığını göster. Jonah'a ne kadar güzel olduğunu göster."

Diğer alfalara bakmak için başımı çeviriyorum.

"Dediğini yap, Omega," diye emrediyor Cruise.

Dudağımı ısırarak sağ elimi kalçalarımın içine daldırıyorum ve parmaklarımdan am dudaklarımdan arasında kayboluşunu izliyorlar.

"Görmem gerek," diye inliyor Declan ve belimden tutup beni en yakındaki kanepeye bırakıyor.

Ve sonra her şeyi görebiliyorlar. Kendime dokunuşumu.

Yüzgeçlerim pembe, şiş dudaklarımdan arasında kayboluyor, her şey kaygan bir şekilde parlıyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Kalbim davul gibi atıyor. Daha önce hiç böyle bir gösteri yapmamıştım. Başkalarının önünde hiç bu kadar samimi bir şey yapmamıştım. Ama birlikte geçirdiğimiz kısa sürede öğrendiğim şey, bu alfaları parmağımda oynatmanın ne kadar kolay olduğu. Bir bakış, bir kelime, bir hareket ya da bir koku onları nasıl dizlerinin üzerine çökertebiliyor. Bu çok güçlü. Hayatım hiç istemediğim yönlerde savrulan çılgın bir karmaşa oldu. Ama bu kontrol.

"Kendine dokunmayı seviyor musun?" Declan soruyor, sesi kısık. "Bana dokunmanı tercih ederim, Alfa," diye mırıldanıyorum.

"Yapacağım, tatlım. Bunun için endişelenme. Ama önce hepimiz senin kendine dokunmanı izlemek istiyoruz, kendini nasıl boşalttığını görmek istiyoruz. Bunu bizim için yapabilir misin?"

Cruise eğiliyor ve boğazıma doğru onayını haykırıyor.
Parmaklarım emirle hareket ediyor.

Yavaşça, nazıkça, klitorisimi çınlatarak başlıyorum, yüzgeçlerimin hareketi alfaları hipnotize ediyor. Ama kayganlık kalçalarımın aşağı akmaya başladığında ve muhtaç küçük inilti boğazımdan kaçtığına, parmaklarım hızlanıyor. Klitorisimi çılgınca ovuyorum, bacaklarım titriyor ve karnım sıkışıyor, bakışlarım bir alfadan diğerine kayıyor.

"İşte bu," diyor Jonah, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde. "Kendini bizim için getir."

"Hmmm," diye mırıldanıyorum.

Boştaki elimle Declan'ı kavriyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, bedenim hareketsiz kalıyor ve sonra zevk içime işlerken uzun bir iç çekiyorum.

Parmaklarımı içime sokuyorum ve inliyorum, elim ve bileğim kayganlaşıyor.

Bir sonraki nefeste, Declan ve Cruise beni kanepenin yumuşak minderlerine doğru sürüklüyor, bacaklarımı iyice açıyor, böylece hepsi parmaklarımın içimde hareket ettiğini görebiliyor.

Sonra Declan elimi çekip alıyor ve kendi parmaklarını içime sokarak kalçalarımı kaldırıp zevkle inlememi sağlıyor.

"Daha iyi misin, tatlı kız? Daha kalın bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

İşaret parmağı içimde, ama o kadar ıslağım ki, orta parmağını kolaylıkla ekliyor ve sonra gerginliği test ediyor ve bir üçüncüsünü ekliyor.

"Gördün mü Jonah?" Declan, gözleri sürü arkadaşında değil bende, diyor. "Bu ufaklık aynı anda ikimizi birden götürebilir. Kahretsin, muhtemelen üçümüzü birden alabilir."

Bu fikir beni tahrik ediyor ve bir sihirbaz gibi parmak uçlarında dans ederek ciyaklıyorum ve parmaklarının etrafında tekrar boşalıyorum.

"Peki bunu görüyor musun Jonah?" Declan mırıldanıyor. "Amını görebiliyor musun?"

Beni nasıl sağdığına bak. Ne kadar iyi bir , değil mi Avery?" "Bir düğüme ihtiyacım var," diye inliyorum. "Hemen şimdi bir düğüme ihtiyacım var."

"Birden fazla ister misin?" Cruise bana soruyor, gece yarısı gözleri neredeyse

Jet.

"Evet," dedim. "Hepinizi istiyorum." Aslında, bunun için çaresiz hissediyorum. Sanki

Ateşim yükseliyor.

Bir sonraki kalp atışında Max'in omzuna asılıp yatak odasına götürülüyorum, Max beni ellerim ve dizlerim üzerinde yatağa yatırıyor,

Cruise ve Declan da arkamda diz çöküyorlar. Sonra birlikte içime dalıyorlar, birinin diğerini ittiği bir ritim buluyorlar.

diğeri dışarı kayıyor. Çok yoğun ve gözyaşlarım hızla gözlerimde toplanıyor, nefesim ciğerlerimde kayboluyor, hisler ezici. Bir sonraki nefeste geliyorum, her iki alfayı da sıkıyor ve sıkıyorum, bir düğüm için yalvarıyorum.

Yine de bana vermiyorlar, bunun yerine sürü arkadaşlarına yer açmak için uzaklaşıyorlar. Max yatağa uzanıyor ve beni ters kovboy stiliyle sikinin üzerine oturtuyor, sonra Jonah ikimizin de üzerinde geziniyor ve ben iki alfa sikinin yoğunluğunu tekrar yaşıyorum.

Bir an için Jonah hareketsiz, nefesini tutuyor, amım her ikisinin etrafında dalgalanıyor, sürtünme, bir düğüm, alfa tohumu için çaresiz.

Sonra kulağa insandan çok hayvani gelen derin bir iniltiyle benden kayarak Max'in sikine sürtünüyor ve ikimize de çarpıyor; Max'in elleri belimde sımsıkı, beni yerimde tutuyor, bana vermek zorunda oldukları her şeyi aldığımdan emin oluyor.

Jonah gözlerimin içine bakıyor. Aklını kaybetmiş bir adam gibi vahşi. Tutku ve aşkla delirmiş Romeo gibi.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye mırıldanıyor beni sikerken. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Avery, sen çok özelsin. Bizim için çok mükemmelsin."

Ellerimi vücuduna götürüp kaslı göğsünün hatlarını okşuyorum, teni solgun ve çilli. Elimi tutuyor, dudaklarına götürüyor ve kalçalarını benimkilere doğru sallarken avuç içimi öpüyor. Yanağını okşuyorum ve bağ sayesinde Cruise'un da benimle birlikte olduğunu, her şeyi hissettiğini hissediyorum.

bu bağı kurmak istiyorum. Onların olmak istiyorum.

Jonah, "Seni düğümlememe izin ver, güzel kitap kurdu," diye yalvarıyor ve ben de onun çocuksu, güzel yüzüne gülümsüyorum.

Beni birbirime bağlayıp başka bir düzleme sürüklediklerinde, bir hayal görüyorum, geleceğe dair bir hayal, nasıl olacağına dair, altbirlikte. Ve sonunda, sonunda, inanmama izin veriyorum.

Kırkıncı Bölüm

K^{ent}

Ev zamanki gibi soğuk ve boş. Acaba bir daha olacak mı? yoksa havuz evi artık yeni evimiz mi? Daha az büyük, daha az süslü, ama daha ev gibi, daha rahat, bir omega için çekici bir yer olduğunu görebiliyorum.

"Barney?" Sesleniyorum, ayak seslerini dinliyorum.

Ev sessizliğini koruyor ve ben uzun koridorlarda yürüyerek önce odamı, sonra da ofisimi arıyorum. Onu masamın yanında kıvrılmış, bilgisayar ekranımdan gelen mavi ışıkla yıkanmış halde buluyorum.

"Barney?" Diyorum ve bana bakmak için başını kaldırıyor. "duymadın mı?" Sanırım yaşlı çocuk da artık sağırlaşıyor. Başını okşuyorum ve elimi yalıyor, kaşları dalgalanıyor ve burnu seğiriyor. Omega'nın kokusunu tenimde hissedebiliyor.

"Evet, görünüşe göre küçük fingirdek sonunda beni de kazandı." Elimini yüzünde gezdiriyorum. Vücudum heyecanla titriyor. O küçük omega'yı o kadar çok istiyorum ki.

Ama ayağa kalktığımda bilgisayar ekranı gözüme çarpıyor. Gelen kutum açık ve en üstte acil ve gizli olarak işaretlenmiş yeni bir e-posta var.

Kalbim durdu ve safra boğazıma doldu. Bakmak zorunda değilim. Bilmek zorunda değilim.

Ama orada beni neredeyse omega kadar güçlü bir şekilde çağırıyor; kırmızı bayrak uğursuzluğu.

Kapıya doğru bakıyorum.

Günah beni zıt yönlerle çekiyor. Birinin beni mutluluğa, diğerinin sefalete götüreceğine dair garip bir his var içimde.

"Git," diyorum kendime. "Mesajı sil ve git."

Ama ayaklarım hareket etmiyor. Sandalyeye çöküyorum ve onun yerine mesaja tıklıyorum.

Barney bana yaklaşıyor, ben kelimeleri okurken vücudunu bana yaslıyor.

Dün tuttuğum özel dedektiften bir mesaj var. Onu acilen aramamı istiyor.

Gitmek zorunda değilim. Hala .

Ama her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı oldum. Bu beni başarıya götürdü - bir şirket imparatorluğu kurmak - aynı zamanda acıya da götürdü, bilmemeyi tercih ettiğim şeyleri öğrendim.

Kanayacağını bilsem bile koparmaktan kendimi alamadığım bir yara kabuğu gibi.

Özel dedektifin iletişim bilgilerine basıyorum ve aramayı bağıyorum.

Görüntülü arama evin sessizliğinde yüksek sesle çalar ve Barney huzuru bozulduğu için sinirlenerek oflar.

Çalmaya devam ediyor ve kısa bir an için rahatlıyorum. Cevap vermeyecek. Karar benim elimden alındı.

Sonra çınlamalar kesilir ve sessizliği bir ses böler. "Bay Hamilton?"

Kalbim sıkışıyor ve kendimi destekliyorum.

"Konuşuyorum. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim ama acil olduğunu söylemişsiniz."

"Evet. sonucunu mümkün olan en kısa sürede öğrenmek isteyeceğinizi düşünmüştüm. En azından siz böyle söylediniz."

"Ne buldun?" Sinirle söylüyorum.

Belki de bu konuda yanılıyorum. Belki de sadece bir şey bulamadığını bildirmek istiyordur. Bu kadınla birlikte olmak için temiz olduğumu. Hepimiz öyleyiz.

"Görünüşe söz konusu bayan bir aktris."

Bunu işlemeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Birincisi, o yanılıyor ve ikincisi, sonuçlarını anlamıyorum.

"Değil," dedim ona. "O bir garson." Bu kadarını kendi sosyal medya araştırmamdan .

"Hayır, efendim. Korkarım o bir aktris. Aslında, Cardval'daki sahne sanatları okulunda dört yıl boyunca oyunculuk eğitimi aldı. Sınıf birincisi oldu. O zamandan beri küçük çaplı prodüksiyonlarda yer aldı ve TV şovlarında, reklamlarda, bu tür şeylerde birkaç küçük rol aldı."

fotoğrafı hatırlıyorum, yüzü sanki bir spot ışığının altında duruyormuş gibi aydınlanmıştı. Sahnede dururken. Bunu nasıl kaçırmıştım? Ne olduğunu nasıl görememiştim?

Çünkü onun lanet yüzüyle büyülenmiştim. "Sosyal medyasında buna dair hiçbir kanıt yoktu."

"Görünüşe göre oyunculuk kariyeriyle ilgili paylaşımlarının çoğunu birkaç hafta önce silmiş. Büyük ihtimalle bu saldırıya hazırlanmak için."

Bilgisayar ekranıma öyle bir bakıyorum ki, görüşüm bulanıklaşıyor ve kafamın içindeki bir ses öyle yüksek sesle uğulduyor ki acıdan ırkılıyorum.

"İğne mi?" Sonunda kekeledim.

"Evet, efendim. Benim vardığım sonuç, bu kızın çok iyi bir oyuncu olduğu ve sürünüzü güvence altına almak gibi ulvi bir amaçla kendisini sürü arkadaşınızın yoluna yerleştirdiği."

"Bekarlığa veda partisi için Vegas'ta olduğunu söylüyor."

"Görünüşe göre organizasyona yardım etmiş. Aslında, rezervasyonları kendisinin yaptığını görebiliyorum. Pazartesi gecesini bir bache-lorette partisi için garip bir zaman, öyle değil mi?" Yavaşça başımı salladım. "Mali kayıtlarını da inceledim. Beş parasız. Birikimi yok, mal varlığı yok. Evde yaşıyor ve garsonluk işinden çok az para kazanıyor. Üzgünüm efendim ama sizi büyük bir yemek bileti olarak gördüğü çok açık."

Kalbim hala atmıyor ve vücuduma bir serinlik çökmüş gibi görünüyor. Karın tenime yerleşmesi gibi.

Kızgın bile değilim, artık değilim.

Sadece hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğradım ve - kahretsin - buna inanmak istedim. Haklı olmalarını istedim.

Bu hikayenin her zamanki gibi gitmesini istemedim. Bunun farklı olmasını istedim. Onu istedim.

Ama bilmeliydim. Kahretsin, bilmeliydim!

Avery gibi bir omega'nın benim gibi bir al-fa'yı istemesine imkan yok.

Annemin sözleri her zaman olduğu gibi kafamın içinde dönüp duruyor, bana fısıldıyor.

"Denedim, Kent, sevgilim, gerçekten denedim. Ama sen bunu imkânsız hale . Çok sevimsiz bir çocuktun ve ne yazık ki büyüdüğünde de baban gibi oldun."

Kalbim parçalanıyor, göğsüme bıçak gibi bir ağrı saplanıyor ve vücudumu titrememesi için zorlamam gerekiyor.

"Sürü arkadaşlarımı ikna etmek için bu yeterli olmayacak," diyorum adama, sesim kulaklarıma soğuk geliyor. "Bana daha fazla kanıt bulmanız gerekecek."

"Bunu yapma sürecindeyim, efendim."

"Güzel," dedim.

Çılgılık atmak istiyorum. Tüm lanet dünyayı yıkmak için.

Ama hareket edemiyorum. Olduğum yerde donup kaldım. Tüm o soğuk karın altında gömülüymüm. Kanım buz gibi soğuk, titriyorum.

Elimi Barney'nin başının tepesine koyuyorum ve olacaklar için kendimi hazırlıyorum.

Hoş olmayacak ama yapılması gerekiyor.

Bölüm Kırk Bir

A çok
Sabah uyuyan alfa yığınınından sıyrılıp çıkıyorum.
"Nereye gidiyorsun?" Max inliyor.
"Gidip Jacks'i kontrol etmem ve ona eve yalnız gideceği haberini vermem gerekiyor."
"Ona sonra anlatırsın," diyor Max, beni kendine doğru çekerek ve omzumu ısırarak için baştan çıkararak.
"Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmeliyim," diye bağıyorum ve başka bir alfa beni yakalamadan önce çekilip yataktan fırlıyorum.
Jacks'i sadece iç çamaşırlarıyla kendi yatağına yayılmış halde buldum.
Omzunu dürtüyorum. "İyi misin?" soruyorum.
Yüksek sesle inliyor.
"Hayır," diye feryat ediyor, "yer dönmeyi bırakmıyor."
"Hiç su içtin mi?" Alfaların ona odada bıraktığı bardağı ararken soruyorum.
"Yaklaşık on litre. Ama yine de çoğunu kustum."
"Ah Jacks," diyorum avucumu kürek kemiklerinin arasına sürterek.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Jack yastığa doğru. "Ben sadece... ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bu beni sinirlendirdi ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için içtim. Ve sonra... Miranda ile her şeyi mahvettim, değil mi?"

"Genelde kadınların yanında gergin olmazsın." "O özel biri."

"Öyle, ha?"

"Evet," hıçkırıyor, "ve şimdi beni bir daha asla görmek istemeyecek." "Oh, görecek."

"Yapmayacak."

"Yapacak, güven bana. Telefonumda iyi olup olmadığını soran yaklaşık on mesaj var."

"Öyle mi?" Jacks yuvarlanıp başını tutarak soruyor, gözleri acıyla doluyor. "Ona mesaj atmam lazım. Özür dilemeliyim," diyor ve telefonunu bulmak için etrafındaki yatağı okşuyor. "Sonra da alfalarınızdan özür dilemeliyim." Yüzünü buruşturuyor.

"Tamam, ama önce sana bir şey söylemem gerek." Jacks telefon aramasını durdurur.

"Ne?" diye soruyor şüpheyle.

"... Bugün seninle eve gelmeyeceğim."

"Gelmiyor musun?"

Başımı salladım. "Biraz daha kalacağım." "Sonsuza kadar mı?"

"Bunu göreceğiz. Önce bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek için daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Aman Tanrım, Avery," diyor Jacks, yatakta doğruluyor ve akşamdan kalmalığını unutmuş gibi görünüyor. "Senin için çok mutluyum." Kollarını bana dolayarak alkolden sıırıslam olmuş bir şekilde sarılıyor. "Ama aynı zamanda üzgünüm. Cardval sensiz berbat olacak. Seni çok özleyeceğim."

"Biliyorum," dedim. "Ben de seni özleyeceğim." Henüz bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor ama Cardval'a döneceğimi sanmıyorum. Yeni evim burada, Hamilton Sürüsü'nün yanında.

Ona sarılıyorum ve sonra telefonum kucağımdan fırlayınca ciyaklıyorum.

Jacks uzaklaşıyor ve ben telefonumu yüzüme doğru kaldırıp rehberim olmadan ekrana bakıyorum.

"Ben Isla," diyorum ve kabul ediyorum.

"Avery," diyor kız kardeşim yüksek sesle fısıldayarak. "Merhaba Isla," diyorum cıvıl cıvıl. "Nasılsın-"

"Bunun için zaman yok. Aramak üzere. Sana veriyorum."

"Kim?" Ben soruyorum.

"Anne!" diye ciyaklıyor. "Aklını kaçırmış."

"Neden?" Panikle dimdik oturarak soruyorum.

"Neden?!! Avery, bugün her yerde senin yüzün var." Omuzlarını silkmiş olan Jacks'e bakıyorum.

"İsla," diyorum. "Sakin ol." Kız kardeşimin sesi nefes nefese kalacakmış gibi geliyor. "Ne dediğini anlamıyorum."

"Dün gece Pack Hamilton ile bir yere gitmişsiniz ve bu sabah her yerde fotoğrafınız var."

"Oh sh-" Başlıyorum ama sonra telefonum elimde titremeye başlıyor. Ekrana baktım. "Arayan o. Görüntülü arama yapmak istiyor."

Jacks ikinci kez yüzünü buruşturur.

"İyi şanslar!" Isla telefonu kapatıyor ve beni annemin gelen telefonuna bakmakla baş başa bırakıyor.

Jacks, "Görmezden ," diye öneriyor.

Ona bir bakış attım. İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyoruz.

Ne giydiğime bakıyorum. Neyse ki kendi pijamalarım ve alfanın gömleklerinden biri değil. Saçımı ısırik iddiamı örtecek şekilde düzeltiyorum ve sonra görüntülü aramayı kabul ediyorum.

"Merhaba anne," diyorum geniş bir gülümsemeyle.

Annem bana kaşlarını çatı. "Bana 'merhaba anne' deme genç bayan. On gün oldu! On gündür yoksun ve bu süre zarfında birkaç patik mesajdan fazlasını atmadın."

"Özür dilerim anne, bu işle çok meşguldük, her gün çekim yapıyorduk ve-"

"Hamilton'ı topla," diyor.

"Erm..."

"Bu sabah kaç kişinin beni arayıp Pack Hamilton ile fotoğrafı çekilenin kızım olup olmadığını sorduğunu biliyor musunuz? Pack Hamilton. Hepsi senin Pack Hamilton'la çıktığını söylüyor. Ve ben, öz annem, hiçbir fikrim yoktu!"

"Erm..."

"Çıkıyor musunuz?" diye öyle güçlü bir anne edasıyla soruyor ki, cevap verememe şansım yok.

"Şey... evet."

Annemin telefonda çıkardığı heyecan çılgılığı o kadar yüksek ki, Jacks başını en yakın yastığın altına eğiyor.

"Ve bu Hamilton sürüsü mü? Gerçek Hamilton sürüsü mü?"

"Evet, anne."

"Ve sen de ? Sadece bir kerelik bir randevu değil miydi?" "Hayır, çıkıyoruz."

Annem yine ciyaklıyor ve ben de yastığın altındaki Jacks'e katılmayı düşünüyorum.

"Daha çok erken anne. Lütfen fazla heyecanlanma."

"Erken günler, çok erken günler," diyor ve elinin bir hareketiyle bu fikri reddediyor. "Fotoğrafları gördüm, Avery. Belli ki senin için deli oluyorlar. Çılgınlar! Bu senin için bir fırsat, sevgilim. Bir sürü kapma fırsatın, hem de pis, zengin bir tane." Heyecanla hıçkırdı. "Bundan en iyi şekilde yararlanmalısın, Avery. Rockview'da olabildiğince uzun süre kalmalısın - onlara sana aşık olmaları için bolca zaman ver! Oh, sevgilim! Hayatın boyunca sıralanacaksın! Hiçbir şey istemeyeceksin. Hayal edebileceğin her şeye sahip olacaksın!" Sözüünü kesmeye çalışıyorum ama o devam ediyor. "Ve yerleştikten sonra, Isla'yı kalmaya davet edebilirsin - ve belki Georgia'yı da - ve onları Hamilton'ın tüm zengin alfa arkadaşlarıyla ayarlayabilirsin ve hepiniz o korkunç işlerinizi bırakabilirsiniz. Ve hep istediğimiz gibi Londra, Paris ve Roma'yı ziyaret edebiliriz. Hatta belki sürünün özel adasını bile."

"Özel bir adaları mı var?"

"Bütün zengin erkeklerin özel bir adası vardır, sevgilim. Aman Tanrım, bu çok heyecan verici!"

Ekrandaki manik gülümsemesine bakıyorum. "Her seferinde bir adım, anne."

"Bu gerçekleşiyor, Avery. Hamilton Sürüsü'nün Omega'sı olacaksın ve bir prenses gibi yaşayacaksın. Bir kraliçe gibi! Hepimiz yaşayacağız!"

Ona gülümsüyorum. Gülümsememek çok zor. Sanırım o haklı. Sanırım onların olmaya gidiyorum. Midemde dün gece filizlenen ve bana bunun gerçek olduğunu söyleyen o his her zamankinden daha güçlü.

Ama kendimi kaptırmamalıyım. Bu konuda soğukkanlı ve mantıklı olacağım. Kent'in henüz bana kendini kanıtlamadığını unutmamalıyım. Ayrıca, ilk günlerin harika, son günlerin ise pek de öyle olmadığını bilecek kadar başarısız ilişki yaşadım.

"Bu şans eninde sonunda tükenebilir," diyorum anneme, ikimizi de dizginlemek için elimden geleni yaparak. "Uygun olmadığımız ortaya çıkabilir. İstedığımız kadar iyi geçinemediğimiz ortaya çıkabilir."

"Bunun için endişelenmen gerektiğini sanmıyorum," diye kıkırdıyor annem, "eğer bu özel bir jetle dünyanın dört bir yanındaki lüks yerlere uçabileceğin anlamına geliyorsa."

"Ben önemsiyorum. Bana kötü davranacak bir erkek istemiyorum. Sevgi, saygı ve tüm bu iyi şeyleri istiyorum."

"Saçmalama, Avery. Bu tür şeylerin sadece peri masallarında ve romantik komedilerde var olduğunun farkındasın."

"Peki ya sen ve babam?" Ağlıyorum.

"Ah," diyor annem, elinin bir hareketiyle bu fikri reddederek. "Baban ve ben bu kuralın istisnalarıyız. Tanıdığım evliliklerin çoğu aşktan çok rahatlık üzerine kurulu." Ben şaşkınlıkla ona bakarken hemen ekliyor: "Ama senin için durum böyle olmayacak, hayatım. Hepiniz birbirinize çok aşık olacaksınız. Ve en çılgın hayallerinizin ötesinde zengin olacaksınız." Heyecanla ellerini çırpıyor.

"Anne, gitmem gerek," diyorum, daha fazla hayal görmeden bu konuşmayı bitirmenin akıllıca olacağına karar veriyorum.

"Neden? Onlarla şimdi mi buluşacaksın?"

"Ee... evet ve geç kalmak istemiyorum."

"Hayır, hayır, olmamalısn. Bunu mahvetmemek için elinden geleni yapmalısın, Avery. Ve dekolte bir şeyler giy. Çok güzel bir fiziğin var. Bunu kendi yararınıza kullanın. Güzel bir çift varken hangi alfa dakikliğe önem verir-"

"Evet, teşekkür ederim anne," diyorum gözlerimi devirerek. "Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Evet, beni haberdar et." Bana bir öpücük veriyor ve telefonu kapatıp Jacks'in yanına uzanıyorum.

"Kız kardeşin için üzülüyorum," diyor Jacks, "annen kontrolden ."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, "Rockview Cardval'dan çok çok uzakta olduğu için hem suçlu hem de rahatlamış hissediyorum." Sonra bunun en iyi arkadaşımın da çok çok uzakta olacağı anlamına geldiğini hatırlayarak inliyorum. "Seni özleyeceğim, Jacks."

"O zaman ben hâlâ buradayken birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Giyineceğim ve senin yeni, muhteşem hayatını kutlamak için dışarı çıkacağız. Instagram'da hep o bara gidebiliriz. Sadece zenginlerin girebildiği bara." Yatağın kenarına doğru sıçradı. "Miranda'yı davet edeceğim. Sanırım artık onu daha çok göreceğim, ne de olsa burada yaşayacaksın. I

Uzak olduğunu biliyorum ama özel jeti ödünç almama izin vereceksin, değil mi?" diyor, annemin sesini taklit ederek ve bana göz kırparak. Ona doğru bir yastık fırlatıyorum ve o da yatağa geri dönüp bana sarılıyor.

"Gerçekten, senin adına çok mutluyum," diyor Jacks. "Bunu hak ediyorsun, Avery. Sevgiyi, mutluluğu ve en önemlisi bir sürü siki hak ediyorsun. Şimdi git üzerine çekici bir şeyler giy."

"Benim göz alıcı bir şeyim yok."

"Şu kırmızı elbise."

Yüzüm kızardı. "Geceyi çıkaramamış olabilirim."

Jacks sırtıyor. "O zaman sana aldığım elbiseye ne dersin? Hadi," diyor ve beni kapıya doğru itiyor. "Git giyin. Kuzeninin bekârlığa veda partisi atladığın tek parti değildi. Kendininkini de atladın. Telafi etmemiz gereken şeyler var!"

Kıkırdıyor ve sendeleyerek banyoya gidiyor.

Kıkırdıyorum, gözlerimi deviriyorum ve kapıyı açıp Cruise ile göğüs göğüse .

Gözlerini kırıştıtarak bana bakıyor.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek, bu adamla göz göze geldiğimde her zaman olduğu gibi midem ısınıyor. "Jacks, Cardval'a dönmeden önce birlikte kız kıza bir gün geçirmemizi istiyor. Senin için sakıncası yok, değil mi? Sanırım bağlar artık büyük ölçüde çözüldü, ama çok uzağa gitmeyeceğiz, söz veriyorum."

Parmak uçlarımda duruyorum ve dudaklarımdan öpüyorum. Kaşları çatılıyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Tanrım, kim bilir!"

"Ama... paraya ihtiyacın var," diyor sesi kısık bir şekilde. "Oh... hayır..." Kızardım, "Yani..."

Kaşları daha da çatılıyor. "Gerekirse kredi kartımı alabilirsin."

"Gerçekten mi?" Ben de öyle dedim. Hesabımda eksi beş dolar var. Burada kaldığım sürece maaşımı karşılayacağını söyledi ama sonra bunu gerçekleştirmenin pratiklerini hiç konuşmadık. Konuşmamıza gerek kalmadı. Bunca zamandır buradaydım, onların evinde yaşıyordum, onların yemeklerini yiyordum. Bütün hafta boyunca hiç paraya ihtiyacım olmadı. Ama dışarı çıkmak... "Teşekkür ederim."

Ona sarılıyorum ve bileğimi yakaladığında uzaklaşmaya başlıyorum.

"Sam'in de seninle gelmesini ayarlayacağım. Dışarıda tek başına olman fikri hoşuma gitmiyor, özellikle de artık insanlar bu sürüyle bağlantılı olduğunu biliyorken."

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle, Omega. Onunla kal."

Başımı sallıyorum ve sonra banyoya doğru ilerliyorum.

Jacks'in iyimserliği, hatta annemin iyimserliği bile bana bulaştı ve mantıklı ve akıllı başında olma çabalarım hiçbir şey yapmadı. Aslında kendimi kızarmış, başım dönmüş ve acayip mutlu hissediyorum.

Sonunda hayatımda bir şeyler yoluna girecek.

Bölüm Kırk İki

Cruise

Avery'nin mülk kapılarının ötesinde kayboluşunu izliyorum. Şaşkına dönmüştüm, daha önce kulak misafiri olduğum o sözler hâlâ kafamda çınlıyordu.

Özel jetler ve pahalı tatillerle ilgili sözler.

Paramızla ilgilendiğini düşünmemiştim. Onun böyle biri olduğunu düşünmemiştim. Yanılıyor muydum?

O sabah uyandığımdan beri hissetmediğim bir huzursuzluk, omega bağırsaklarımda dolaşıyor.

Başımın üzerinde bir ağırlık asılı halde eve doğru yığılırken onu yerinden oynatamıyorum.

Diğerlerine söyleyemem. Bu onların Avery hakkındaki düşüncelerine gölge düşürebilir ve az önce tanık olduğum konuşmaya rağmen ona inanıyorum. Bize inanıyorum. Buna inanıyorum.

Tamam, para konusunda mutlu ve ailesi de öyle. Paranın boynunuzda nasıl bir değirmen taşı olduğunu öğrenene kadar herkesin mutlu olacağını sanıyorum. Tek kuruşunuz yokken yaşadığınız sorumluluk ve kısıtlamalara tamamen zıt sorumluluklar ve kısıtlamalar getiriyor.

Omega'mızı şımartmak istemiyor muyum? Ona kalbinin istediği her şeyi almak istemiyor muyum? Onu mutlu etmek istemiyor muyum? Onun da bunu istemesi çok mu yanlış?

Bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

Boynumun arkasını kaşıyorum, sonra karnımdaki eski yara izini ovuyorum, bu kelimeler zihnimde dönüp duruyor. Declan ve Max'in yolun sonunda beni beklediklerinin farkında değilim, ta ki neredeyse yanlarına varana kadar.

"Kent'ten gelen uğursuz mesajı sen de aldın o zaman?" Max diyor ki.

"Ha?" Dedim.

"Kent'ten mesaj mı geldi?"

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Bilmiyorum," diyorum, ekranıma bakıyorum, sözcükler bir odaklanıp bir kayboluyor.

"Bizimle mutfakta konuşmak istiyor. Hadi dostum, şimdi ne olduğunu görelim," diyor Declan sırtıma vurarak.

Sanki bana vurmuş gibi sarsılıyorum ve o da merakla bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, iyi," diyorum, ayaklarım ağırlaşıyor, beynim bulanıyor, tıpkı o omega güneş ışığıyla tanışmadan önce olduğu gibi.

Kent mutfakta volta atıyor. Gergin görünüyor. Kent'in hiç bakmadığı bir şey ve ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Lanet olsun Kent, oluyor?" Declan soruyor.

Bir an için omega ile annesi arasındaki konuşmaya da kulak misafiri olup olmadığını merak ettim. Ama bu mümkün olamazdı, değil mi?

Eğer öyleyse, o zaman ne düşünüyor olmalı?

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum ve Declan bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyor, yüzünün rengi soluyor.

" oluyor? Ne oldu?" Konuşmaya başladım ama Kent benden önce davrandı.

"Beni dinleyin, tamam mı?" diyor elini kaldırarak. "Hepiniz atlamadan önce konuşmama izin verin, sonuna kadar gideyim."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Jonah.

"Ne yaptın sen Kent?" Max sorar.

Kent'in hiçbir şey söylememesini bekliyorum. Hiçbir şey yapmadığını. Onun yerine, volta atmayı bırakıp hepimize baktı.

"Omega'yı araştırması için özel bir dedektif tuttum."

"Ne yaptın?" Max öfkeyle, "Ne yaptın?" dedi. Bir saat önce olsa ben de aynı şeyi hissederdim. Şu anda çok şaşkınım. Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemiyorum.

"Sana atlamamanı söylemiştim. Bırak da bitireyim." Max ağzını açar. "Lütfen," diyor Kent. Max ona kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Kent'in omuzları inip kalkıyor. "Omega bir aktris," diyor son olarak. "Aslında çok iyi bir oyuncu."

Kalbim durdu ve tam ortasından yırtıldı, acı o kadar şiddetli ki gözlerimi kapatıp tezgahın köşesini kavradım. Vücudumun her yerine kıymıklar batıyor, şiddetli ve çığ.

. Bunca zaman yanılmışım. Gerçek değildi. Hiçbiri gerçek değildi.

Tıpkı eskisi gibi. Eskisi gibi. Eskisi gibi. Önceden olduğu gibi. Yine oldu. Buna inanamıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?!

Nefes almaya başlamam ve gözlerimi açmaya zorlamam birkaç denememi alıyor.

Dünya yüzüyor ve odaktan çıkıyor, arkadaşlarımla sesleri su altındaymış gibi boğuk çıkıyor.

Declan alay eder ve başını sallar. Max, Kent'e sanki onda bir delik açmayı umuyormuş gibi bakar. Jonah gözlüklerini ayarlar.

Kalbim o kadar acıyor ki dizlerimin üzerine çöküp ellerime kapanarak ağlamak istiyorum. Ama ayakta durmaya devam ediyorum, bir şekilde ayakta durmaya devam ediyorum.

"Ne diyorsun Kent?" Jonah dikkatle sorar.

"Bize bunu söylemedi, değil mi? Neden böyle olduğunu düşünüyorsunuz?"

Neden bunu bir sır olarak saklıyorsunuz?"

Jonah, "Omega'nın bizimle gerçekten ilgilenmediğini düşünmeye geri döndüğünü varsayıyorum," diyor.

"Tanrı aşkına." Declan iç çeker. "Tamam, omega bir aktris. Tamam, bize bu detayı söylemeyi atladi. Ama içgüdülerin sana ne söylüyor? Çünkü içgüdülerim bana onunla aramızdaki şeyin gerçek olduğunu söylüyor. Ve gerçek şu ki, en iyi iş kararlarımız, en başarılı olanlarımız, Hamilton Enterprises'in bugünkü haline gelmesine yardımcı olanlar, neredeyse tamamen içgüdülerimize dayanıyordu. Ve şu anda, içgüdülerim bana Avery'nin gerçek olduğunu söylüyor. Aramızdaki bu bağın gerçek olduğunu. Sürümüz için mükemmel bir omega olacağını. Bundan kesinlikle eminim."

Onu desteklemem için bana bakıyor ama benim bakışlarım yere düşüyor.

Sadece birkaç saat önce ben de bundan kesinlikle emin olabilirdim. Buna tüm kalbimle inanırdım. Ta ki o kapının diğer tarafındaki konuşmaya kulak verene kadar.

Şimdi hiç emin değilim, içim çalkalanıyor ve mide bulantısı boğazımı yakıyor. Acı o kadar çok canımı yakıyor ki dayanmakta güçlük çekiyorum. Başımı geriye atmamak ve acı içinde feryat etmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Beni böyle mi görüyor? Bizi mi? Yüksek yaşam bileti olarak mı? Bunların hepsi uydurma mıydı? Her şey paramız ve servetimizle mi ilgili? Benimle, sürümüzle, bizimle ilgili değil miydi?

Ben Declan gibi değilim. Gülümsememle kadınları etkileyemem. Kaslarını her esnettiğinde kadınların ayaklarına kapandığı Max gibi de değilim. Jonah'a gelince, bu kadar çok kadının o inek şeyini sevmesi şaşırtıcı.

Ama ben? Bana yaltaklanan kadınlar hiç olmadı. Ya da en azından güçlü ve zengin olana kadar olmadı.

Önceden hiçbir şey öğrenmedim mi? Bilmem gerekirdi. Kent'i dinlemeliydim. Bunun ne olduğunu görmeliydim. Ben bir aptaldım. Yine aptallık ettim. Ama bu sefer çok daha fazla acıtıyor.

Etrafımda olup biten konuşmaları zar zor dinliyorum. Bunun yerine titreyen ellerime bakıyor, beni yutacak bir delik olmasını diliyorum.

"Cruise?" Declan'ın sesiyle başımı kaldırıyorum. Sarkık omuzlarımı ve çökmüş yüzümü inceliyor ve kaşlarını çatıyor. "Oh, hadi ama dostum. Bütün bunları uydurduğuna gerçekten inanıyor olamazsın."

"Bana aktris olduğunu söylemedi. Aslında, bunu sakladı."

"Ne olmuş yani? Belki de bunu yaparsa niyetinden şüpheleneceğinizi düşünmüştür."

"Evet, şey."

"Peki ona en derin, en karanlık sırrınızı söylediniz mi?"

"Yani, ben melek değilim. Bu onun bir aktris olduğu gerçeğini değiştirmez ve Kent'e göre," ona ters ters bakıyorum, "iyi bir aktris."

Declan kaşlarını daha da çatıyor. "Eğer o kadar iyi bir oyuncu olsaydı, Hollywood'da milyonlar kazanıyor olurdu ve bizi tuzağa düşürmek için hiçbir nedeni olmazdı!" Elini omzuma koyuyor ve irkilmeme neden oluyor. "İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

İç çekiyorum. "Bunun gerçek olduğunu, ama bağ ya da-"

"Birbirinden nefret eden bağlanmış insanlar tanıyorum. Bağ, olmayan bir şeyi yaratamaz."

"Evet," diyorum, "biliyorum." Sesimi alçaltıyorum. "Ve Declan, ben de seninle birlikteydim dostum, ona inanmak istiyordum. Hayır, sadece

Ona inanmak istemek, ona *inanmak*. Yüzde yüz. Bunun gerçek olmasını istedim. Bunu senin anlayabileceğinden çok daha fazla istedim." Yutkunuyorum ve sonraki kelimeler dudaklarımı kıpırdatmadan ağzımdan çıkıyor gibi görünüyor, kelimeler çok çok uzak geliyor. "Ama sonra bir şeye kulak misafiri oldum."

oda durgunlaşıyor, sürü arkadaşlarımın kokuları yayılıyor. "Ne duydun Cruise?" Kent sertçe soruyor.

Nefes alıyorum ve sonra konuşmayı tekrar anlatıyorum. Her kelimesi acı vericiydi ve sonunda Declan'ın bile yüzü düştü.

Kandırıldık. Kandırıldık. Kandırıldık. Kandırıldık.

Kandırıldık. Hepsi bu.

Avery Loren bizimle köpekbalıklarıyla yüzmekten ya da Everest Dağı'na tırmanmaktan daha fazla ilgilenmiyor.

Her şey bir oyundu. .

Bizi hiç istemedi. Tek istediği bizim paramızdı. Tıpkı Milana gibi. Ve Cindy. Tıpkı Julia gibi. Ve Tanya. Tıpkı Kent'in annesi gibi. Tıpkı tanıştığımız diğer omega'lar gibi.

Tıpkı eskisi gibi.

Bölüm Kırk Üç

A çok
"A" diyor Jacks. "Bir kokteyl daha."

Miranda, Jacks'e şefkatli bir şekilde başını sallayarak, "Karaciğerin çelikten yapılmış olmalı," diyor.

"Jacks onun karaciğerini uzun zaman önce mahvetti," diyorum ona.

"Yalanlar! Hepsi yalan, Avery Loren," diyor en iyi arkadaşım. "Şimdi bakalım. Bir kokteyl daha. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi kim bilebilir? Bunun tadını çıkarıyoruz!"

"İçkiler bir vardiyada kazandığımdan daha pahalı!" Jacks'in bana aldığı tasarım elbisenin içinde kendimi rahatsız hissederek tıslıyorum. Dün geceki kırmızı elbise gibi değil. O elbisenin içinde kendimi rahat hissediyordum, muhtemelen etrafımı saran ve beni harika kokularına boğan Hamilton alfaları yüzünden. Bugün tek düşünebildiğim o lanet şeyi kırıştırmak ya da içkimi üzerine dökmek. Ayrıca tenimi kaşındırıyor ve bunun gibi sıcak bir bar için fazla kalın.

"Dünyaya mal olsalar ne olur?" Jacks diyor ki. "Adamlarınız ödüyor. Sadece hesaba ekleyin."

"Jacks!" Ben diyorum.

"Aldırmazlar," diyor Miranda, içkisinden arta kalanı bir pipete sokup çıkararak. "Gerçekten çok cömertler. Bu şehirdeki pek çok varlıklı insanın bahçesinde çalıştım ve çoğu eli sıkı pislikler." Jacks başını sallıyor. "Hamilton Sürüsü, onlar farklı. Çalışanlarına göz kulak olurlar. Biliyorsun geçen Noel'de hepimizin ailelerimizin yanına gitmesi için para ödediler. Freddricho'nun ailesi Fransa'da yaşıyor!"

"Gördün mü," diyor Jacks. "Arkadaşlarınla birkaç kadeh içmeni çok görmeyecekler. En iyi arkadaşınla! Hayatında ilk kez ayrı kalacağın en iyi arkadaşınla." Bana suratını astı. "Merak etme, Avery. Senin için deli oluyorlar."

"Onlar, bilirsin," diye ekliyor Miranda. "Üç yıldır onlar için çalışıyorum ve hiçbir zaman - bir kez bile - yanlarında bir kız getirdiklerini görmedim."

"Muhtemelen evin dışında takılıyorlardı," diye mırıldandım. "Hayır, sanmıyorum. Bu tür davranışlar her yerde son- özel medya. Siz bir istisnasınız."

"Öyle, değil mi?" Jacks şefkatle söylüyor. "Sana bir içki daha getireyim, ne istersin?"

Ona utanarak bakıyorum. "Gerçekten mi? Ne isterim?"

"Evet. Şampanya ister misin? Şık bir kutlama için?"

"Bence şampanyayı bıraksan iyi edersin, Jacks," diye kıkırdıyor Miranda.

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum, çantamı toplayıp topuklu ayakkabılarımın üzerinde hafifçe sallanarak ayağa kalkıyorum, "eve, alfalarımın yanına gitmek istiyorum. Onları özlüyorum."

"Awww," diyor Miranda, "bu çok tatlı."

Jacks bana sevgiyle gülümseyerek, "Kusacağım ama senin adına çok sevindim kızım," diyor. "Eve gidelim o zaman." Kendi çantasına uzanıyor.

"Hayır, sen burada kal," diyorum kaşlarımı kaldırıp gözlerimle Miranda'yı işaret ederek. "bakın. Sizi daha sonra uçakta uğurlamaya geleceğim, tamam mı?"

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Ama" diye ekliyorum, elimi cüzdanıma vurarak, "içkilerinizi kendiniz ödemek zorundasınız. pek doğru gelmiyor."

"Sorun değil," diyor Miranda, "kõşede şirin bir yer biliyorum. Orada içkiler dõrtte bir fiyatına ve atmosfer de milyon kat daha iyi."

"İyi eğlenceler," diyorum onlara, öpücükler gönderiyorum ve aceleyle çıkıyorum.

Aptalca ve gülünç derecede baş döndürücü ama gerçekten eve, alfalarımaya dönmek için sabırsızlanıyorum. Aslında, onlara kesinlikle muhtacım. Belki onları yumuşak yatakta benimle birlikte yatmaya, tüm minderleri ve örtüleri etrafımıza toplamaya ikna edebilirim. Belki Kent'in bize katılmasına izin veririm. Ve sonra...

İç çekiyorum. Bu adamlara ve bana hissettirdiklerine doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Sam beni sürünün evine geri götürüyor ve yaklaştıkça daha da başım dönüyor ve muhtaç hale geliyorum. Alfalardan sadece birkaç saattir uzaktayım ama onları tekrar görmek, kokularını içime çekmek ve sıcaklıklarını içime çekmek için şimdiden heyecanlanıyorum.

Cheshire kedisi gibi sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Bu kadar mutlu olmayı hak etmiyorum. Daha önce hiç bu kadar mutlu *olmamıştım*.

Bağım midemde titriyor ve bunun ne kadar iyi hissettireceğini, ne kadar rahatlatıcı olacağını hiç takdir etmemiştim - varlığımın tam merkezinde eşimin sürekli bir yeniden bakıcısı. Daha fazlasını eklemek için sabırsızlanıyorum.

Mülkleri görüldüğünde ve kapı bizim için açıldığında kalbim yerinden fırlıyor, araba bakımlı uzun yola tırmanıyor.

Cruise yolun sonunda duruyor, aramızdaki bağ sayesinde eve geldiğimi biliyor ve kalbim onun orada durup beni beklediğini görmek için on kat daha fazla çarpıyor.

Daha durmadan arabadan inip ona doğru koşuyorum, kollarımı boynuna dolamaya ve onu öpücüklere boğmaya hazırım.

Ama sonra duruyorum, ayaklarım neredeyse birbirine takılıyor, bedenim ikiye katlanıyor.

Bağlarım o kadar yüksek ki, yuvarlanıyor, çarpıyor ve tekrar yere düşüyor. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor.

Bir şeyler doğru değil. Bir şeyler doğru gelmiyor.

Gözlerimden yaşlar süzülürken dostuma bakıyorum. Cruise, duruşu sert ve çenesi gergin olmasına rağmen, yüz hatlarında yazılı acıyla bana bakıyor.

Bir var.

Hava buz kesmiş gibi istemsizce titriyorum ve bağ aracılığıyla otomatik olarak ona uzanıyorum. Karşılaştığım tek şey sağlam bir taş duvar. Aşılmaz. Düşüncelerine ya da duygularına ulaşamıyorum.

Ne be?

Tökezleyerek ilerliyorum.

"Cruise?" Karnımı söylüyorum, bağ buz gibi soğuk, beni titretiyor.

"Cruise, sorun ne? Ne oldu?"

Kötü bir şey oldu. Gerçekten kötü bir şey. Biri mi yaralandı? Birinin başı dertte mi? Birisi

"Sen bir aktrissin, Avery," diyor, konuşurken sesi çatlıyor. "Bana aktris olduğunu hiç söylememiştin."

"Ne?" Sözlerinin bana hiçbir anlam ifade etmediğini söyledim.

"Sen bir aktrissin. Başından beri oyunculuk mu yapıyordun? Şimdi oyunculuk mu yapıyorsun?"

Sanki gerçeği arıyormuş gibi yüzümü dikkatle izliyor. Bunu bana neden soruyor? Neden bu kadar önemli?

"Ben bir oyuncuydum," diyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor, aramızdaki bağ o kadar buz gibi ki midem ağrıyor. "Başarısız bir oyuncuydum. Altı aydır çalışmıyorum."

"Neden başarısız oldun?"

"Çünkü.." Tereddüt ediyorum. Aramıza diktiği bariyer zaten kalbimde yeterince acıya neden oluyor. Şimdi de başarısız hayallerimi deşmek istemiyorum. Daha fazla acı kaz. Yapamam.

... Ona söyleyemem. O anıları yüzeye çıkarmaya zorlayamam. Çok çığlar. Çok korkunçlar. Bu yüzden onları gömdüm.

"Çünkü para kazanmanın daha kolay yolları olduğuna karar verdin," diye fısıldıyor.

"Çünkü," diye tekrarlıyorum, "ben iyi değildim." Gözlerimi ondan kaçıyorum.

Çok uğraştım. Sabahın erken saatlerine kadar replik öğrendim. Bitmek bilmeyen, sonu gelmeyen seçmeler. Daha fazla dayanamayana kadar reddedildim. Ve sonra ...

"İyi ya da değil," diyor, "şimdi harekete geçiyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Omurgamdan aşağı soğuk ter damlıyor ve karnımdaki ağrı nefes nefese kalmama neden oluyor. Neden bana bunu soruyor? Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor. Sürekli kafamın içindeydi. Neden şimdi benden şüphe ediyor?

"Bunu benden sakladın," diyor ve aradaki mesafeye rağmen gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Anlamadığım bir acı.

"Çünkü acıyor, Cruise!" Hıçkırıyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Başını sallıyor.

Ona doğru topallayarak bir adım atıyorum. Hareket etmek acı veriyor. Hem göğsüm hem de karnım çok ağrıyor.

Bana inanmıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Bağlanma asla bir hata değildi," diyor, omuzları sanki büyük bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi sarkıyor. "Hepsi bir oyundu."

"Ama bu bir hataydı!" Ben de diyorum ki. "Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum!"

"Ben de öyle," diye katılıyor Cruise. "Bu komik çünkü daha önce hayatımda hiç boşluğa düşmemiştim."

"Beni neyle suçluyorsun, Cruise?" Fısıldıyorum, tenim aniden dayanılmaz derecede sıcak, bacaklarım kararsız, dünyam dönüyor ve dönüyor.

"Konuştuğunu duydum. Annenle konuştuğunu duydum. Her şeyin parayla ilgili olduğunu biliyorum. Öyle olmadığına inanacak kadar aptalmışım."

Gözlerini kapatır ve vücudunu bir kez daha sertleştirir. Gözlerini açtığında acısı gitmiş ve yüz hatları sertleşmişti. Orada artık şefkat görmüyorum, sadece katı yürekli bir adam görüyorum ve kalbimin içindeki her şey acıyla çılgılık atıyor. Bedenim titriyor, midem bulanıyor, gözlerimden ağır yaşlar süzölmeye başlıyor.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Bu Cruise değil. Aşık olduğum adam bu değil. Bana karşılık vereceğine inandıran adam.

Bu bir çeşit hata. Korkunç, çok korkunç bir hata. "Tebrikler, Avery," diyor. "Sen çok daha iyi bir oyuncusun Kendine krediden daha fazla."

"Siktir git, Cruise!" Boğuluyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Burada kandırılan tek kişi benim!" Yumruğumu ağrıyan göğsüme vuruyorum. "Çünkü senin iyi bir adam, iyi olanlardan biri olduğunu sanıyordum. Ama rol yapan sendin, beni kandıran *sendin*. Çünkü şimdi görüyorum sen de tıpkı diğer alfa pislikler gibisin!"

Sanki sözlerim onu yaralamış gibi irkiliyor.

Güzel çünkü onunki beni herhangi bir bıçağın kesebileceğinden daha derinden kesti. Kalbimin derinliklerine kadar kesti. Ona güvenmiştim. Hepsine güvendim. Kalbimi onlara açtım ve inanmaya başladım.

"Görünüşe göre ikimiz de şanslı bir kaçış yaşadık," diyor sesi titreyerek. "Şimdiye kadar yaptığımızdan çok daha büyük bir hatadan kurtulduk."

yapıldı."

Kollarımı titreyen bedenime doluyorum ve ona ters ters bakıyorum. Yalvarmayacağım. . omega dizlerimin üzerine çöküp ayak bileklerime yapışmamı istese bile. Bana inanmayan bir sürü istemiyorum, vücudumdaki her kemik onun yanında olmak için, onun mantıklı düşünmesini sağlamak için, bu aptal karmaşayı düzeltmek için ağrısa bile.

"Hizmetçiye eşyalarını toplattırdım," diyor o duygudan yoksun, soğuk sesiyle, da ürperiyorum. "Bavullarınız Jacks'inkilerle birlikte çoktan jete yüklendi. Bunu olduğundan daha fazla acı verici hale getirmemize gerek yok." Bana bakıyor ve o katı kişiliği bir an için yeniden bocalıyor. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Kahretsin, bunun gerçek olduğunu sanmıştım, Avery. Gerçekten gerçek olduğunu sanmıştım."

"Öyleydi," diye fısıldıyorum ama beni duymuyor gibi görünüyor.

Bunun yerine, ellerini yüzünden uzaklaştırıyor ve bir kez daha o taşlaşmış figür geri dönüyor. "Avukatlarım evliliğin iptali ve bağın bozulması konusunda sizinle temasa geçecekler."

Ona inanamayarak bakıyorum. Şimdi onu görüyorum - tüm gazetelerin bahsettiği soğuk kalpli, acımasız iş patronu. Gözlerimin önünde. O hep oradaydı da ben mi aptal omega duyguları yüzünden göremeyecek kadar kör olmuştum? Merhamet yok, empati yok.

Ona doğru bir adım daha atıyorum. Midemdeki bağ yeniden bağlanma umuduyla uğulduyor, ama karşılaştığı tek şey o taş duvarın daha fazlası.

Yerinde duruyor ve ben artık onun varlığından en ufak bir rahatlık hissetmiyorum, sadece gözdağı ve korku duyuyorum. Benden çok daha büyük, çok daha güçlü. Beni kolayca ezebilir. Şu anda bunu yapıyor, inanmaya başladığım her şeyi eziyor.

Aptal, , aptal.

Bunun gerçek olamayacağını bilmeliydim. Diğer tüm sözler gibi. Beni kendisine inandıran her adam gibi. Her direktör, menajer, gözlemci bunun benim için büyük bir fırsat olduğunu söyledi. Tüm o vaatler, rüzgârdaki duman gibi sürüklenip gidiyordu. Hiçbiri gerçek değil, hiçbiri kalıcı değil.

Bu sefer farklı olduğunu sanmıştım. Ama bu hepsinden daha büyük bir aldatmacaydı.

"Avukatlar olduğundan emin ol, Alfa, kendin ya da sürü arkadaşlarından biri değil," diyorum, gözyaşlarımı yüzümden silip

Kendi kalbim ve yüz hatlarım da sertleşiyor. "Çünkü hiçbirinizden bir daha asla haber almak istemiyorum."

Yüzüne bir kez daha bakıyorum. O gözlerde nezaketi, arkadaşlığı, sevgiyi nasıl bulmuştum? Dostumun sert tavrına son bir kez bakıyorum - onu son kez görüyorum - ve sonra dönüp arabaya doğru sendeleyerek gidiyorum, vücudumun her parçası acı içinde haykırıyor.

"Avery," fısıldıyor, o kadar sessiz ki gerçekten duyup duymadığımdan emin değilim.

Ama yürümeye devam ediyorum ve bana bir daha seslenmiyor, kalmam için yalvarmıyor, sözlerinden dönmüyor ve bunun büyük bir hata, aptalca bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemiyor.

Bunun yerine, orada kış kadar soğuk bir şekilde duruyor ve benim Cardval'a, eve, ondan çok ama çok uzaklara dönüşümü izliyor.

Sonsuza dek
gitti. Gitti.

Bölüm Kırk Dört

Kent

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama Omega'nın uçuşunu Yine de Cardval. Bizden uzaklaştığı her mil acı verici. En iyisi bu olsa bile. Kaçınılmaz olsa bile.

Barney ayaklarımın dibinde yatıyor, kendi kendine mızızlanıyor. Omega gider gitmez başladığı bir şey. Görünüşe göre onun gidişini görmek için hepimizden daha istekli değilmiş.

Cruise daha önce onunla yüzleştğinde gölgelerden izledim. Büyük bir parçam onun mantıklı bir açıklama yapacağını umuyordu. Bu durumu tersine çevirecek bir şey. Kahretsin, bunun için dua etmişim. Bunun gerçek olmasını ben de en az diğerleri kadar istiyordum.

Ama bize hiçbir şey vermemişti. Mücadele bile etmedi. Yalvarıp yakarmadı. Bağırıp çağırmadı. Sadece yenildiğini, oyunun bittiğini, gerçeğin ortaya çıktığını soğukkanlılıkla kabul etti.

Kahretsin, hala inanamıyorum.

Yıllar geçtikçe özensizleşmiş olmalıyız. Kanaatkâr. Para hırsızları Omega'nın bizi bir kandıramayacağına inandı. Ama o

çok inandırıcıydı, diğerlerinden çok farklıydı. Onu kollarıma aldığımda çok gerçekçi hissetmişim.

Ve yine o kadar da farklı değil.

İnanmaya başlamıştım. Kalbimin açıldığını, yeniden pompalandığını, yıllardır hissetmediğim bir sıcaklığın oraya geri döndüğünü hissettim.

Ama şimdi bunların hepsi gitti ve ben sadece bir ağrı hissediyorum, keskin, acı verici ve sürekli.

Max kanepede yanıma yığılıyor, spor salonunda sinirini çıkardığı için ter içinde ve ıslak.

Cruise kimseyle konuşmamak için kendini odasına kilitleti, Declan dışarıda bir yerlerde içki içiyor ve Jonah da kendini işine gömdü.

"Ne yapıyorsun?" Max boynuna asılı havluyu alına silerken soruyor.

"Uçuşunu takip ediyordum," diye itiraf ediyorum. "Eve sağ salım döndüğünden emin olmak istedim."

Max bir an sessiz kalır. Sonra, "O artık bizim için endişelenecek biri değil," dedi.

"Beynimin" ve "kalbimin bunu hesaplaması biraz zaman alacak," diyorum, gözlerim haritanın üzerinde süzülen uçağın küçük görüntüsüne kilitlenmişken.

"İstediğin bu değil miydi?" diyor biraz acıyla.

"Lanet olası kalplerinizin kırılması için mi?" O kadar özenle korunan benimkinin de kırılması için. "Hayır dostum, istediğim bu değildi."

"Sen de ona aşık olmamışsın gibi davranma Kent. Ben gördüm. Çok açıktı."

"Neden bilmiyorsun." "Seni uzun zamandır tanıyorum. Ve biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Artık bir önemi yok, değil mi? O gitti." "Ama sen burada onun uçuşunu izliyorsun."

Başparmağımı telefonumun yan tarafına çarparak onu karanlığa gömüyor ve cebime sokuyorum.

"İşimize geri dönmeliyiz. Normale dönmeliyiz. Havuz evinin dezenfekte edilmesi için birilerini arayacağım. Onun kokusunun havada asılı kalıp bizimle alay etmesine ihtiyacımız yok."

"O kadar basit olmayacak. O farklıydı. Bu farklıydı." Max başını sallar. "Cruise'u daha önce hiç bu şekilde görmemişim, dostum."

"Ne ?" Ben soruyorum.

"Yatağında uzanmış, tavana bakıyordu."

Öfkeyle ayağa fırlıyorum, Barney peşimden geliyor ve birlikte Cruise'un yatak odasına giriyoruz.

Max'in tarif ettiği gibi. Cruise komadaymış ya da ölmüş gibi yatıyor.

"Cruise," dedim, "lan."

Hareket etmiyor, beni tanımıyor bile, gözlerini kırpmadan bakmaya ediyor.

Eğildim ve omzuna vurdum. Vücudu dürtmeyle birlikte hareket ediyor, sonra tekrar yerine oturuyor.

"Cruise, dostum, saçmalamayı kes. Hadi, dışarı çıkalım. Barney'i yürüyüşe çıkarabiliriz." Onu tekrar dürtüyorum, bu sefer daha sert. "Hadi ama. O sadece bir kızdı."

"Beni... rahat... bırak... lanet.. yalnız!" diye hırlıyor, Barney inliyor ve odadan kaçıyor.

Sürü arkadaşşıma inanamayarak bakıyorum, sonra başımı sallıyorum ve gidiyorum.

Zamana. Sadece zamana ihtiyacı var. Kalbini onarmak için zaman ve sonra normal pislik haline geri dönecek.

Hepimizin ihtiyacı olan şey bu.

O gelmeden önce mutluyduk. O gittikten sonra da çok mutlu olacağız.

Koridorun yarısına gelmişim, Cruise benimle gelse de gelmese de evden çıkmaya kararlıyım ki evin bekçisi bana doğru koşmaya başladı.

"Burada sizi görmek isteyen bir adam var, efendim."

"Bir erkek mi?" Peşimden gelirken koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Kimseyi beklemiyordum ve planladığım herhangi bir toplantıyı Hamilton Binası'nda ayarlayacaktım, burada evde değil. "Bir isim verdi mi?"

"Bay Crane."

Duruyorum. "Nerede o?"

"Kapıda bekliyor efendim. Onu içeri alıp almayacağımı bilemedim." "Tanrı aşkına, içeri alın onu," diyorum, zaten o tarafa doğru yürüyorum.

Onunla arabanın tepesinde, Cruise'un birkaç saat önce Avery ile yüzleştiği yerde buluşuyorum. Video ekranında görüldüğünden daha küçük ve daha sıksa. Aslında, ceketi kemikli vücudunu gizlemek için çok az şey yapıyor.

"Ne oldu?" Söyledim.

İşimizin bittiğini sanmıştım. Bana ihtiyacımız olanı verdi. Gerçeği örtbas etti. Burada yapılacak başka bir şey yok.

"Benden durumla ilgili daha fazla kanıt ortaya çıkarmamı istemiştiniz efendim. O akşam çalışan personelden bazılarıyla konuştum ve kumarhanedeki görüntüler elimde," diyerek ceketinin cebini yokluyor. "Sanırım bunu görmeniz gerekiyor."

"İstemiyorum. Durumu çoktan hallettik," diye tersliyorum, adam yüzünü buruşturuyor.

"Görmek isteyeceksiniz."

"Bana sadece ne gösterdiğini söyleyemez misin?"

"Bence kendiniz izlerseniz daha iyi olur."

Onunla biraz daha tartışıyorum, ama adam o kadar ısrarcı ki, sonunda pes ediyorum.

Onu aşırı sessiz evin içine geri götürüyorum. Hizmetçi klimanın sesini çok kırmış ve soğuk bir esinti binanın içinden geçerek tüm panjurları silip süpürüyor.

Ofisimde, adam bilgisayarına bir bellek taktı ve dosyayı yükledi. Bu, kumarhane katının rulet masalarından birine odaklanmış CCTV görüntüsü. Video iyi kalitede, net ve berrak. Ama ekranda dikkatimi çekecek hiçbir şey yok.

"Ne oldu?" Sinirlenerek söylüyorum.

Kızın bir dolandırıcı olduğunu zaten biliyoruz. Sorunu çoktan . Burnumun sürtülmesine ihtiyacım yok.

"Bekle," diyor adam, videoyu hızlandırıyor, böylece çark üç kat hızla dönüyor ve insanlar havada yürüyormuş gibi uçuyor. Ve sonra duraklatmaya basıyor.

Bu omega. Koyu renk saçları toplanmış ve tutturulmuş, boynunun zarif kıvrımlarını ve ince omuzlarını ortaya çıkarıyor. Ödül töreninden önce parçaladığı küçük siyah elbisesiyle kıvrımlarını yakalamış.

Ekranda bile kalbimin atışını durdurma yeteneğine sahip. O kadar güzel ki, bir tür siren gibi ekranı aydınlatıyor. Olmayı hayal ettiği film yıldızı gibi.

Bir tabureye tırmanıp önündeki masaya tek bir çip koymasını izliyorum. Önce oturup gözlemliyor, parmağını fişe vuruyor. Sonra nihayet cesaretini toplayıp bahse giriyor. Sadece bir çip. Çark dönüyor, top bir, iki, üç kez zıplıyor, sonra bir numaranın üzerine düşüyor. Onun numarasına. Şaşkınlıkla gülümsüyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor. Çipi bir yığın haline gelir.

Biraz daha bahis oynar. Biri ona içki getirir. Birkaç spin kaybeder; biraz daha kazanır. Ona bir içki daha verilir ve bir başkası. Artık fiş yığını hatırı sayılır bir miktara ulaşmıştır ve büyümektedir. Bir ya da iki kişi durup izliyor.

"Bunun nesi var anlamıyorum-" Ben başlıyorum.

"İşte," diyor Crane, ekranın en ucunu işaret ederek. Cruise, takım elbise giymiş, ceketini bir elinde asılı, diğer elinde içki. "Bu Bay Hamilton; konferans yemeğinden ayrıldıktan hemen sonra."

Cruise ekranın üst kısmında yürür, sonra aniden durur. Başını çevirir. Bakışları bir miknatıs gibi Avery'ye çekilir. Bir süre öylece bakar, sanki o güne kadar gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi, sonra masaya doğru ilerler.

Onu görmemiş. Kendini kumara kaptırmış, çark her döndüğünde gülüyor ve sevinçle ellerini çırpıyor. Fiş yığını dört kattan fazla artmıştır. İyi gidiyor.

Cruise masanın kenarında takılır, gözleri omega'ya kilitlenmiştir ve etrafındaki her şeyi görmezden gelir. Onun yanındaki sandalye boşaldığında hemen kapıyor.

Adam eğilir ve ona bir soru sorar. Kadın başını çevirir ve onu ilk kez selamlar.

Ama her zamanki tanıma sarsıntısı yok. Sadece kibar bir gülümseme ve cipslerine geri dönüş.

"Onu tanımadı," diyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Crane. "Krupiye ve garsonla konuştum. Her ikisi de Bayan Loren'in Bay Hamilton'ın kim olduğunu bilmediğine inandıklarını söylediler."

Biraz daha izliyorum. Yavaş yavaş, çift konuşmaya başlıyor. Bir garson daha fazla içki getiriyor ve sonra daha fazlası. Cruise, Avery için bir numara seçiyor. Kendisi de bahse giriyor. Şimdi birlikte gülüyorlar, adamın kolu kadının sandalyesinin arkasına sarkmış, kadının vücudu hafifçe adaminkine doğru eğilmiş.

"Ona yaklaştı ve hamlesini yaptı," diyorum ekrana bakarak, damarlarıma buzbir soğukluk nüfuz ediyor. "Ona doğru hamle yaptı."

"Evet," diyor Crane, videoyu durdurarak. "Görüntüleri doğrulamak için o gece orada bulunan birkaç kişiyle konuştum. Paket arkadaşın omega'ya yaklaşmış. Onunla konuşmaya başladı. Onun kim olduğunun farkında değildi. Size daha fazlasını gösterebilirim, ancak eminim

Nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz. Kumarhane, kızın kazandığı parayı geri almak umuduyla onlara içki ısmarlıyordu."

Damarlarımdaki buz kalbimi ele geçiriyor, ciğerlerimdeki hava hareket etmiyor. Sandalyemde öne doğru çöküyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Havayı içime çekmeye çalışıyorum ama nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum! Ciğerlerim tekliyor. Göğsüm yanıyor. Boğazım çığlık atıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Başım çatlıyor.

İlk hamleyi o yaptı. Cruise. Avery değil.

Bal tuzağı değildi. Dolandırıcılık değildi. Büyük bir plan değildi. Başından beri gerçektir. Oh, çok gerçek.

"Siktir!" .

Ne yaptım ben? Ne halt ben? Ve bunu nasıl düzelteceğim!

Pack Gamble İkinci Bölüm yakında

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir inceleme veya derecelendirme bırakmayı düşünün - indie için büyük bir yardım Benim gibi yazarlar!

Also by Hannah Haze

Hepsi Amazon ve Kindle Unlimited'ta mevcut.

Çağdaş RH omegaverse

Sürüyle Birlikte

[Derinlerde](#) - Rosie'nin

hikayesi [Belada](#) -

Connie'nin hikayesi

[Düğümler İçinde](#) -

Alexa'nın hikayesi [Şüphe](#)

[İçinde Kontrol Altında](#) -

Giorgie'nin hikayesi -

Sophia'nın hikayesi

Rockview Omegaverse [Sürü](#)

[Rakipleri Bölüm I](#)

[Rakipleri Bölüm II](#)

[Paket Seçimi](#)

[Paket Kumarı](#)

[Bölüm I](#) Paket

Kumarı Bölüm II

Paranormal RH Romantizm

Ok Hart Akademisi

[Parçalanmış Kaderler](#)

[Bükülmüş](#)

[Bağlar](#)

[Paramparça](#)

[Yıldızlar](#)

Çağdaş MF omegaverse serisi

[Alfa sı Alfa Tarafından](#)

[Sarsıldı](#) *Rock Yıldızları*

[Rock Yıldız](#) *Omega'nın*

[Alfa ile Dördüncü Üs](#)

Çağdaş MF omegaverse standalone'ları

[Oxford Isı](#)

[Alfa Escort Ajansı](#)

[Omega'nın Yasak Ateşı](#)

Çağdaş MF omegaverse romanları

[Omega Chase](#)

[Çevrimiçi Sıcak Noel](#)

[Sıcaklığı](#)

Uzaylı omegaverse MF romantizm serisi

Astia'nın Alfa Prensi

[Yabancı Arzu](#)

[Yabancı](#)

[Tutku](#)

About the Author

Ben, nabzınızı hızlandıracak ve kalbinizi çarptıracak yumuşak ve buharlı omegaverse romanlar yazmayı seven bir İngiliz romantizm yazarıyım. Çiftlerimin kaderinde birbirlerini bulmak var - ve bulduklarında, oh be!

Diğer aşklarım arasında kırsalda uzun romantik yürüyüşler, sıcak bir banyoda rahatsız edilmeden ıslanmak ve daha da sıcak hikayeler yer alıyor. Bir kocam, üç çocuğum ve çok yaramaz bir kedim var. Hikaye yazmadığım zamanlarda, hikayeler hakkında düşünüyor, hikayeler dinliyor, hikayeler okuyor ya da onları hayal ediyorum. Gelin beni takip edin!

Haber bültenime kaydolun:

www.hannahhaze.com/about

Okur grubuma katılın:

www.facebook.com/groups/375024943829423/ Web

sitemi ziyaret edin:

www.hannahhaze.com

Beni TikTok'ta

yakalayın:

www.tiktok.com/@hannahhaze_author

Acknowledgments

Her zamanki gibi çok sayıda teşekkür ve her zaman teşekkür edilecek çok sayıda insan var!

Öncelikle ve her zaman olduğu gibi, tüm sevgili okurlarıma çok teşekkür ederim. Lütfen bu uçurum askısı için beni affedin - bunu ikinci kitapta telafi edeceğimi biliyorsunuz. Bir sürü sürünme gelecek

...

İnanılmaz beta okuyucularıma zamanları ve geri bildirimleri için teşekkür ederim - Lili, Melissa ve Sara. Siz en iyisisiniz.

Bu çöp adam sahnesine ilham kaynağı olduğu için muhteşem L.V. Lane'e özel bir teşekkür. Harika omegaverse kitaplarına ve komik çöp adam çizimlerine göz atın.

Eve Graphic Designs'tan Eve'e bir başka muhteşem kapak için ve Buckley's Books'tan James'e bir başka ateşli kitabımın editörlüğünü yaptığı için teşekkür ederim.

Son olarak, Bay D'ye, Stephy'ye ve muhteşem çocuklarıma sürekli destekleri, cesaretlendirmeleri ve her yönden muhteşemlikleri için tüm sevgi ve şükranlarımı sunuyorum. Hepinize kocaman öpücükler!

About Hannah's Omegaverse

Yumuşak ve buharlı omegaverse romansları yazıyorum - daha tatlı tarafta olan hikayeler - omegaverse dinamiklerinin sosunu çağdaş olay örgüleriyle karıştırıyorum.

Omegaverse hikayelerim tıpkı bizimki gibi modern bir dünyada geçiyor, ancak insanlar üç türden biri olabiliyor - Alfalar, Betalar ve Omegalar. Betalar tıpkı sizin ve benim gibi, ancak Alfalar ve Omegalar biyolojik olarak biraz farklı. Hikayelerimde karakterler genellikle biyolojik dürtüleri, ihtiyaçları ve içgüdülerıyla mücadele ediyor ve yargılayıcı ve bazen önyargılı olabilen modern bir dünyaya uyum sağlamaya çalışıyorlar.

ALFALAR

Alfalar genellikle daha büyük, daha güçlü ve daha agresiftir. İçgüdüleri onları otoriter ve kontrolcü yapabilir. Alfa erkekleri anatomik olarak da en önemli yerlerinde biraz farklıdır. Evet, pipiden bahsediyorum - tabanda bir düğüm vardır ve bu düğüm Alfa geldiğinde genişleyerek onu partnerine kilitler ve bir süre boyunca birbirlerine yapışıp kalırlar. Biyolojik olarak bu hamilelik şansını artırır. Bazı Alfalar düğümlerinin genişlemesini kontrol edebilirken, diğerleri edemez.

OMEGAS

Omegalar daha küçüktür ve içgüdüleri onları özellikle bir Alfa'ya karşı daha alttan saldırgan yapabilir. Yalnızca bir Omega bir Alfa'nın düğümünü 'alabilir'. Bir Omega'nın özellikle doğurgan olduğu düzenli kızgınlık döngüleri vardır. Bu dönemde ateşli ve azgın olurlar ve bir Alfa tarafından sık sık becerilip düğümlemedikleri sürece çok rahatsız olurlar.

ISILAR, ÇUKURLAR VE ISIRIKLAR

Adet döngülerine benzer şekilde, benim dünyamdaki Omegaların da farklı kızgınlık döngüleri var. Bazılarının kızgınlıkları çok düzenli oluyor, bazıları daha seyrek oluyor, bazıları ise ilaçlarla kontrol altına alıyor ya da bastırıyor. Bir kızgınlık genellikle üç ya da dört gün sürer. Bir Omega kızgınlık dönemine girdiğinde, kokuları değişir ve yakınlardaki herhangi bir Al- pha için özellikle çekici hale gelirler.

Kızgınlık dönemindeki bir Omega, bir Alfa'yı kızgınlığa sürükleyebilir. Kızgınlık dönemindeki bir Alfa, ortalama bir erkeğin sahip olduğu olağan biyolojik kısıtlamalar tarafından engellenmez. Kalıcı ereksiyondan, iyileşmeden ve birden çok kez boşalabilme yeteneğinden bahsediyorum! (Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?)

Hem Omega'ların hem de Alfa'ların boyunlarının arkasında kokularının kaynağı olan bezler vardır. Bu bezler özellikle Omega veya Alfa açıldığında hassaslaşır. Bu bezi ısırmak sahiplenme olarak bilinir ve çifti genellikle geri dönüşü olmayacak şekilde birbirine bağlar. Ayrıca bir yara izi bırakır ve Alfa ya da Omega'nın kokusunu değiştirerek diğerlerine 'alındıkları' sinyalini verir. Kızışma sırasında, bir Omega biyolojik dürtülerinin merhametine kaldığında, bir Omega genellikle bir Alfa'nın kendisini 'sahiplenmesi' veya ısırması için yalvarabilir.

KOKULAR, ENGELLEYİCİLER VE BASTIRICILAR

Hem Omega'lar hem de Alfa'lar yüksek koku duyularına ve ayırt edici kokulara sahiptir. Bir Alfa ya da Omega, başka bir Alfa ya da Omega'yı yalnızca kokularından tanıyabilir ve bunu genellikle çok uzak mesafelerden yapabilir. Kokuları aynı zamanda nasıl hissettiklerini de gösterebilir - özellikle de uyarıldıklarında ya da sinirlendiklerinde. Omega ve Alfalar engelleyiciler kullanarak kokularını maskeleyebilirler. Ayrıca bastırıcılar kullanarak Alfa ve Omega içgüdülerini bastırmaya çalışabilirler - örneğin bir Alfa, kızgınlık dönemindeki bir Omega'ya yeniden tepki vermemek için acil durum bastırıcısı alabilir.

YUMUŞAK VE BUHARLI OMEGAVERSE

Benim dünyamda Alfalar ve Omegalar nadirdir ve Beta'lar tarafından bir hayranlık kaynağı olarak görülürler. Alfalar genellikle saldırganlık ve şiddetin hoş görülmediğı bir topluma uyum sağlamaya çalışırken, Omegalar bağımsız olma arzuları ile kontrol edilme içgüdöleri arasında kalırlar. İhtiyaç duydukları ve hak ettikleri dengeyi, kabulü ve mutluluğı bulmalarını sağlayan genellikle gerçek aşk ve mükemmel bir eştir. Sonsuza dek mutluluk garanti!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.